

๒๕๒๕
๒๐๑๙

บทลวดมณฑ์ มหาราชปริตร

และตำนาน

เรียบเรียงโดย

ศิกขวิโรภิกขุ วัดครุฑ คลองมอญ บางกอกน้อย ธนบุรี

—: 0 :—

พิมพ์เป็นพระลักในงานพระราชทานเพลิงศพ

นาวาตรี กิจ กุลเสวต

ณ วัดระฆังโฆสิตาราม บางกอกน้อย ธนบุรี

วันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้มาให้เกียรติ
ในงานพระราชทานเพลิงศพในวันนี้

เจ้าภาพ

294.373

ท 372 นก

เลขที่ 004917

6633

27/09/2565

นาวาตรี กิ่ง กุลเสวต

ชวตชะ ๒๗/๐๓/๒๕๖๕ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

มรณะ วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๐

ชีวประวัติ

ของ

นาวาตรี กิจ กุลเสวต

—:0:—

น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. เกิดเมื่อวันที่ ๒๖
กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ตรงกับวันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๘
ปีฉลู ณ บ้านหลังกรมอู่ทหารเรือ ตำบลศิริราช อำเภอ
บางกอกน้อย จังหวัดธนบุรี เป็นบุตรของนายกำน นาง
เลื่อน กุลเสวต มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันรวม ๑ คน
เป็นชาย ๖ คน หญิง ๑ คน คือ

๑. นายเกอ กุลเสวต (มรณะ)

๒. เรือเอก กุล กุลเสวต

๓. นาวาตรี กิจ กุลเสวต

๔. เรือเอก ประกอบ กุลเสวต

๕. นายสุเทพ กุลเสวต

๖. นายกาศ กุลเสวต (มรณะ)

๗. นางต้อย แทนวิบูลย์

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ นาวาตรี กิจ กุลเสวต ได้สมรส
กับนางสาวปรุงร สาครนาวัน เป็นธิดาของนายสาย นาง
พุ่ม สาครนาวัน ณ บ้านหลังกรรมอุทธารเรือ มบุตรชาย
และหญิงด้วยกัน ๖ คน เป็นชาย ๔ คน หญิง ๒ คนคือ

๑. พันจ่าเอก หญิง กัญญา ธรรมรักษ์
๒. จ่าเอก เกียรติ กุลเสวต
๓. นายกล้า กุลเสวต
๔. นายชาญ กุลเสวต
๕. น.ส. กลอยใจ กุลเสวต
๖. นายเกรียงศักดิ์ กุลเสวต

ตำแหน่งรับราชการ

- พ.ศ. ๒๔๗๓ ประจำโรงเรียนชุมพลทหารเรือ
พ.ศ. ๒๔๗๓ ประจำกองเรือกลขน ๔
พ.ศ. ๒๔๗๕ ประจำกองยานพาหนะทหารเรือ
พ.ศ. ๒๔๘๐ ประจำหมวดเรือเล็ก
พ.ศ. ๒๔๘๑ ทำการในหน้าที่นายทหารประจำ กองสาร-
วัตรทหารเรือ

- พ.ศ. ๒๔๘๔ รั้งการราชการประจำกองสารวัตรทหารเรือ
- พ.ศ. ๒๔๘๔ สำรองราชการกรมเสนาธิการทหารเรือ
- พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นผู้ช่วยหัวหน้าแผนกช่างรถยนต์ หมวด
รถยนต์ กองพาหนะ กรมพลศึกษาทหาร-
เรือ
- พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นผู้ช่วยหัวหน้าหมวดช่างรถยนต์ กอง
ช่าง กรมการขนส่งทหารเรือ และเป็น
เหล่ายทธโยธา
- พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นผู้ช่วยหัวหน้าช่างรถยนต์ กองช่าง
ขส. ทร.
- พ.ศ. ๒๕๐๔ ประจำกองพาหนะ กรมสารบรรณทหาร
- พ.ศ. ๒๕๐๕ ประจำกองการปกครอง กรมสารบรรณทหาร
- พ.ศ. ๒๕๐๖ ประจำกองพาหนะ กรมสารบรรณทหาร

ลำดับยศของนาวาตรี กิจ กุลเสวต

- พ.ศ. ๒๔๗๓ โรงเรียนชุมพลทหารเรือ เหล่าพรรคกลิน
ใต้ชั้นตรี
- พ.ศ. ๒๔๗๔ จำสำรอง

พ.ศ. ๒๔๗๗ ข้าโท

พ.ศ. ๒๔๘๔ ข้าเอก

พ.ศ. ๒๔๘๗ พันข้าตรี

พ.ศ. ๒๔๘๘ พันข้าโท

พ.ศ. ๒๔๘๙ พันข้าเอก

พ.ศ. ๒๔๙๔ วาทรerot

พ.ศ. ๒๔๙๗ เรอโท

พ.ศ. ๒๕๐๐ เรอเอก

พ.ศ. ๒๕๐๕ นาวาตรี

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญ

พ.ศ. ๒๔๗๖ เหรียญพทกษรรฐิธรรมนุญ

พ.ศ. ๒๔๘๓ เหรียญเงินมงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๔๘๔ เหรียญชัยสมรภูมิ

พ.ศ. ๒๔๘๔ เหรียญเงินช้างเผือก

พ.ศ. ๒๔๙๐ เหรียญจักรมาลา

พ.ศ. ๒๔๙๑ เหรียญทองมงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๔๙๒ เหรียญทองช้างเผือก

พ.ศ. ๒๔๕๓ เหรียญบรมราชาภิเษก (เงิน)

พ.ศ. ๒๔๕๖ เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๕๐๐ เบญจมาภรณ์ช้างเผือก

พ.ศ. ๒๕๐๔ จัตุรตาภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๕๐๖ จัตุรตาภรณ์ช้างเผือก

วันสุดท้ายก่อนที่ท่านจะจากลูกทุกคนไป ท่านได้
แต่งตัวไปทำงานตามปกติ โดยไม่มีที่ท่าว่าท่านจะจาก
ลูกทุกคนไปโดยไม่มีวันกลับ เมื่อเวลาประมาณ ๑๒
นาฬิกาของเที่ยงวัน ท่านได้กลับมาบ้านท่านได้ชอยา
มาให้คุณแม่ ระยะเวลาที่คุณแม่ช่วยเสร็จแล้วท่านก็กลับ
ไปทำงานตามปกติ แต่พอเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา ทหาร
ได้มาบอกกับคุณแม่ว่า ขณะที่ท่านได้ขับรถมากระทรวง
กลาโหม ท่านได้เกิดเป็นลมและได้นำท่านมารักษาที่โรง
พยาบาลศิริราช พอคุณแม่ไปถึงโรงพยาบาลท่านก็พูด
อะไรไม่ได้เสียแล้ว ! ต่อมาท่านก็ได้จากลูก ๆ ทุกคนไป
โดยไม่ได้ส่งเสียอะไรเลย ท่านจากลูกทุกคนไปด้วย

27/03/2565

ความสงบ

ปรกติท่านเป็นคนแข็งแรงสุขภาพสมบูรณ์ อารมณ์
ดีอยู่เสมอ ท่านไม่เคยล้มเจ็บมาก่อนเลย อยู่กับคุณแม่
และลูกทุกคนตลอดมาบวตั้งแต่ท่านถึงแก่กรรม เมื่อ
วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๑๐ ตามปรกติท่านปกครองลูกและ
หลานทุกคนให้กระทำแต่ความดี ให้เป็นคนมีระเบียบ
และให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อหมู่คณะ และส่วน
รวม สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ท่านปรารถนามากที่สุด คือ การศึกษา
เมื่อลูกทุกคนโตขึ้นมาท่านก็พยายามให้ลูกทุกคนปกครอง
กันเอง เพราะท่านต้องมีภารกิจในทางราชการ ท่านอาจ
จะดูแลลูกทุกคนไม่ทั่วถึง แต่ท่านก็ไม่ได้ละทิ้งลูกทุกคน
เสียเลย ท่านยังให้ความใกล้ชิดกับลูกทุกคนเหมือนเดิม
และเมื่อ ลูกทุกคน เรียบสำเร็จ และ มุ่งงาน ทำทุกคน แล้ว
ท่านได้สร้างสรรค์ที่อยู่อาศัยให้เป็นหลักฐานมั่นคง ให้แก่
ลูก ๆ ทุกคน ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “รวมกันเราอยู่ แยก
หมู่เราตาย” ความประสงค์ของท่านเพื่อจะให้ลูก
หลานทุกคนได้อยู่รวมกัน ณ บริเวณเดียวกัน เมื่อท่านยังมี
ชีวิตอยู่ และขณะนี้ ความปรารถนาของท่านได้เป็น
ความจริงแล้ว พวกลูกและหลานทุกคนได้ยึดมั่นในสิ่งที่

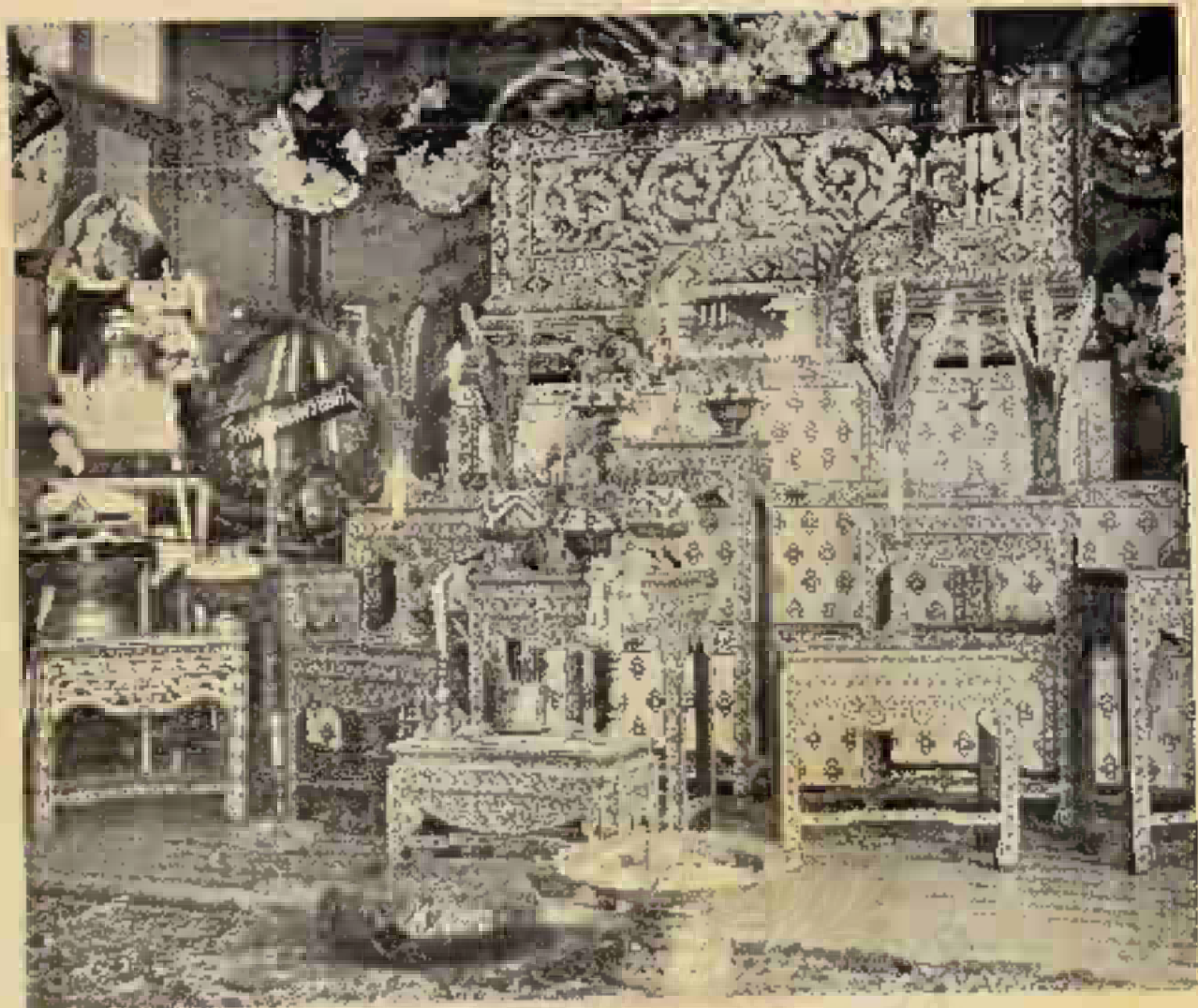
ท่านปรารถนาไว้ เราจะสามัคคีกัน เราจะรักกัน เพื่อ
ท่านที่รักเคารพของลูกและหลานจะได้นอนตาหลับ

การสูญเสียคุณพ่อ นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่
ที่สุดในชีวิตของลูกและหลานทุกคน แต่เมื่อนกถึงคำ
พระที่กล่าวไว้ว่า “ชีวิตเป็นอนิจจัง” ก็ไม่อาจเห็นยว
รชคุณพ่อไว้ให้อยู่กับลูกและหลานทุกคนได้ เมื่อคุณพ่อ
ต้องจากไปโดยไม่มีวันกลับเช่นนี้ ไม่มีทางใดจะสนอง
พระคุณของท่านได้ นอกจากทำบุญอุทิศส่วนกุศลส่งไป
ให้ท่าน ตามประเพณีอันควรที่ลูกและหลานทุกคนจะพึง
แสดงความกตัญญู กตเวทิต่อคุณพ่อ

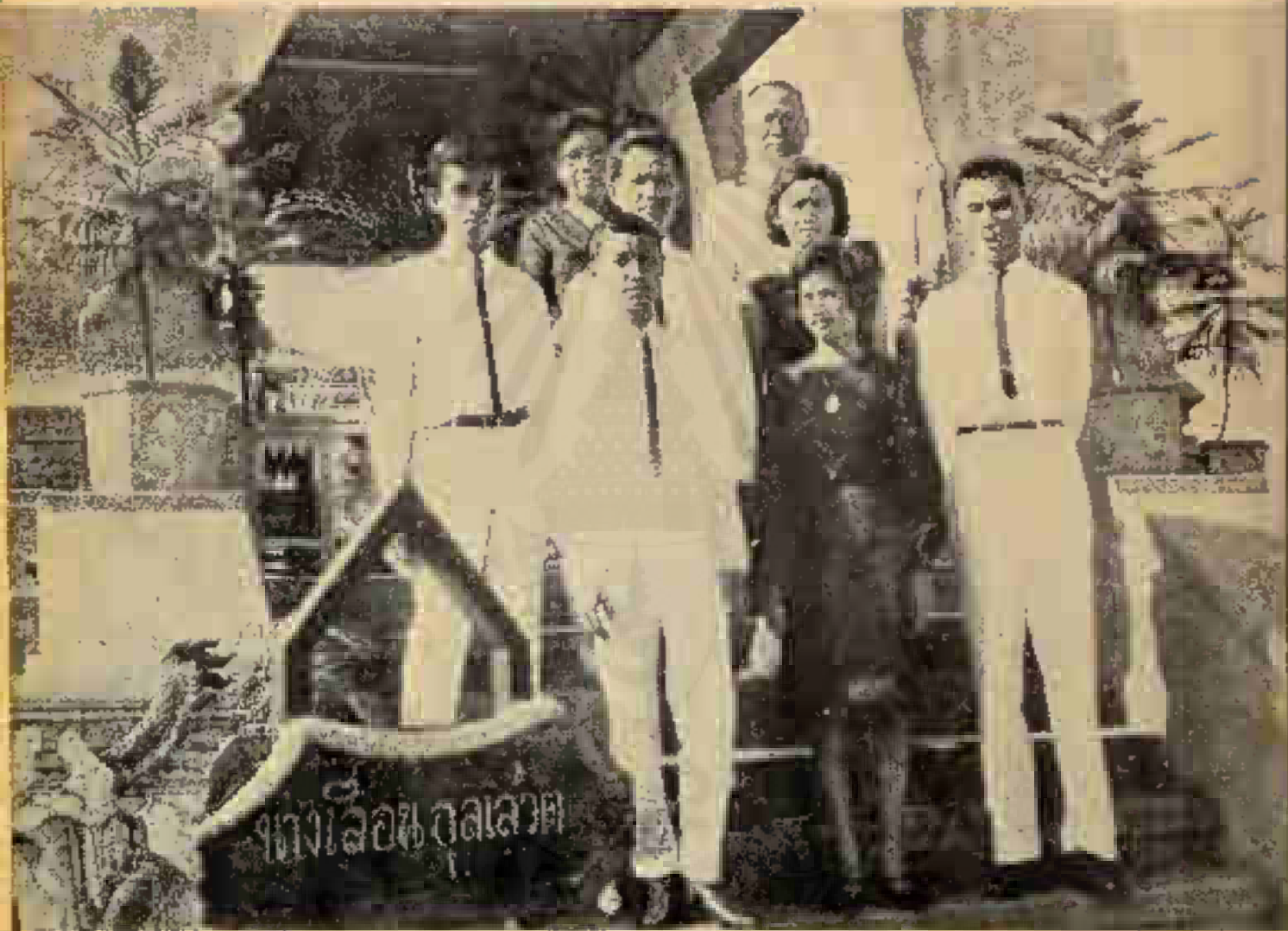
ในที่สุดนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงได้นำดวงวิญญาณ
ของคุณพ่อไปสู่สุคติในสัมปรายภพ อยู่ในแดนสวรรค์
ชןพาดวยเถิด แม้ว่าจะไปเกิด ณ ที่ใด ขอให้ท่านมี
ความสุขสบายทุกชาติไป.

จาก

แม่และลูก ๆ

๕
ตงศพลสดพระอภิธรรม ณ วัดระฆังโฆสิตาราม

ครอบครัวของท่าน ถ่ายเมื่อครั้งงานสถาปนากิจศพคุณย่าเลื่อน กุลเสวต

ไว้อาลัย

ข้าพเจ้าได้รับ รายงาน จาก เจ้ากรมสารบรรณทหาร
ว่า เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๑๐ นาวาตรี กิจ กุลเสวต
นายทหารประจำกองการพาหนะ กรมสารบรรณทหารได้
ถึงแก่กรรมอย่างกะทันหัน ในระหว่างที่เจ้ากรมสารบรรณ
ทหารได้โทรศัพท์ที่เรียกตัวมาจากกองการพาหนะ (บาง
ซออน) เพื่อขอแจ้งข้อราชการบางอย่าง ได้ขับรถด้วยตนเอง
เป็นลมฟุบกับพวงมาลัย นายสิบที่นั่งมาด้วยได้ช่วยเหลือ
นำส่งกองพยาบาล กรมแผนกทหาร นายแพทย์ได้
พยายามตรวจแก้ไข แต่เกินขีดความสามารถของกอง
พยาบาล กรมแผนกทหาร จึงได้นำส่งโรงพยาบาลศิริราช
โดยรีบด่วนและได้ถึงแก่กรรมในเวลาต่อมา ในช่วงระยะ
เพียง ๔ ชั่วโมงเศษ

การสูญเสียนายทหารที่ดี และเป็นกำลัง อันสำคัญ
คนหนึ่ง ในทางข้างของหน่วยไปเช่นนั้น ยิ่งความสลดใจ
ให้แก่ผู้บังคับบัญชา เพื่อนนายทหาร และผู้ใต้บังคับ
บัญชาเป็นอย่างมาก เพราะ นาวาตรี กิจ กุลเสวต เป็น

คนดี ชยันขันแข็ง เป็นที่รักใคร่ของบุคคลทั่วไป
ข้าพเจ้าได้รบทราบข่าวรู้สึกเสียดายด้วยความอาลัยอย่างยิ่ง
จึงได้ให้น้ำเพ็ญกุศลในนามกองบัญชาการทหารสูง
สุด ๑ คน และให้ช่วยเหลือทางครอบครัวในการบำเพ็ญ
กุศล ให้เป็นไปโดยสมเกียรติอย่างใกล้ชิด

บุคคลที่ประกอบแต่ความดีดังเช่น นาวาตรี กิจ
กุลเสวต ย่อมเชื่อมั่นว่า ถึงตายไปต้องไปสู่สุคติเป็นแน่
แท้ และเหลือชอเสียงเกียรติคุณเป็นตัวอย่างทดแทนบุตร
หลานที่จะสืบสกุลต่อไป.

พลอากาศเอก ทวี จตุลละทรัพย์

(ทวี จตุลละทรัพย์)

เสนาธิการทหาร

๓๐ มีนาคม ๒๕๑๐

คำไว้อาลัย

ในช่วงระยะเวลา ๖ ปี ที่ น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. ข้าย
จากกองทัพเรือ มาอยู่กรมสารบรรณทหาร ในบังคับ
บัญชาของข้าพเจ้า นับว่าเป็นเวลานาน ทำให้ข้าพเจ้า
รู้จักคุ้นเคย น.ต. กิจ ๆ ได้ดี ในวันที่ ๑๗ ม.ค. ๑๐
ข้าพเจ้าได้เรียก น.ต. กิจ ๆ มาพบเพื่อหารือขอราชการ
และในวันนั้นเองที่ข้าพเจ้าได้รับความสะเทือนใจอย่างยิ่ง
เมื่อได้ทราบว่า น.ต. กิจ ๆ บัวยถึงขนาดต้องส่งโรงพยาบาล
อย่างกะทันหัน และถึงแก่กรรมในวันเดียวกัน

ข้าพเจ้าไม่คิดเลยว่าจะเบนส่งทเป็นไปได้อีก แต่ก็
เป็นไปได้อีกและเบนไปแล้ว น.ต. กิจ ๆ จากไปหง ๆ ที่
ข้าพเจ้ายังไม่อยากให้อากไป ข้าพเจ้ายังต้องพึ่งพาความ
สามารถและความขยันหมั่นเพียรของ น.ต. กิจ ๆ อีกมาก
แต่เมื่อ น.ต. กิจ ๆ ได้จากไปโดยไม่มวันกลับคืนมาได้
อีกเช่นน กิตากับข้าพเจ้าได้ขาดผู้ช่วยเหลือทอดไปแล้ว
คนหนึ่ง

และสั่งสุดท้ายทนายเจ้าจะปฏิบัติแก่ น.ต. กิจ ๆ
ได้ กคือ ขอส่งจิตอธิฐานให้ดวงวิญญาณของ น.ต. กิจ ๆ
ได้สถิตอยู่ ณ แดนสวรรค์สุขาวดีในปรภพนั้นด้วย.

พล.ต. กำธร จินนหะสูต

เจ้ากรมสารบรรณทหาร

๑๕ มีนาคม ๒๕๑๐

กรมกำลังพลทหาร

กองบัญชาการทหารสูงสุด

วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๑๐

เรียน คุณปรุง กุลเสวต ทนบตอ

ผมได้ทราบข่าวว่า นาวาตรี กิจ กุลเสวต ได้ถึง
แก่กรรม ณ โรงพยาบาลศิริราช เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม
๒๕๑๐ ภรรยาและผมมีความเศร้าสลดต่อข่าวนี้เป็นอย่าง
สุดซึ้ง จึงขอถือโอกาสแสดงความเสียใจต่อคุณและ
ครอบครัว และมีความอาลัยต่อผู้ที่จากไปเป็นอย่างยิ่ง

เหนือกว่าความรักและความอาลัยที่ทุกคนได้มีต่อ
นาวาตรี กิจ กุลเสวต ก็คือ ความเป็นที่เคารพและ
สถาปนาคุณเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม ผู้เอื้ออารีต่อผู้อื่น
ด้วยน้ำใจในวินัย และหน้าที่ อย่างเคร่งครัด ตราบเท่าวัน
สุดท้าย สัมกับความยกย่องและเป็นที่ไว้วางใจของ
ผู้บังคับบัญชาทุกท่าน เป็นที่รักแห่งมิตรสหาย เป็นที่
เคารพแห่งผู้ในบังคับบัญชา และถ้าคนที่สุด เป็นผู้ให้
ความอบอุ่นแก่ครอบครัวตลอดมา

อนึ่ง ภรรยาและผมขอปวารณาไว้ว่าหากคุณและ
ครอบครัวทุกท่าน หรือธุรกิจประการใดที่ผมทั้งสองจะช่วย
เหลือได้แล้ว ขอได้โปรดอย่าละเว้นที่จะให้ผมได้มี
โอกาสรับใช้ดังเช่น นาวาตรี กิจ กุลเสวต ได้เคยบำเพ็ญ
ต่อพวกเรามาแล้ว.

ด้วยความนับถือ

พ.อ. ทองอู่ ไทยกล้า
(ทองอู่ ไทยกล้า)

ไว้อาลัย

นับเป็นเวลาร่วม ๖ ปี ที่ น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น.
ได้รับราชการร่วมงานกับข้าพเจ้ามา ในกองการพาหนะ
กรมสารบรรณทหาร ในระยะเวลาดังกล่าวนี้ น.ต. กิจ
กุลเสวต ร.น. ไม่เคยทำความผิดพลาดให้แก่ผู้บังคับบัญชา
ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือผู้หนึ่งผู้ใดในวงราชการ กอง
บัญชาการทหารสูงสุดเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราชการหรือ
เรื่องส่วนตัว ทักท้วงตักเตือนตักเตือนตักเตือนตักเตือน หรือ
เรื่องใดให้ไม่ว่าเรื่องนั้นจะยากเพียงใด น.ต. กิจ กุลเสวต
ร.น. จะยอมรับ และนำไปปฏิบัติได้เรียบร้อยเสมอทุกครั้ง
จะไม่เคยมีใครได้ยื่น น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. ขันหักถอย
เลยแม้แต่คนเดียว การที่ น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. จากไป
อย่างไม่มีวันกลับมาร่วมงานกันอีกเช่นเคย จากไป
อย่างกะทันหันเช่นนี้จึงเป็นเหตุเสียดายยิ่งนัก ข้าพเจ้ากล้า
กล่าวได้โดยไม่ต้องลังเลใจเลยว่า กองการพาหนะ
ต้องสูญเสียกำลังสำคัญทางด้านการซ่อมบำรุง ข้าพเจ้า
ต้องสูญเสียผู้ใต้บังคับบัญชาที่ดีที่สุด นายทหารต้องสูญเสีย
เพื่อนร่วมงานที่ดี และโดยเฉพาะผู้ที่อยู่ใต้บังคับ

บัญชาของ น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. ต้องสูญเสียผู้บังคับ
บัญชาที่ต่อไป

แม่ชวตร่างกายจะแตกทำลายไปตามธรรมชาติของ
สังขารทั้งหลายก็ตาม ขาพเจ้าและข้าราชการใน กองการ
พาหนะ ยังมีความรู้สึกอยู่เสมอว่าคุณธรรมและความดี
ที่ น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. ได้ประกอบไว้ ยังเป็นสิ่ง
ประทับใจอยู่ไม่รู้ลืม และหากจะยังมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้
ล่วงลาเกินเลยกันบ้างในการปฏิบัติงานแล้ว ก็ขอได้อโหสิ
ต่อกัน เป็นที่เชื่อและหวังกันว่าผู้ประกอบแต่กรรมดี
คงอยู่ในคุณธรรมความดี มีกุศลจิตเป็นประจำ ในขณะที่
เมื่อแม่ชวตอยู่อย่างเช่น น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. นี้ เมื่อ
วิญญูณจะตองจากไปตามกฎแห่งกรรมแล้ว ก็จะต้อง
ดำเนินไปตามสุคติ สิ้นสัมปรายภพเป็นนันทน.

พ.อ. อำนาง นาคสวัสดิ์

(อำนาง นาคสวัสดิ์)

หัวหน้ากองการพาหนะ

กรมสารบรรณทหาร

พี่ " กิจ "

จำได้ว่า ๑๗ ม.ค. ๑๐ ตอนบ่าย พกขบรถจาก
บางซ่อนมาราชการท.บก. ทหารสูงสุด จอดรถแล้วเป็นลม
ต้องนำส่งโรงพยาบาลศิริราช นึกอยู่ว่าคงไม่เป็นไร จึง
ไม่ได้ตามไปเยี่ยม ต่อมาเขาพบก๊อทต่างน. ตั้งใจว่า
พกขบจะหายเมื่อก้าวมาทำงาน แต่ท.ไหนได้ คำตอบ
ที่ใครบ.โดยน.ว่า " ตาย " ผมงงจริงๆ เป็นไปได้หรือ
พกขบตายแล้ว จะไม่เชื่อได้อย่างไรในเมื่อผู้บอกเป็นลูก
พกขบ และเป็นผู้นำส่งโรงพยาบาลเอง ความเคารพ -
ความรัก หอมต่อพกขบเหมือนพี่ชายมาช้านาน ทำให้รู้สึก
เศร้าสลดใจเป็นอย่างมาก ถึงจะรู้ว่าความตายใครจะ
หลีกเลี่ยงไม่พ้นต้องตายทุกคนก็ตาม แต่พกขบทำไมตาย
เร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แม้ในระยะหลัง ๆ น.จะมีโรคความดัน
อยู่บ้าง ก็ไม่มากนัก ยังมีร่างกายแข็งแรง ทำงานได้
คล่องว่องไวเหมือนเมื่อ ๒๐ กว่ามาแล้ว พกขบเป็นคน
รักงานไม่ยอมลาพักผ่อน นอกจากเหลือทนจริงๆ ปรกติ
พกขบเป็นคนขยันขันแข็ง ปฏิบัติราชการในหน้าที่ได้รอบ -

ร่อยและเป็นผลตลอดมา จนเป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับ
บัญชาทุกคน มั่นสขเขอกเย็น สุขุม รอบคอบ โอบอ้อม
อารี มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีเมตตากรุณาแก่คน
ทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โกรธคนไม่เป็น ยิ้มอยู่
เสมอ จึงเป็นที่รักใคร่ของเพื่อน ๆ และรุ่นน้อง ๆ พกจ
ไม่ชอบดื่มสุราเมรัยมาแต่ไหนแต่ไร หากหลักเลียงไม่ได้
ก็เพียงจิบ ๆ เป็นพร แต่ก็ไม่ซัดใจใคร สนุกสนาน
ด้วยดีเสมอ เป็นผู้มีจิตใจสูง ไม่มีศัตรู มีแต่มิตร
เป็นที่รักของผู้ที่คบหาสมาคม เมื่อมาถึงแก่กรรมลง
ในวัยที่ยังจะทำประโยชน์ให้แก่ทางราชการได้ดี และ
ทำให้เพื่อนฝูงและรุ่นน้อง ๆ ขาดพิศพิศไปคนหนึ่งโดย
รวดเร็วเช่นนี้ ก็ยอมเป็นที่สุดใจของทุก ๆ คน แต่
จะทำอย่างไรได้ พรหมลิขิต หรือยมบาลลิขิตชีวิตพาก
มาเพียงเท่านั้น ถึงแม้พอกจะจากไปแล้ว พกจก็ได้
สร้างฐานะให้มีความสุข ให้การศึกษาแก่ครอบครัวไว้
แน่นอนอย่างดี ในด้านเพื่อนฝูงและรุ่นน้อง ๆ พกจก็ได้ให้
ความรักใคร่ สนุกสนาน และทำตัวอย่างตลอดมา

นับว่าพสกนิกรเป็นพสกนิกรมาบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ประเทศ
ชาติและสังคมเป็นอย่างดีแล้ว

ในที่สุด ขอวิญญาน ของพสกนิกร จงสถิตสถาพรใน ที่
สูงส่ง

จาก

นาวาตรี วัศลัย เกตุพนธ์

๒๐ มีนาคม ๒๕๑๐

แม่. ทหาร

กองบัญชาการทหารสูงสุด

แต่ดวงวิญญาณโยม (พ่อ) น.ต. กิจ ฯ ที่เคารพรัก
ข้าพเจ้านั้นเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทราบว่าในการพระราชทาน
เพลิงศพโยมพ่อครั้งนั้น จะได้พิมพ์หนังสือแจกเป็นที่ระลึก
แต่ทุกท่านที่ได้ให้เกียรติมาร่วมงาน และเพื่อเป็นการ
ไว้อาลัยแก่ผู้ล่วงลับขอวาระหนึ่ง ในฐานะที่ข้าพเจ้า
มีความสนิทสนมคุ้นเคย หรือจะว่าตามความโดยความ
เคารพนับถือด้วยน้ำใสใจจริงแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าเป็นพ่อ
บังเกิดเกล้าของข้าพเจ้าด้วย เพราะคำว่า “วิสุตาสา
ปรัมาญาติ” เป็นอุดมคติของข้าพเจ้า

ปานสายฟ้าฟาดลงกลางใจ เมื่อได้ยื่นคำพูดจาก
โยม (แม่) ว่า “พ่อที่บ้านเสีย เสียๆ แล้ว” ซึ่ง
วันนั้นตรงกับวันอังคารที่ ๑๗ ม.ค. ๑๐ แม่ว่าวันนั้นได้
ผ่านมาร่วมรื้อยวนกันตามที่ คำว่า “พ่อเสีย.....เสียๆ
แล้ว” ก็ยงก๊กก้องหือยตลอดมา อันที่จริงท่านทั้งหลาย
ที่ยังเป็นปลุกชน (ยังมักเล็ด) คงจะเกลียดกลัวไม่อยาก
ได้ยินได้ฟังคำว่า “พ่อเสียๆ แล้ว” แต่แล้วก็ต้องเจอ
เข้าจนได้ ทุก ๆ คนก็รู้ว่า เป็นกฎความจริงที่หนีไม่พ้น

ทุกคนจะต้องลงเอยทางเดียวกันต่างแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น

ในระหว่างแห่งการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้ารู้สึกเสียตายและอาลัยรักโยม (พ่อ) อย่างเหลือประมาณ เพราะกำลังเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงาน หน่วยงานกองตลอดจนประเทศชาติยังต้องการ ยังมีโอกาสที่จะทำประโยชน์ตนและส่วนรวมอีกมาก แต่แล้วมันจู่จู่ก็มาพรากไปเสียก่อน

อุดมคติของโยม (พ่อ) ตามที่ข้าพเจ้า (สังเกต) เป็นคนมธารมณคอยู่เสมอ ไม่เคยมีความพยายามทำร้ายใคร เป็นคนมีเหตุผล ไม่ชอบทะเลาะเบาะแว้งกับใคร อารมณ์สุขุมละมุนละไมซึ่งใคร ๆ ได้พบปะและวิสาสะก็จะทำให้เกิดความรักสนิทชิดชอบในเวลา อันสั้น ข้าพเจ้า ก็คนหนึ่ง ละทศเคารพ นับถือในตัวโยม เป็น พิเศษ โยมพ่อไม่มักใหญ่ใฝ่สูง ชอบช่วยผู้อื่น ด้วยความ บริสุทธิ์ใจ เมื่อช่วยแล้วก็ไม่เคยคิดที่จะเอาบุญหรือการตอบแทนแต่อย่างใด ได้ช่วยเหลือใครให้พ้นทุกข์ก็เป็นสุขใจแล้ว โยมพ่อจึงเป็นบุคคลที่รักใคร่นับถือของชนทั่วไป

นอกจากนั้นเป็นคนที่บุญประกอบด้วยเมตตาชอบทำบุญ
อยู่เป็นนิตย์ โยม (พ่อ) เมื่ออยู่ก็กระทำแต่กรรมดีทั้งใน
ทางครอบครัวและทางราชการ ฉะนั้นในการจากไป
ของโยมพ่อก็หวังได้ซึ่งสุคติ ด้วยกุศลผลบุญที่โยม
(แม่) ตลอดจนบุตรธิดาและมิตรสหายได้กระทำมาใน
อดีตกระทั้งจนบัดนี้ จึงเป็นมรรควัดได้นาดวงวิญญาณ
ของโยม (พ่อ) ไปสู่สุคติด้วยเทอญ.

สมโน ภัทขุ

๒๐ มี.ค. ๑๐

ลูคาลัย

จากลูกทุกคนถึงพ่อ

ทำไมพ่อจึงหนีลูกไป อย่างรวดเร็ว และกะทันหัน
เช่น เป็นความจริงเหลือเกินที่ไม่น่าเชื่อว่าพ่อจะจาก
ลูก ๆ ไปรวดเร็วเกินควร เป็นการจากไปอย่างกะทันหัน
ที่ทำให้ลูกเกิดความเศร้าสลดอย่างที่สุด พ่อเป็นผู้สร้าง
ความดี มั่นในศีลธรรม มีความเมตตากรุณาต่อลูกหลาน
และต่อผู้เคารพนับถือทั่วไป รักความเป็นธรรมเป็นอย่าง
ยิ่ง พ่อจึงจากลูกไปด้วยความสงบ แต่ภายในดวงใจของ
ลูกทุกคนนั้นมีความรู้สึกเหมือนจะ دنبวนตามพ่อไปด้วย
พ่อเป็นผู้อุปการคุณแก่ลูกทุกคน สุดที่ลูกจะพรรณนา
ได้ครบถ้วน พ่อได้บำรุงเลี้ยงด้อมชูกจนเติบโตใหม่
ชีวิตรอดอยู่มาได้ด้วยความสุข ชีวิตอนาคตาของพ่อต้อง
เห็นดีเห็นชอบในการเลี้ยงดูนอมลูก แต่พ่อก็ได้ปรึษา
พดเลขแนมแต่น้อย ด้วยความรัก สงสาร และเมตตา ลูก

พ่อได้โอบอุ้มแจกจ่ายความรักอันบริสุทธิ์ เข้มแข็งไปด้วย
คุณธรรมอันสูงส่งให้กับลูกทุกคน พ่อเป็นตัวอย่างและ
แบบฉบับบทดีของลูกทุกคน อบรมให้ลูกปฏิบัติแต่
ในทางที่ดีงาม มีความซื่อสัตย์สุจริต อดทนต่อเหตุการณ์
และสิ่งแฉกแฉม สิ่งใดชั่วพ่อจะคอยกักกันมิให้ลูกนำมา
ประพฤติ พ่อถนอมลูกในทางที่ถูกตั้งแกว้ตา ระวังไม่ให้
ลูกได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจในการดำรงตน และ
ดำรงชีพ เพราะพ่อรักลูกมาก สมกับเป็นพ่อตัวอย่าง
ของลูกทุกคนอย่างแท้จริง

พ่อจำ..... พ่อเป็นผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับลูก
แม้ชีวิตของพ่อเอง กฎแห่งกรรมระหว่างพ่อกับลูกช่าง
อบอุ่นอะไรเช่นนั้น

ลูกคิดถึงพ่อเหลือเกิน พ่อจำ... ต่อไปในใครเล่า
จะให้ความอบอุ่น และเต็มไปด้วย ความเมตตาธรรม ดังที่
พ่อ เคยมอบให้กับ ลูก มาตั้งแต่ จำ ความได้จน บัดนี้
การจากไปโดยไม่มวนกลับของพ่อนำความเศร้าโศกอย่าง
สุดซึ้งมาสู่ลูกทุกคนเหลือที่จะประมาณ ลูกขอตั้งจิต

อธิษฐานว่าเกิดชาติหน้าภพใด ของเกิดเป็นลูกของพ่อ
ทุก ๆ ชาติ กุศลผลบุญใดที่ลูกได้บำเพ็ญไปแล้ว ของ
เป็นผลบันดาลให้พ่ออันเป็นสุดที่รัก และบุชาของลูกได้
ประสบสุขารมณ์ ในสัมปรายภพทุกประการด้วยเทอญ.

จาก ลูกพ่อ

พ่อจำ

พ่อจำ

ดวงวิญญาณของพ่อสถิตอยู่ที่สโหน

ลูกครวญคร่ำแสนกำสรดร้อนทลใน

พ่อก็ไม่วอกแวกกลับคืนชนม

พ่อเคยเป็นขวัญจิตชวตลูก

เผ่าฝูงปลุกด้วยความดีมเหตุผล

ขามยากแสนแค้นคับแสนอับจน

พ่อเป็นคนกลับเรื่องราชกลาขเป็นด

แสนลำบากยากเข็นขงเห็นพ่อ

เฝ้าดูแลปลอบใจไม่หน่ายหนี

จะกินนอนนอนว่าเมตตาม

แสนคงไม้มพ่อคอยชนม

ลูกคิดถึงปานใดใจจะขาด

ก็ไม่อาจตามไปรับกลับมาได้

นัจจราชคลาดคร่ำพาพ่อไป

หลงลูกให้โศกสะอื้นทุกคนวัน

ขอคุณงามความดีที่พอสร้าง
จงเบนทางนำไปสู่ประตูสวรรค์
เสวยสุขสงบจิตนิจนิรันดร์
บนขอชนที่พยสถานพมานแมน

จากลูก ๆ

คำนำ

หนังสือสวดมนต์ฉบับนี้คงเป็นประโยชน์แก่พุทธ -
ศาสนิกชนไม่มากนักน้อย เพราะจะทราบถึงพิธีการต่าง ๆ
ซึ่งข้าพเจ้าได้พยายามค้นคว้าหาต้นตอเหตุ ของการ สวด
มนต์และวิธีสวด ตลอดจนความจำเป็นที่ต้องสวดบท
นั้น ๆ มงคลอย่างไรสมควรสวดเจ็ดตำนาน มงคล
อย่างไรสมควรสวดสิบสองตำนาน และคำว่าเจ็ดตำนาน
นั้นคืออะไรบ้าง สิบสองตำนานนั้นคืออะไรบ้าง ใน
หนังสือเล่มนี้จะบอกไว้อย่างชัดเจน และได้เล่าถึง
ประวัติของแต่ละตำนานที่ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ใน
การพระราชทานเพลิงศพของคุณโยม น.ต. กิจ กุลเสวต
ร.น. เจ้าภาพได้ปรารภกับข้าพเจ้าอยากจะสร้างหนังสือ
สักอย่างเพื่อเป็นอนุสรณ์ ข้าพเจ้าเห็นว่าหนังสือที่ท่าน
ถ้อยเหมาะที่สุดกับผู้ที่ถึงแก่กรรม เพราะท่านเป็นผู้
สนใจในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
เป็นผู้ตงอยู่ในเมตตาธรรมอย่างตง แม่ตัวข้าพเจ้าเอง
ก็มีความสยใจอย่างยิ่งทราบข่าวการมรณกรรม ในเมื่อ
คุณโยม ปรง กุลเสวต ซึ่งเป็นเจ้าภาพได้ขออนุญาต

หนังสือที่ข้าพเจ้าเรียบเรียงพิมพ์ เป็น ตระลักในงานพระ
ราชทานเพลิงศพ ข้าพเจ้ามีความยินดีและขออนโมทนา
อย่างยิ่ง หนังสืออนิเมะจะเคยพิมพ์มาแล้วครั้งหนึ่งเป็น
จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม ซึ่งก็ได้รับคำชมเชยจากพุทธบริษัท
มิใช่น้อย และก็ยังมียก ๒-๓ รายขออนุญาตไปพิมพ์
ข้าพเจ้าตั้งใจจะแก้ไขและเพิ่มเติมให้ดีกว่านี้ แต่ที่น่า
เสียดายเวลากระชั้นเหลือเกินทำไม่ทัน ข้าพเจ้าและ
เจ้าภาพเห็นว่าหนังสือเล่มนี้เหมาะอย่างยิ่ง ทั้งผู้ถึงแก่
กรรมและพุทธบริษัทซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา เคย
มีปัญหาจากผู้ฟังสวดมนต์ว่า บทสวดมนต์จะทำเช่น
เป็นภาษาไทยเลยไม่ได้หรือคนไทยจะตีฟังรู้เรื่อง มี
คำตอบจากท่านผู้ว่าสวดเป็นภาษามคธไม่สวดเป็นภาษา
ไทยนั้น เพื่อจะรักษาความเดิมของท่านไว้ เพราะ
ภาษามคธ เป็น ภาษาตายไม่มีการ เปลี่ยน แปลงไม่มีการ
ขยายตัวเช่นเดียวกับภาษาล้าน ที่ใช้เป็น “บาลี” คือ
ภาษาสำหรับรักษาสัตถศาสตร์ (คำครู) ไว้แบบเดิม
ถึงแม้ ศาสนาจะแผ่ไป ถึงไหน ๆ ภาษาอะไรก็คงใช้ภาษา
บาลีเช่นเดียวกัน ไม่ลักลั่นผันแปร ถ้าสวดภาษาไทย

ยอมมีการขยายตัวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ บทสวดก็จะไม่
ยุติเป็นแบบเดียวกันได้ ย่อมจะวิวัฒนาการไปตามภาษา
และความรู้ของบุคคล ในที่สุดก็เกิดบทสวดชนหลาย
แบบ และไม่ทราบว่าอันไหนเป็นแบบเดิมถูกต้อง
ดังนั้น ด้วยนาฬิกาแรง หยาพเจ้าได้เรียบเรียง
หนังสือเล่มนชน ด้วยอำนาจกุศลความดีใดๆ ทพงได้จาก
หนังสือเล่มน และผลบุญที่เจ้าภาพได้อุทิศถึงคุณ โยม
น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. หากท่านได้อ่านหนังสือเล่มนแล้ว
บังเกิดหิตานุหิตประโยชน์สถานใดก็ดี ขอท่านได้ช่วย
กันแผ่เมตตาธิธรรมบุญและกุศลไปยังทางเดียวกับข้าพเจ้า
และเจ้าภาพเพื่อส่งเสริมและเกิดผลแต่ผู้ถึงแก่กรรม ขอ
วิญญูญาณของกุศลโยม น.ต. กิจ กุลเสวต ร.น. จึงได้สถิต
ในสุคติวิสัยสัมปราชภพนั้นเทอญ.

ดิถีขวิโร ภิกขุ

สารบัญ

๑. คำยสวตอกไม้อยู่เทียบ
๒. บทท้าวศรีสุนทรคนนค
๓. ท้าวศรีเส้า
๔. ท้าวศรีเบน
๕. สมมุติเทวกา
๖. บทนมัสการ
๗. ระเบียบการคังนโม
๘. สรรคคณัง มลรัตนาน
๙. ความเกินมาของการทวนามนค
๑๐. ของประพรหมนามนค
๑๑. คำยสายสิญจน์
๑๒. การวงคำยสายสิญจน์
๑๓. สัมพทาเจ
๑๔. นโมการสิทธิตาธา
๑๕. นโมการอัญฐูลาธา
๑๖. มงคลศศกร
๑๗. ตำนานมงคลศศกร

๑๘. กรณียเมตตสฺสท^ป
๑๙. คำาเนนกรณียเมตตสฺสท^ป
๒๐. รัตนสฺสท^ป
๒๑. คำาเนนรัตนสฺสท^ป
๒๒. ชนฺธิปริท^ป
๒๓. คำาเนนชนฺธิปริท^ป
๒๔. ธิชฺชิตกสฺสท^ป
๒๕. คำาเนนธิชฺชิตกสฺสท^ป
๒๖. ชาฎานาฎียปริท^ป
๒๗. คำาเนนชาฎานาฎียปริท^ป
๒๘. ชัยปริท^ป
๒๙. ธกัทธิปริท^ป
๓๐. สัททนต์ปริท^ป
๓๑. คำาเนนสัททนต์ปริท^ป
๓๒. วัฏฏกปริท^ป
๓๓. คำาเนนวัฏฏกปริท^ป
๓๔. โมโรปริท^ป
๓๕. คำาเนนโมโรปริท^ป

- ๓๖. โปษณงคปริตร
- ๓๗. คำนานโปษณงคปริตร
- ๓๘. ศาสดาสวคมนตรีประจำวัน
- ๓๙. สาเหตุที่^๑เกิดการ^๑สวคมนตรี^๑เจ็ด^๑ตำนาน สิบสอง^๑ตำนาน
- ๔๐. การ^๑สวคมนตรี^๑เจ็ด^๑ตำนาน และ^๑สิบสอง^๑ตำนาน
- ๔๑. เจ็ด^๑ตำนาน^๑คือ
- ๔๒. สิบสอง^๑ตำนาน^๑คือ
- ๔๓. อารามาศิล ๕
- ๔๔. อารามาศิล ๘ และ^๑อโยสถ
- ๔๕. อาราม^๑พระ^๑ปริตร
- ๔๖. อาราม^๑ธรรม
- ๔๗. คำ^๑ถวาย^๑ทาน^๑ต่าง ๆ
- ๔๘. การ^๑แผ่^๑เมต^๑ตา^๑ทั่ว^๑ไป
- ๔๙. การ^๑ตรวจ^๑นา^๑อย่าง^๑ย่อ
- ๕๐. ศา^๑ถา^๑ย^๑ชา^๑ว^๑ค^๑ธ^๑ก^๑ไม่^๑อยู่^๑แต่^๑ท^๑ว^๑ค^๑า^๑ท^๑เส^๑ว^๑ย^๑ช^๑า^๑ย^๑
- ๕๑. ศา^๑ถา^๑ย^๑ชา^๑ว^๑พระ^๑นิ^๑ม
- ๕๒. ศา^๑ถา^๑ย^๑ชา^๑ว^๑พระ^๑สิ^๑ว^๑ล^๑ข^๑อ^๑ลา^๑ภ
- ๕๓. ศา^๑ถา^๑ย^๑ชา^๑ว^๑พระ^๑ธ^๑า^๑ตุ^๑ใน^๑ก^๑ร^๑ว^๑ล

๕๔. คธาณันฟ้าผ่า
๕๕. คธาณันฟ้าไฟ
๕๖. คธาณันฟ้าพระศรีอริยเมตไตรย
๕๗. คธาณันฟ้าพระเจ้าพรหม
๕๘. คธาณันฟ้าพระธิดาขอม
๕๙. คธาณันฟ้าพระธิดาพสุธร
๖๐. คธาณันฟ้าให้เกิดลาภสักการะ
๖๑. คธาณันฟ้าตามหานิยม
๖๒. คธาณันฟ้าคนชั่วเลียงโทมนศลชกยตร์ง่าย
๖๓. คธาณันฟ้า
๖๔. คธาณันฟ้าคนให้ข้อย่างคงกะพัน
๖๕. คธาณันฟ้าคนชอบอย่างขอม
๖๖. คธาณันฟ้าพระพทุธิอย่างทศนง
๖๗. คธาณันฟ้าพระพทุธิอย่างทศนง
๖๘. คธาณันฟ้าสิ่งคน
๖๙. คธาณันฟ้าพระพทุธิ
๗๐. คธาณันฟ้าคฤหาศร
๗๑. พระคธาณันฟ้าพระสวลชชลาภ ๗ วัน

๗๒. หัวใจพระฉิมพลี
๗๓. พระพุทธศุภณีย
๗๔. กาดากันต์ กนชน กนัตถระเข็
๗๕. กาดาสวกกันขโมย
๗๖. กาดาทิวไฮสถวาท
๗๗. กำบูชาพระภม
๗๘. กำถวายเครื่องสังเวชพระภม
๗๙. กำลาเครื่องสังเวช
๘๐. กำถวายผ้ากฐน
๘๑. กำถวายผ้ากฐนแบบจรณนยทุกาย
๘๒. กำถวายผ้าขาว
๘๓. กำถวายผ้าขาวนำสน
๘๔. กำถวายสังฆทาน
๘๕. กำถวายข้าวสาร

คำบูชาดอกไม้รูปเทียน

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง ปูเชมิ

อิมินา สักกาเรนะ อัมมัง ปูเชมิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง ปูเชมิ

บททำวัตรสวดมนต์

อรหังสัมมาสัมพุทธโธ ภาวะะวา พุทธัง ภาวะะวันทัง ชภิวาเทมิ
(กราบลง ๑ ทน)

สวากขาโต ภาวะะวะตา อัมโม อัมมังนมีตัสสามิ
(กราบลง ๑ ทน)

สุปฏิขันโน ภาวะะวะโต สวภาวะะสังโฆ สังฆังนะนามิ
(กราบลง ๑ ทน)

นะโมตัสสะ ภาวะะวะโต อระะหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ
(ว่า ๓ ทน)

ทำวัตรเช้า

พุทธาภิลักขิ

โยโสภะถาคะโท อระะหัง สัมมาสัมพุทธโธ วิชชา
วระณะสัมขันโน สุกะโต โลกะวิฑู ชนุคคะโร ปุริสะทะมะ

สาระติ สักดาเทวะมนุสสานังพุทโธ ภาวะวา โยอัมมังโตกัง
 สะเทวะกัง สมาระกัง สพรหมกัง สัสสะระณะ พระศมณัง
 ปชัง สะเทวะมนุสสัง สยง อภิญญาสังฉิกัตวา ยเวทสิ โย
 อัมมัง เทเสสิ ขาทิกัลปะวณัง มัชฌเมกัลปะชาณัง ปรีโยสา
 นกัลปะชาณัง สากถัง สพยัญญุชะณัง เถวะสะปรีปะถณโร ศรี
 สุตถัง พรหมกริยัง ปกาเสสิ คะมะหัง ภาวะวันตัง คภิปุช
 ยามิ คะมะหัง ภาวะวันตัง สิริสาณะมามิ

สัมมาภิกขุ

โยโสสวาลชาโต ภาวะวะคานัมโม สันทิฏฐิโก อะ
 ทาลโก เขต็ยัสสิโก โยประนะขิโก ปิระกัตถัง เวทิกัพโพ
 วิญญูหิ คะมะหังอัมมัง อภิปุชชยามิ คะมะหังอัมมัง สิริ
 สาณะมามิ.

สัมมาภิกขุ

โยโสสุปฏิขันโน ภาวะวะโต สภาวะสังโฆ อุกุปฏิ
 ขันโน ภาวะวะโต สภาวะสังโฆ ญายะ ปฏิขันโน ภาวะวะ
 โท สภาวะสังโฆ สามังสะปฏิขันโน ภาวะวะโต สภาวะสัง
 โฆ ยถิกัง จัถาริ ปุสสะสุภามิ อัมมัง ภาวะวะโต เฮสะ
 ภาวะวะโต สภาวะสังโฆ อุกุสุภามิ ปุสสะสุภามิ อัมมัง

เนยโย อัญชะลีกรณโย ชนุคคะรัง ปุณฺณัญจเขตกััง โลกัสสะ
คมะหัง สังฆัง อภิปุชชยามิ คมะหัง สังฆัง สิริสาณะนามิ

รัตนัตถยปณามคาถา

พุทโธ สุสฺสโธ กรุณา มหัตถณโว โยจันตะ สุก
กัप्พะระณฺฑาณะโละระโน โลกัสสะ ปาปุเปถิเลสฆาตะโก วัน
ทามิพุทฺธัง อหะมาตะเรนะกััง อัมโมปะตีโป วิยะกััสสะ
สัตฺตโน โยมัตตะปะภา มะคะเภตะภินนะโก โลกุตตะโร
โยระคะกัถะกัปปโน วันทามิอัมมัง อะหะมาตะเรนะกััง สัง
โฆสฺสุเขกธา ภาอะติเขคคะ สัณฺณูโต โยทิสฺสุระสันโธ สุก
กานุโพระโก โลสัปปะหิโน อะวิโยสฺสเมจะโส วันทามิสัง
ฆัง อะหะมาตะเรนะกััง อัจจะวะเมกัันตะภิปุชชะเนยยะ กััง
วักคคะยังวันทะยวธา ภิสังฆะกััง ปุณฺณัญจ มหายังมะมะ
สัพพะยัตถะวา มาโทเนตฺถ เวคัสสะ ปภาวะสัทธิธา.

อิระคธาตะโต โลกเ อပ္ปันโน อะระหังสัมมา สัม
พุทโธ อัมโม จะเทสิโต นียยานิโก อุตตะมิโก ปรีนิพพา
นิโก สัมโพธะคามิ สุกตัสสเวทิตโต มยันทัง อัมมังสควา
เอวังชานามะ ชาคยทุกฺขา อรราชทุกฺขา มรณฺมยทุกฺขัง โส

ณะปรีเทวะทุกชะ โทมนัสสุ ปายาสามิ ทุกชา อปเปเยหิ
 สัมปะโยโค ทุกโช บิเยหิวิปปะโยโค ทุกโช ยัมบัจฉัง นะ
 ณะกะคิมบิทุกขัง สังขิตเตนะ บัญชิตุ ปาทานักขันธา ทุกชา
 เสยยะถิตัง รูปปาทานักขันโธ เวทะนูปาทานักขันโธ สันญญ
 ปาทานักขันโธ สังขารูปาทานักขันโธ วิญญาณูปาทานักขัน
 โธ เยสัง ผู้วิญญาณะ จอมาโน โสกะคะวา เอวัง พหุลัง
 สภาวะเก วิเนติ เอวังภาวชะ ปะนัสสะ ณะคะวะโต สภาวะเก
 สอนสาสนิ พหุลา ปวัตตะเก รุขังอนิจจัง เวทนา อนิจจา
 สันญญา อนิจจา สังขารา อนิจจา วิญญาณัง อนิจจัง รูปัง
 อนัตตวา เวทนา อนัตตวา สันญญา อนัตตวา สังขารา อนัตตวา
 วิญญาณัง อนัตตวา สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพจันมา

อนัตตาทิ } มะยังโสภิตถณา มหะชาคิยา ชรามะวะ
}

ณะนะ โสเกหิ ปรีเทเวหิ ทุกเขหิ โทมนัสเสหิ อูปายาสะหิ
 ทุกโช คิณณเวทุกชะ ปเรคา อปเปวณา อิมัสสะ เถวะลัสสะ
 ทุกขณณอัสสะ อนตะกิริยา จิระปรีนัพพกมบกัง ณะคะวันตัง
 สะระณังคะคา อิมมัญชะ ภิกขุ สังฆัญชะ คัสสะณะคะวะโต
 สาสะนังยถาสกิ ยถาพลัง มะนะสิคะโวมะ อนุปฏิปัชชามะ

ท้าวตรีเขน

ทังโย ปันระ ณะคะวันตัง เขวัง กัลยวโน กิตติสัทโท
อัพภคคะโท อิตยัสโส ณะคะวา ชะระหังสัมมา สัมพุทโธ
วิชชาระระณะ สัมบันโน สคะโท โลกะวิฑู อนุตตะโร ปุริ
สตะมะสาระณี สัทธาเทวะมนุสสานัง พุทโธ ณะคะวาคี

พทชาภิกคิ

พทอวาระห็นตวระตาทักคณา ภยคโค สุตทอาภิญญาณะ
กะรรุณา หิสะมาคะตักโค โฟเชลัสโย สุชณะตัง กะมะลังวะ
สุโร วันทามะหัง กะมะระณังสิระสา สีเนนตัง พุทโธ โย
สัพพะปาณัง สระระณัง เขมะมุคคะมัง ประฐะมานุสสะทิมู

ฐานัง วันทามังสิเรนะตัง พุทธัสสาหสัม

ภาโสวะ	} พท
ทาสวะ	

โธเมธานี กิสสะโว พุทโธ ทภขัสสะ ณาตางะ วิธาทางะ
หิตัสสะเม พุทธัสสาหัง นยยา เทมิ สรรวณู ชิวตณู ิจทัง
วันทนโคหงหิร ววนทนคทัง จวิสสามิ พุทธัส เตวะสุโพธิตัง
นัตถิเมสวะระณัง อัญญัง พุทโธเมสวะระณังวะรัง เขเตนะ
สิระชะวะเชนะ วทเขมยยัง สัตถุสสาสะเน พุทธัง เมวันทะมา

เนนะ ทวีชวันทมานาอะ ยิงปญญัง ประสุตัง ชีอะ สัพพะเป็
อินทะรายา เมมาเทสง กัสสะ เคชะเสว

กาเยนะ วาจาอะ วะ เกตะสาวา พุทธะ กุกัมมัง ประ
กะตัง มะยาอัง พุทโธ ปฏิกคังหากุ อังคะ ยันตัง กาลัน
ทะเร สังวะริคัง วะพุทธะ

- ๑. บรุษว่า ทาโสวะ สทรวา ทาสวะ
- ๒. บรุษว่า วันทันโทตัง สทรวา วันทันตัง
- บรุษว่า วันทมานาเนนะ สทรวา วันทมานาอะ

ธัมมานุสสติ

สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม สันทิฏฐิโก ชะภาติโก
เซตียะสิโก โยชะนะยิโก บังคะตังเวกิตัพโพ วิญญูหิโก

ธัมมภาสิต

สวากขาตคคาตักคะโยกะวะเสนะ เสยโย โยมัทตะ
ปากะ ปรียัตติ วิโมกขะภะโท ธัมโม กุโล กะปะตะนา ตะ
ทะธะวโรธะ วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง ธัมโม
โย สัพพะ ปาณินัง สรณังอะมะมุตตะมัง กุคิยานุสสะทัง

ฐานัง วันทามิตัง สีเรนะหัง อัมมัสสาหสสม ทาโลวะ } อัม
ทาสวะ }

โมเมสามิ กิสสะโร อัมโมทกขัสสะ ชาตาระ วิชาทาระ
หิตัสสะเม อัมมัสสาหัง นิชปาตมิ สรรณูชวคญฺจทง
วันทนโถหัง } อวิธสามิ อัมมัสเสวะ สอัมมะตัง นคตฺเม
วันทนคหัง }

สรวะณัง อัญญัง อัมโมเมสรวะณังวรวัง เอเคนะ สัจจะ
วชเชนะ วทเมยยัง สักกสวสะเน อัมมังเม วันทมานเนะ }
วันทมานาปะ }

ยังปญฺญังปะสุทัง อิจะ สัพเพหิ อันตะรายา เม มาเทสุง
ทิสสะ เตะชะสา

กาเยนะ วาจาปะ เวเจตะสาวา อัมเม กุกัมมัง ปะ
กะตัง มะบายัง อัมโม ปฏิกคัณหาคู อัจจะ ยันตัง กาลัน
คะเร สังวะริตุง วะธัมเม

สังฆานุสสติ

สุปฏิขันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อสุปฏิขันโน
ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปฏิขันโน ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ ยะถิทัง จิตตาริ ปุริสะยุดานิ อัญฺฐะปุริสะ

ยุคตะลา เขสละ ภาคะวะโต สวระกะสังโฆ อาหุเนยโย
ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญญะระลิกะระณโย อนุตตะรัง
ปญญักเขตตัง โสภัสสาทิ

สังฆาภิกต

สัทธัมมะโช สุปะภูตติ คุณาทิยุตโต โยญฐัพพิโช
ชะริบะปุกคะละ สังฆะเสฏฐิ สัสสาทิธัมมะ ประเวรา
สยะกายะ จิตโต วันทามะหัง คมะริยานะ คะณัง
สุสัทธัง สังโฆโยสัพพะปาณินัง สระะณังเขมะมุตตะมัง
คะตียานุสสะตัญญูชานัง วันทามังคังสิเรนะหัง สังฆัสสา

หัตถัม ทาสวระ } สังโฆเมสามิ ทิสสะโร สังโฆ ทุกขัสสะ
ทาสวระ }

จมาตวาระวิภาตวาระ หิตัสสะเม สังฆัสสาหัง นียยาเทมิ
สรโรญชวตญูจทง } วันทนโตหัง } ะริสสามิ สังฆัสโส
วันทนตทง }

ปะภูตตะคัง นัตถิเมสระระณัง อัญญัง สังโฆ เมสระระณัง
วะรัง เขเตนะ สัจจะวัคเชนะ วัชเวยยยัง สัตถุสสาสะเน

สังฆางเม	วันทะมานนะ	} ยังปญญัง ประสุงอิธะ สัพเพ
	วันทะมานายะ	

คันตะรายาเม มาเสสัง กัสสะ เตชะสา

กาเยนะ วาจาขระ เจทะสาวา สังฆะ กุกัมมัง
ปะระตัง มะชายัง สังโฆ ปฏิตคณทาตุ อังคะ ยันคัง
กาลันตะเร สังวะริตัง วะสังเฆ.

ขุมนุมเทวดา

(สรุขัง สเลนัง สพนัง นริทัง ปรีตาวานุกาโว
สทา รักชตคิ)

ผริตวา เมตกัง สเมตทา ภกัณฺทา อวิคชิตกจิตตา
ปรีตัง ภาณันตุ สกเคตวาเมรุษเ คิริสขรตญเ ันตะถิก
เชวิมานะ ทิเปรัฏเฐ จตวเม ตรวนคทเน เคหวัคคุมหิ
เขตเต ภามมา ายันคเตวา ฐตละละวิสเเม ยถขคันตัพ
พนาคว คิฏฐันตา สันทิเกยัง มุนิวรจันัง สาธโว เม
สนันตุ อิมมัสวณกาโต อิมมภกัณฺตา อิมมัสวณกาโต
ชกัณฺภกัณฺตา กิมมัสวณกาโต อิมมภกัณฺตา.

อกแบบหนังสือ

สมันตา จักวาเฟส จักราคัจฉินศุ เทวกา สัตถิมมัง
มนิราชัสส สุนันตุ สักคโมถทัง สักเคกาเมจรูเป ระเชะ

หมายเหตุ บทนี้ทรงสละแบบเป็นบทกวีแต่งขึ้นใหม่ ไม่มีใน
พระไตรปิฎก เรียกว่าบทชุมนุมเทวดา บทชุมนุมเทวดาน
แต่เดิมมาจากอุทิสถิตเป็นผลอาราธนาพระปริตร เป็นผลว่า คือ
อาราธนาพระปริตรเรียบร้อยแล้ว ถวายบทชุมนุมเทวดาคด้วย ต่อมา
ภายหลังจึงได้ยกถวายพระสวดมนต์เป็นผลว่า พระที่จะว่า
บทนี้โดยปกติเป็นรูปที่ ๓ นี้มาจากพระทเช่นหัวหน้าลงไป ที่
วงเล็บไว้หมายความว่าใช้เฉพาะในพระราชพิธี ถ้าเป็นการ
ทำบุญทั่ว ๆ ไปก็ชักออก

หน้าของเจ้าภาพ ในบางกรณี เจ้าหน้าทจัก ทบชานฮย
(เครื่อง ๕ หรือเครื่องทองนฮย) ไว้สำหรับเจ้าภาพฟังพระ
สวดมนต์เช่นพิเศษต่างหากจากทบชานใหญ่ ดังที่ในคอนท
พระภาลังว่าบทชุมนุมเทวดา

บทนมัสการ

นโมทัสส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสส

ผู้ทรงบทนมัสการ หากจะทรงบัญญัติาชนว บทนมัสการ
นี้ใครตั้งใครแต่ง ก็อาจจะทอไขไคว่า บทนมัสการนี้
ท่านเฉลอมีใสในพระพุทชเจ้า ตั้งแต่งไว้ก็ไม่ผิด เพราะ
ปรากฏในทค่าง ๆ หลายแห่ง ท่านสมศีรธธาได้ถล่าววาท
นขอพนอพนนมัสการ พระพุทชองค์ ทวยบทนโม ๆ นตถกขยชน
เหตุแห่งการศรศเทศนากม มีเรื่องเล่าว่า

พราหมณศของอรเมย มีความเฉลอมีใสต่างกน ผู้
เฉลอมีใสในตทกพราหมณ เมยเฉลอมีใส ในพระพุทชเจ้า
ศรารศนงฉวเชญพวกพราหมณมาเลยงในงานมกค เมย
ก็ช่วยตามศนาทกรรยาศศ นางยศสารขมาเพวไศฉวเลยง
พราหมณ นางเหยขยพนพศาคะชตลลตมกพศงปากอชก
ไคว่า นโมทัสส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสส ท่านน
พราหมณไม่พอใจลศศนศมค แลวพากนพศวาศวกาล-
กค เกิดชนในขานนแลวพราหมณศฉฉวไศรชเมยชนไฟ
คว่าเมยยศใหญ่ ศศทายกยศคว่า ศลฉฉนจะไปเล่นงาน
ศมณโคคณชองแกไศงศวยขณญฐาทศยว พราหมณผู้

27/03/2565

สามรบไปหาพระพุกอเจ้า ด้วยความโกรธ พอไปถึงก็ตั้งมณู-
 ทาตามทันทว่า ข้าอะไรเสียจึงระสอ พระองค์ตอบว่า ข้า
 ความโกรธเสียจึงจะเป็นสลา เพียงเท่านี้พวาทมเผดหม่อมสืบ
 ก็เห็นจริงเกิดความระสอใจ แล้วกล่าวบทนมสการ ไทช่วย
 ตนเอง และพวงมสนมสการของผออบด้วย ใจชนบ้าน

เรื่องผดงนโม ๖ นกกล่าวความที่ ไบราณจารย์ ไทกล่าว
 ไวคิงเขนคอง

นโม	สาตาศิรายกย	เขนคอง
คัสส	อสรนทรราช	เขนคอง
ภควโต	ท้าวขตมพวราช	เขนคอง
อวทโต	ท้าวสวเทวราช	เขนคอง
สัมมาสัมพุทธิสส	ท้าวมหาพรหม	เขนคอง

ผดงนโม ๖ ตามกลลวามาน ไบ้ตรรายชอบายของท้านว่า
 คองกนชยางไรเพราะเทวะตกลวถงนน บางชชกเขนคอง
 บางชชกเขนคอง

สาตาศิรายกย เขนเทวคางวเขาว่าชยทเขาสาตาศิรายกย
 เขนพวภมเทพ เทวคางชยบนแผนคณไมมหาสมบสตร

ปรากฏว่ามีถึง ๓,๐๐๐ แต่ในหนังสือนี้เป็น เอกพจน์ คือ

นโมสาทาศิรายักโข

นโมสาทาศิรายักโขเป็นคัมภีร์ที่ระดมยดถึงทวหน้า
หรือยดเป็นเจ้าเป็นใหญ่ของทวระพวกนน

อสูรินทรราช ราชเป็นชชชสิรัตนตะ บอถยค้วาจะมยสรว
อสูรเป็นทวระพวกหนึ่งหมอนกันเป็นทพยกายมกรยเป็นทพย
ราชนน เป็นอสูร กยสรวยเทพ ศช พระชากคตย และ จนนทพศย
พระจันทร เป็นมคทรกบจรหมพภพอสูร ชอทวเวปวัต.

จากุมหาราช เป็นทวระหม แต่ลว่าทววมหาราชทง ๔ ท
ชยของทววมหาราชทง ๔ เป็นพภพทจกเขาในสววรรค ๖ ชน
แต่เป็นชนแรกเรียกว่า จากุมหาราชก ทววมหาราชทง ๔
นนมหนาทศรองโลกเรียกว่าทวจกโลกขาล บนภนคณละ
ทศ ทววอศรจ เป็นอชยคชของพวกคณธรรพ คชของทศ
คระวนชอก ทววรพศก เป็นอชยคชของพวกคณภณท คชของ
ทศโคท ทววรบกษเป็นอชยคชของพวกนาค คชของทศ
คระวนคก ทววกรเวร (เวสววรรณ) เป็นอชยคชของพวกยถษ
คชของทศเห็นช

27/03/2565

ท้าวสักเทวราช เรียกชอคนสามัญว่า พระอินทร์ และ
ยังมีชอคนหลายชอทั่วสหัสสนัน สหัสเนตร มีชวาม
วาฬพ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

สักโกเทวราชา ท้าวสักกระเทวราช เย็นเจ้าพภพดาวตงส์
อยู่ในยัตน์ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ท้าวมหาพรหม เป็นเทวะชั้นสูง อยู่ในภพต่างหากจากพวก
เทวะสามัญ ซึ่งเรียกว่า เทวโลก ภพที่อยู่ของพรหม

เรียกว่า พรหมโลก แต่คงจักเข้าไปในเทวะ เพราะเป็นพวก
ที่พยควยกน ที่ต่างกนเทวะในเทวโลกนั้น เพราะอกรรม

ได้ยังเกิดต่างกน ผู้ให้กานรึกยาศัดไปเกิดในเทวโลก
ใคฉวนสมวยค จังระไคไปเกิดในพรหมโลก แยกตาม

กาสงฉวนเป็น ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

รุษฉวน อรุษฉวน ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ท้าวมหาพรหม ใคฉวนซึ่งเพงรูปเยษฉารฉนเกิดในรุษฉวน
เทวะตง ๕ จาพรกที่ปรากฉฐวาชเยฉนฉนตง นโม ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

27/03/2565

ระแตงตง นโม ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ทางกล่าวว่ามีสการ ตามแต่ศรัทธา ต่อมาศกของพณนบาง

พณบางผสมกันเขา:เช่นพณมีสการประจำสขมา

ระเบียบการตั้งนม ๑

ระเบียบการตั้งนม ๑ นนิกาทนถคตามระบะทชวคเสียง

ตั้งเบนชน ๗) นชอเรชกตามชนน ๗) คงนค๑

นม ๑ ชนเคียว

นม ๑ ๓ ชน

นม ๑ ๕ ชน

นม ๑ ๘ ชน

นมชนเคียวนนในเวลาสวกรมคทา ก่อนทระชก

ชงสกตพระทเบนประธานชนนม ๑ นลวรช ทสสกตวโต

ชวทโต สัมมา สัมพทอัส ๑ ๑ ๑ เรชยไป หยคความ

สงโษคเท่านั้น

นม ๑ ๓ ชนใช้ในเวลาหริศล เมอทองผ่ายเจ้าภาพ

ชวราชนาคิลแล้ว พระท่านจะให้สีกคคองตั้งนม ๑ ก่อน

ในกรณีชวคเสียงระเบบชท ๗) คงน.

นโมทัสส ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทฺธัสส

นโมทัสส ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทฺธัสส

นโมทัสส ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทฺธัสส

นโม ๕ ชั้นในเวลาแสดงธรรม เมื่อพระท่าน จะแสดงธรรม
เทศนาท่านกิตของคังนโม ๗ ก่อน นโม ๗ ทังในกรณี
ขาดเสียงลงเขนระยะ ๗ ๕ ระยะคังน

นโมทัสสภควโต อรหโตสัมมาสัมพุทฺธัสส นโมทัสสฯ

ภควโตอรหโตสัมมาสัมพุทฺธัสส ฯ

นโมทัสสภควโต ฯ

อรหโตสัมมา ฯ

สัมพุทฺธัสส ฯ

นโม ๗ ๘ ชั้นนั้นใช้ในเวลาเจริญพระพุทฺธมนต์ เมื่อเริ่ม

เจริญพระพุทฺธมนต์ พระคังคังนโม ๗ ก่อน นโม ๗ ทัง

ในกรณีขาดเสียงลงเขนระยะ ๗ คังน

หัวหน้าขัน นโมทัสสภควโต

วปี

27/03/2565 อรหโต ฯ

สัมมา ฯ

สัมพุทฺธัสส นโมคัสสภทวโต ฯ

ชวหโต ฯ

สัมมา ฯ

สัมพุทฺธัสส นโมคัสสภทวโต ฯ

ชวหโต ฯ

สัมมา ฯ

สัมพุทฺธัสส ฯ

สรณคมนัง

พุทฺธัง	สรณัง	คัจฉามิ,	
อิมมัง	สรณัง	คัจฉามิ.	
สังฆัง	สรณัง	คัจฉามิ.	
ทตฺตขมฺม	พุทฺธัง	สรณัง	คัจฉามิ.
ทตฺตขมฺม	อิมมัง	สรณัง	คัจฉามิ.
ทตฺตขมฺม	สังฆัง	สรณัง	คัจฉามิ.
ทตฺตขมฺม	พุทฺธัง	สรณัง	คัจฉามิ.
ทตฺตขมฺม	อิมมัง	สรณัง	คัจฉามิ.
ทตฺตขมฺม	สังฆัง	สรณัง	คัจฉามิ.

ตำนานกล่าวว่

ในสมัยก่อนพุทธกาล พระเวทย์บอกกล่าวไว้ว่า เมื่อ
 พระพุทธเจ้าได้ตรัสแล้ว ในตอนแรก ๆ มกฉยบุตรมาขอ
 บวช พระองค์ทรงรับด้วยพระองค์เอง แล้วบวชด้วยวิธี
 เอหิภิกขุอุปสัมปทา คือ ตรัสอนุญาตด้วย พระวาจาของ
 พระองค์เองว่า

“เอหิ ภิกขุ สวากขาโต อัมโม รตฺถ พรหมจริยง,
 สัมมา ทถชัสส อนนตกริยาเย”

แปลว่า “มาเถนภิกษุเจต ชรัมภราถสาวกแล้ว ท่านจะ
 ประพฤติพรหมจรรย์ เพอหากัสสแก่ทถชโทยชชบเจต”
 แล้วบวชด้วยวิธีเอหิภิกขุตามอย่างพระองค์เป็นเสนาบดี ตามบวช
 หลายคนขอพระอัมมกันเถตรัสเป็นพหุพจนว่

“เอถ ภิกขโว สวากขาโต อัมโม รตฺถ พรหมจริยง
 สัมมา ทถชัสส อนนตกริยาเย” จึงมี ตามบวชเป็น
 ชวทนตกรณแล้วภิกขุ “สัมมา ทถชัสส อนนตกริยาเย”
 ชวทนเพราะเป็นชวทนต เช่นสวาทกัสสแก่ทถชโทยแล้ว

27/03/2565 ครั้นพระพุทธเจ้าออกเสด็จหลายองค์ แยกย้ายกันไป
 ประกาศพระศาสนา เมื่อสมเด็จพระพุทธเจ้าบวช พระสาวก

ผู้เข้เอาารยักทของนำมถววยท้วชชวชในพระอสนันถ์ บ้างท
 มาจากถันไกล และถันคาร คชงถววากมาก ทงคชยทง
 อาราย์ ทรงเห็นว่า การพระศาสนาจะแพร่ออกไปและ
 เจริญทงมน อชถลยทถวถนมน จวทชชวคชย พระศาวก ทง
 หลายชวชเผยแผ่และบริหารลย ๆ กนไย่ จึงควรรณกพระ
 ศววก และ มชชหมาย ทนท การงาน ให้พระศาวก สามารถ
 บริหารการพระศาสนาแทนพระองค์ได้ อนงการเผยแผ่
 พระศาสนาจะแพร่หลายไปไค่นัน จะม่งแต่แสดงและ
 ชแวงให้คนทงหลายไคความผ้และความเขาใจเทานนยงหา
 เพียงพอไม่ ทชงหาทางให้ความสะทวท ทเขาทงหลาย
 จะประพฤค ปรฎุบทความค้วบ ไม่เช่นนน กุลชทว ทงหลาย แม่ม
 ศรทชา ถจะพงนถคคชคทหนารระอาใจว่า เพียงแต่จะรคตาม
 ถยาคชยแล้ว บงยากในการจะประพฤคปรฎุบทตามอคค้วบ
 ค้วบเหตุน จึงทรงอนุญาทให้พระศาวก รมกชชทว ให้วชได้
 ถวชวชธสรณคมนบ้สมปทา คชอ ให้ชชชวชปลงผมและ
 ทนวดท่มฆ่ากาสาชชเข้าไคราบเทาพระภคช ประคชงอญชด
 เปลงวาทา ถง พระรัตนครบ เมน สรณะค้วบ พระบาท คชกถว
 ชวรงนแล้ว เทานกเบนการสำเรจกวรชวชเชนถกช

ความเบบมาของการทำนามนต

ในงานพิธีมงคลต่าง ๆ เมื่อมีการธำรนาพรเสงม
 มาเจริญพรเพทอมนต มักจะมีขันหรือบาตรพระใส่น้ำมนต
 ตงไวชางพระมเบนทวหนา ในขันหรือบาตรนอกรากจะมนว
 แล้วยงมีใบเงินใบทองใบส้มขี้ขย และขน ๆ อกแลวแต
 อวารบจะแนะนารางอารยไม่มีอะไรเลยมีแตขันหรือบาตร
 นากยเทยนเลมละบวาทนงเลมเทานน ในหนังสือต่าง ๆ ที่
 ถลววดงพรณวมนต ท่านก็ไม่ใคถลวว่าถลวไปเลยว่ามี
 อะไรบ้าง เช่นในรื่องความอรรถถการคณสตรชงถลววดง
 พรเพทอเจ้าเสด็จไป ไปรดชาวดรงเวสาลทบระสยภยทง ๓
 นน พระองคไคตรงอวมตให้พระธานนกรเรยนรคณสตรจย
 แลวถถวงให้ท่านาพรเพทอมนต โดยใ้บวทรชงพระมม
 พรภาคเบนบวทรนามนต เคนสวทรคณสตร พลวงชคณาไป
 พลวงจนทวพระนคร พยพระมหาเถระเจ้าสวคชนบท ยงจญ
 จวคตง ท่านนพวภภยรายต่าง ๆ แตคกระเจิงหนหมค
 ความเจ็บไซไคบวชหลายเหมอนยลคตง ในทำนวนไม่เห็น
 ถลวว่าใ้ใ้เทยนหยคหรือเปลว ถจะเป็นครงแรกคมถาร
 ครลให้ท่านามนต

เหมทานามนตทนมกน ในยจชบนน คชคณพระผเขน
 ทวหนาชนยทมงคตสทร ดงยททวา อเสวนาฯ พาลานงฯ
 เปฯ ซึ่งแปสว่าไมคยคาเพาลหนง เจาภาพทรอผเขนประธาน
 จกเทยมนามนคคตวถวายพระผเขนทวหนา บ้างทานถยคไว
 กอนบ้างทานถระหยคเตยทนท แต่ยบงทานานถลาวววม
 หยคเตยนถงในนาจงแต่พระผเขนประธานชนยทว่า เยสฺย-
 ปยคทว ทริช ชนงปรานง พอถง นพพนคจธา ยถายม
 ปทไปฯ กคยเตยนโคยจมถงในนามนคเขนจนเสวการค่า
 นามนคเพยงน การคยเทยนมเออสวคถงตรงคกลาวนโคย
 เกลศคแห่งคยบาสซึ่งแปสความว่า กิเลสและควมทกข์ของ
 พระชวยเจาคยเหมอนประทปควงนถยคณน ส่วนเทคผลทว่า
 ทาไมไซยทนทานามนค คานามยงจคชยแลว

ของประพรมนามนค

ของประพรมนามนคคววไซหญาตามคเขนควา ๆ แลว
 คคปลายคทรวกกระยาวประมาณหนงคชด เพราะดชกนว่า
 เขนหญามงคต พระพทชเจาเมอจะโตทรสฺรคประทยนงชน
 หลญาคา ซึ่งเรยคกนววรัตนยคตงก ในศาสนาพราหมณค

ถอกนวามาเป็นหมอนมรดก เพราะเป็นหมอนที่รองน้าชมตุกไม่
ควรใช้ช้อย่างอื่น เช่น โยมเยม เพราะโยมเยมหมกถอกนว่า
ใช้ประพรมได้ผิไม้ใช้มรดก

ค้ายสายสัญญาณ

ค้ายสายสัญญาณควรใช้ค้ายคียบค้ายหลอกรัก ไม่ควรใช้
ช้อย่างอื่นเช่นค้ายค้อมค้ายฟอกเช็ดกนแล้เข้าม ๗ การจับค้าย
สายสัญญาณจับเกม ๓ เส้นหรือ ๕ เส้นตามความนิยมมักเป็น
๕ เส้น การจับค้ายสายสัญญาณตามททราวจับเทียบวแรก ๓
เส้นนนขรกรรมพระศาตวว่า อี สวา ส ุ จับนพอ จับเทียบ
สอง ๕ เส้นนนใหขรกรรมพระศาตวว่า อะ สิง วิ ส ุ โด
ปุ สะ พ ุ ภา ุ จนพอ
หมายเหตุ บางอหารบให้วามรดกถกวาลน้อยด้วย สัพพ-
พุกา ๗ เพื่อความสร่มรดก

การวางค้ายสายสัญญาณ

ในงานมรดก ทวใยมกนขมใช้ วงบ้านควยเรมกนคัง
แก่พระพุทธรูปทเศรองขานแลวเวอนไปทางขวาเป็นทกชณา-
วคคแลววกถวมาขรกรรมทพระพุทธรูปนไว้ทพระหัตถหรือ

ฐานข้างบนของ พระพุทธรูป! คยาพนภกของศ พระเพวาระจะเป
นารมัท พระพุทธรูป! วนสร้างแล้วหากภาชนะรองกตุ้มค้าย
สายสัญญาณไว้

สายสัญญาณเมธวงแล้วทอชิงระวังใหม่าก ห้ามการ
ข้ามกรวย ระยอกสัง ของข้าม หรือเขมมมอ ข้ามไม้โต ทง สัน
ห้ามทั้งพระและคฤหัสถ์ ถ้ามความจำเป็น เช่นจะหียบยก
สิ่งของกัฟงยกสายสัญญาณขึ้นกัณแล้วลอคข้างล่าง ถ้าเป็น
งานมงคล โคนฉนไฟหรือคักงกนยมางทเกกค้วย เมธวง
แล้วทอพนไวคปรคตอณ แล้ววงเงากตุ้ม คายสายสัญญาณถวาย
พระ แล้วทอควรรระวงกนอินจะยนมอทวอหียบยกสังขณข้าม
หมายเหตุ การห้ามขนมอข้ามหรือหียบยกสังโคสังทง
ข้ามสายสัญญาณจะเมกสคอย่างไรไม่ปรากฎในตำนาน

สัมพุทธเช

สัมพุทธเช ญูจิวสัญญะ ทวาทะสัญญะ สหสสะเอ
ขญูจะสะทะสะหสสาน นะมามัสระสา อะหัง เทสัง อิมมญูจะ
สังขมญูจะ อวทะเวนะ นะมามิง นะมาการานภาเวนะ
หนทว สัพเพ อุมททะเว อะเนกา อินตะวายาย วนสสันค
อะเสสะโค

๕703/2565

สัมพุทธเจ ^๔ ขณฺฐะขณฺฐาสณฺฐะ ^๕ ระตะวัสติสสะสัสสะเก
 ทะสะสะตะสะหัสसानิ ^๖ นมะมาสิระสะ อะหัง ^๗ เตสัง ^๘ อัม-
 มัญญะ ^๙ สังฆมัญญะ ^{๑๐} อากะเวนะ ^{๑๑} นมะมาสิหัง ^{๑๒} นมะการานภา-
 เวนะ ^{๑๓} หันตวา ^{๑๔} สัพเพ ^{๑๕} อปฺยตฺทเว ^{๑๖} อะเนกา ^{๑๗} อันทรวายี
 วนัสสันตฺ ^{๑๘} อะเสสะโต

สัมพุทธเจ ^๑ นระวุตตะระสะเต ^๒ อัญญุจฺจํกตทาฬิสะสะหัส-
 สะเก ^๓ วัสสะติสสะตะ ^๔ สะหัสसानิ ^๕ นมะมาสิ ^๖ สิระสะ ^๗ อะหัง ^๘ เตสัง
 อัมมัญญะ ^๙ สังฆมัญญะ ^{๑๐} อากะเวนะ ^{๑๑} นมะมาสิหัง ^{๑๒} นมะการา
 รานภาเวนะ ^{๑๓} หันตวา ^{๑๔} สัพเพ ^{๑๕} อปฺยตฺทเว ^{๑๖} อะเนกา ^{๑๗} อันทรวายี
 วนัสสันตฺ ^{๑๘} อะเสสะโต ฯ

นโมการสัทธิดา

โย ^๑ จักขมา ^๒ โมทะมาลาปุระถฺวิโช ^๓ สามังวะ ^๔ พุทโธ
 สุกโต ^๕ วิมุตโต ^๖ มาวรัสสะ ^๗ ปาสา ^๘ วินิโมจะยันโต ^๙ ปาเยสิ
 เขมัง ^{๑๐} ฐะนะตัง ^{๑๑} วิเนยยัง ^{๑๒} พุทฺธัง ^{๑๓} ะวันตัง ^{๑๔} สิระสะ ^{๑๕} นมะมาสิ
 โถกสสะ ^{๑๖} นวณฺฐะ ^{๑๗} วนายะถณฺฐะ ^{๑๘} คันเตชะสะ ^{๑๙} เต ^{๒๐} ฐะยะ-
 สิทฺธิ ^{๒๑} โทต ^{๒๒} สัพพันตะรายา ^{๒๓} ะ ^{๒๔} วนาสะเมเนตฺ ฯ

27/03/2565

กัมโม ๒๓ โย ๒๔ วิยะ ๒๕ ศัสสะ ๒๖ สัตถุ ๒๗ ศัสเสสสิ
 โลกัสสะ ๒๘ วิสขกัมมคัง ๒๙ นียยานิโก ๓๐ กัมมะอะระหัสสะ ๓๑ อาร
 ลาภาวะโท ๓๒ สัมมัตถะโร ๓๓ สัจฉิโน ๓๔ ๓๕ กัมมัง ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ สิริระสา
 นะนามิ ๔๐ โมหียะทาสิ ๔๑ อประสันตะทาทัง ๔๒ ทันเตชะระสา
 เตชะยะสิทธิ ๔๓ โหตุ ๔๔ สัพพันตะวายา ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑

สัมมัมมะเสนา ๕๒ สุกะตามุโค โย ๕๓ โลกัสสะ ๕๔ ปาปัประ
 กิเลสสะเชภา ๕๕ สันโต ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

หมายเหตุ สัมพุทธะและะชกนการสีททธิคานาแต่ละบทใช้
 สวรรคชวาทสรวคณนโบราณ ใช้สัมพุทธะกลอดมาไม่ทราบ
 ว่าท่านผู้ใครงานเมอกรงโค อาจจะเป็นยุคเพลงบาลีครั้งแรก
 กเป็นโค สมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ เห็นจะเขม
 พรหม ๆ ก็นกขมงกลจกาวลใหญ่ และมงกลจกาวลน้อย
 และพาหัง ฯ ส่วนนการสีททธิคานานนเขนพระนพนธของ
 สมเด็จพระนเรศวรสมณเจ้ากรมวิจิตรญาณวโรรส ฯ ใช้สวรรค
 แทนสัมพุทธะท่านเห็นว่าสัมพุทธะนนแต่ชขนคามมคณหายาน

ไม่ว่าศรัทธา สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณ-
วโรรส จึงได้ทรง พระนิพนธ์ ขึ้นใหม่ โปรด ให้ สวด บทนยท
สัมพุทธเชมต์ข้างแห่งพระยงสวดสัมพุทธเจอยุคมี

ใจความในสัมพุทธเช นนถคือนมัสการพระพุทธเจ้าซึ่ง
มีจำนวนมากมาย นักหนาในคติคช หมายความว่า ใน กปีท
ล่วง ๆ มาแล้วไม่รู้ว่ากอสงใจย มีพระพุทธเจ้าเคยมาตรสร
แล้วปวินิพพานไปมากล้นพันประมาณ นมัสการมาก ๆ ของค
ทำให้มีความรู้สึกว่าจะได้เรียนภาพมาก ๆ เข้าช่วยขงคณ
ภยอันตรายเช่นนนกรรมัง

นโมการอัญจุคาถา

นะโม ชะระหะโต สัมมา สัมพุทธชัสสะ มะหะสิโน
นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ สวากชาตัสสะเว เตนิอะ นะโม
มหาสังฆัสสะวี วิสุตตะสัสสะวิโน นะโม โขมาคยารัต-
ชัสสะ รัตนคคธัสสะสาธกะ นะโม โขมะภาตัสสะ
ทัสสะ วิทตตะธัสสะบี นะโม การยปะภาเวนะ วิคัจฉันตุ
ชุตตะวา นะโม การานภาเวนะ สุวัถถิ โหตุสัพพะทา
นะโม การัสสะ เทเสนะ วิชัมหิโหมิเตชะวา

หมายเหตุ นะโม ๘ บทนี้ไม่มีตำนาน เป็นกวดาพระราช-
 นพนธ์ของสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตามสามัญเรียกว่า
 “นะโม ๘ บท” สองนัยค่านะโมศักดิ์โต ๘ พอดี นะโม ๘
 นี้ใช้สวดคชจากยทสัมพทเอ หรือ นมการสิทธิ์คทา ใช้
 สวดในงานมงคลและมีการตั้งนามนศศวย สวดทำนวพระ-
 พทอมนตมสรพคณคณก แต่บางทพระทำนกคคชอกเพราะ
 มเวลานอชพรอรบควน

มงคลสูตร (บททำน้ำมนต์)

เอวมเม สุกตัง ฯ เขถัง สมะยัง ภคชะวา สāvคคยง
 วิหระระตี เขทชะเวเน อณะถะมณทกสสะ ขารามะ ฯ ชะระโช
 อัญญะชะระว เทวะคว อภิกกนคายะ รัตติยาชะภิกกนคะ-
 วัฒนทา เกวะละกัปปัง เขทชะเวนัง โอภาเสทวา เยนะ
 ภคชะวา เตนุปะสังกะมิ ชุปะสังกะมิทวา ภคชะวันตัง
 อะภิวาทะทวา เขกะมันตัง อัญฐัสสิ ฯ เขกะมันตัง จูคทาโช
 สว เทวะคว ภคชะวันตัง คาทายะ อัสสะภาสสิ

พท เทวา มนะสสา จะ มังคลานิ ชะจินตะยง
 อากังขะนามา โสคตานังพรุหิมัง คะละมุตตมมัง ฯ

อะเสวณา ๑: พาดานังขัตติยานัญเระ เสวณา

บุชา ๑: ปุชเชนียานัง เอกัมมัง คละมุตตะมัง ๗

ปฏิวุประเทศสะ วา โส ๑: ปุพเพ ๑: กะตะปฺญญะทา

อิตตะสัมมาปณิธิ ๑: เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

พระสุตฺตจฺญเระ สิบเปญฺจเระ วินะโย ๑: สุกฺกิชฺโช

สุภาสิตา ๑: ยา วาจา เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

มาตาขัตติ อุมฺภุชานัง ปุตตะทาริสสะ สังคะโท

อะนากุลา ๑: กัมมันตา เอกัมมัง คละมุตตะมัง ๗

ทานัญเระ อัมมะระริยา ๑: ยาคะกานัญเระ

สังคะโท อะนะวัชชานิ กัมมานิ เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

ฮาระคิ วิระคิ ปาปา มัชชะปาณา ๑: สันญญะโม

อปปะมาโท ๑: อัมเมส เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

คาวะโว ๑: นินาโท ๑: สันคฺกุญฺฐุ ๑: กะคณฺญญุทา

กาเลนนะ อัมมัสสะวะนัง เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

ขันคิ ๑: โสวะจิสสะทา สมะเณานัญเระ ทัสสะนัง

กาเลนนะ อัมมะสะกาจฺฉา เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

ตะโป ๑: พรหมะระริบญฺเระ อริยะสัจจานะ ทัสสะนัง

นิพพานะ สัจฉกริยา ๑: เอกัมมังคละมุตตะมัง ๗

มฺหุจฺจิสฺส โสกะธัมเมติ จิตฺตัง บัณฑิตะ นะ กัมปะติ
ชะโสถัง วิระชัง เขมิงฺ เอกัมมังคะละมคคะมัง ฯ

เอตาทิสานิ กิตฺวา นะ สัพฺพิตตะมะปะระวาชิตา
สัพฺพิตตะโสถัง คุจฺฉนฺทิกิ กนฺเตสฺส มังคะละมคคะมันฺติ ฯ

ตำนานกล่าวว่

ในมงคลสูตร ขุทกปาฐะ ฯ ขุทกนิกาย กล่าวว่
พระพุทธรูป สวรรค์ แก้ว เทวดา ๘ ทิศ ๓๘ มงคล ๓๘
โปรดแสดงธรรม ๓๘ ประการเป็นมงคลภายใน
ผลเหตุที่เทวดาทูลถามกษัตริย์พระเจ้าอนัน พระ
อรธกดาจารย์กล่าวว่า กิ่งไม้สลับมาประชันชาว
ชมพูทวีปมีประชุมพงกดา ๓๘ คชดอยคำที่แสดงเรขาราว
ต่าง ๆ เช่น เรขารวมเกษรตเขตนัน ส่วนสถานทีประชุม
ก็ใช้ค้ำดาข้างประตูเมืองบ้าง สันฐานาคาร (ค้ำดากลาง
บ้าน) บ้าง สถา (คชประชุม) บ้าง มีแสดงไม้ไผ่แสดง
แปล่าไค้รับเงินตามสมควร เรขงทแสดงนนขางเรขงดิน
เวลาถึง ๔ เกษนจึงขบถัน วันละทงนงมงคลกดา (การพัก
ปรารภเรขงมงคล) เกษน คือกษัตริย์ว่าอะไรเป็นมงคล

ขณฺหวนมฺ ไชยณฺหายากเพราะมีคอบไต ๑๗
 ขณฺหาข่งเพราะไม่สามารถตลกสงกนไตเป็นเวลานานถึง ๑๒
 ข คคคไตเดียงกนอย่างกว้างขวาง ไม่เพียงแต่ในทม
 มนยข ท่านนแพ้ว ไปถึง ทเวศา ควย และไม่เพียง แต่
 จกรวาลน แพ้วไปทวจักรวาลหเทยว แต่เมอสรูปแล้ว
 แตคตวางกนเป็น ๓ พวค ซึ่งลวนแต่ถอมงคตลาขนออก
 เทานน: คงน

พวกหนงเรียกว่า ทฏฐุมังคละ: ถอสงทไตเห็น
 คชรูปขงสมมตคกน วากงามเป็นมงคต เช่นคนนชน ลกชนแต่
 เซ้าไตเห็นนคนางแอน มะคุม หญงมครรค คคคแตงทว
 สวย ๆ ทมอณาตม ปลาตะเพียนแตงสก ม้าอรชาในย
 รตเทอมควยม้าอรชาในย พ่อไต แม่ไต ไคแตง ฯลฯ
 อยางนเป็นมงคตเรียกว่าทฏฐุมงคต

พวกท ๒ เรียกว่าสคมงคละ: ถอสงทไตชนคช
 เสียงทสมมตคควากงามเป็นมงคตเช่น คนนอนลกชนแต่เซ้า
 ไคพงเสียงทสมมตคควากงามเป็นมงคตขง เช่นเสียงว่า
 เจรญูเสตจกาลงเจรญู เตม ขาว เจรญูคิร สิริ ใจค วันน
 ยามคฤคษค วนค มงคตค ฯลฯ อยางนเรียกว่าสคมงคต

พวกที่ ๓ เรียกว่า มคตมณฑล ภูมิจึงได้ทราบ
 ทางนอก ทางใน ทางกาย กิเลส กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ทสสมัตถวาตงวาม เบนมณฑล เช่น คันนอนลกขณเมตเจ้าไค
 สกคณกลิ่นคอกไม้หอม มีกชกยัทมเป็นคณ หรือไคเคียว
 ไม้สพนขาว ไคเตะคองแมนกินข้าวกล้าเชียว มลโคสค
 เท้า เถวียนขรรทุกงว คอกไม้ ผลไม้ ไคลับไคคินขาว
 ไคนั่งผ้าขาว ไคใช้ผ้าโพกขาว ฯลฯ อย่างน.เบนมณฑล
 เรียกว่า มคตมณฑล

ในสุดท้าย เทวกาใน ชั้นดาวดึงส์ ได้สติ ชน ก่อนว่า
 เทวราชาชองคน คือพระอินทร์สมมุขัญมขัญญา ควรจะไป
 ทูลถามให้ทรงวันเจดขบเรองน จึงพรหมกันไปเผาทลว่า
 มณฑลขัญญาเกิดขนานแล้ว พวกหนงวาสังทไคเห็นเบน
 มณฑล พวกหนงวาสังทไคยเบนมณฑล พวกหนงวาสังท
 ได้ทราบทาง กาย จมก ลิน เบนมณฑล ไมทกลงณไค
 ซอให้ทรงวันเจดขบเรองนควย พระอินทร์ตรัสถามว่า
 มณฑลกลานเกิดขนทไคหนก่อน ถไคทราบว่าในมนุษยโลก
 ก่อน ครัสคเไปเบนใจความว่า เมื่อมณฑลกลาเกิดใน
 มนุษยโลกก่อน ถซอบทจะให้มนุษยวันเจดข ในเวสถานใน

มุนรชโยคณัน มมนุชย์รอมปราชญ์เกิดขึ้นแล้ว คือพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า การทบทวนคาถาทรงหลายดวงเลขพระสัมมา-
 สัมพุทธเจ้า เสียแล้วมาสู่คณูท้าวเธอ ควรตามขณูหาเช่นนั้น
 เปรียบเสมือนว่า บุคคลของการแสงสว่างทั้งดวงไฟเสีย
 แล้วมาหาแสงหึ่งหอยฉะนั้น ครั้นแล้วชวนเทวดาทรงหลาย
 ไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงหวังพระทัยว่าจะต้องได้
 รับคำแก้ขณูหาอันสมพระเช่นสรณังคณเป็นแน่แท้ ครั้นไป
 ถึง ตประตย์ แล้ว ไปรบกวนให้เทพบุตร ๗ คน เป็น ผู้แทน คณะ
 กรวยกมลมังคละขณูหา พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแก่ ผู้ใดขณ
 ใดฟังทรงหลายขณมรณขณอวชาเนนมังคละแท้ ทั้งความ
 ปราภวในมังคละสูตรนี้ มังคละโกลาหล (ความโกลาหล
 กล้วยขณูหาเรื่องมังคละ) ซึ่งกณเวลานานถึง ๑๒ ขณ สิ้นสุด
 บุคตลงด้วยประการฉะนี้

มังคละสูตรนสวคในงานมรณดลอย่างเคียว และใน
 งานนคของคณนามนทวงค้วยกายสาขสณูจน ซึ่งเรียกสั้นๆ
 ว่าคองวงค้ายการสวคพระสูตรน ถาสวคเคมทเริ่มค้วยบท
 ขค เยสันคว ฯ เป ฯ และ ขณูจะเทวา ทะ สะวัสสานิ ฯ เป ฯ
 ภาณามเท แล้วชน เฮอร์เมลุตคัง ฯ เป ฯ ไปจนจบ ถ้า

สวดอย่าง บ่อ สวด เฉพาะแต่ พระพุทธองค์ ส่วน คช คง แต่
 อะเสวะนา จะ พาลานัง ฯ เป ฯ ไปจนจบ มกั พช พระชิน
 อะเสวะนา ฯ เจ้าภาพจกเทบ นนามนตชง บกชยทยาทร ชน
 ทรชครอย นามนต (สุตมกเจ้าพชระจกหาไว้) แล้วยกต
 นามนคันน ไปประเคนพระหวัหน้า

กถณียบเมตตสูตร (คาตากันฉลลชก)

กะระณิยะมคตตะภุสะเลนะ ยันตัง สันตังปะตัง อภิ

สะเมจจะ สักโกอุชฺชระ สุทชฺชระ สุวะโจจัสสะ มทอะนะ
 คิมานี สันคัสสะโกจจะ สุกะโรจจะอัปะปะกิจโจจจะ สัตตะทุกะ
 วุคคิ สันคินทริโย จะ นีปะโก จะ อัปะปะสัพพะโกกุเตสสุ
 อะนะนุคิตโธนะ จะ ชกทัง สมาระเร กิณฺณิ เยนะ วุณฺณ
 ปะเว อปะวะเทชยยัง สุขิโนวา เขมิโน โทนค สัพพะเพ สัตตา
 ภะวันค สุขิตคิตตา เขลจิจ ปาณะภุคคิตติ ทะสา วา ฉาจะรา
 วา อะนะวะเสสา ทิมมาวาเขมหันคกา วา มัจฉิมมา วิสสะกา
 ธนุกะตุลา ทิณฺณูชา วา เป จะ อะทิณฺณูชา เป จะ ทเว วะสันคิ
 ชะวิทฺเท ภาตา วา สัมภะเวสสิ วา สัพพะเพ สัตตา ภะวันค สุขิ
 คคิตตา นะปะโร ปะรัง นิคฺคพะเพตตะ นาติมัญญะณุตตะ กัตตะจันนัง
 กิณฺณิ พยาโรสะนา ปฏิจฺฉะสัจฺฉัญญา นานญญะมัญญุสสะ

ทศขระมีขเนยยะ มาตา ขตา นียัง ชุกตัง อายุสา เขก
 ปุคตะมนุรทเช เขวมบี สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวเย อะปะ
 วิมาณัง เมตคัญฺจ สัพพะโล กัสมิง มานะ สัมภาวเย
 อะปะวิมาณังอทธัง อะโรจา ติริยญฺจา อะสัมพาทัง อะเว
 รัง อะสะปะกตัง ติฏฐัญฺจาเวรัง นิสินโนวา สยาโนวา ยาวะ
 กัสสะ วิคตะมีทโร เขตังสทิง อธิญฺเจอุยยะ พรหมเมตัง
 วิหารัง อิตะมาหุ ติฏฐัญฺจาอะระนุปะคัมมะ สัตตะวา กัสสะ
 เนนะ สัมขันโน ตาเมสุ วิเนยยะ เคธังนทิสาทุ คัพพะ
 เสยยัง ปุณะเวทิตี

ตำนานกล่าววว่า

มีเรื่องเล่าไว้ในอรรถกถาตรศขเนยยะเมตคคัสถรวา เมื่อ
 โกลเสาพรรษา ภิกษุหมู่หนึ่งชวนกันไปเฝ้าพระพุทธเจ้า
 ช่วงเวลานั้นประทับอยู่ ณ กรุงสวคคขอเรียนพระกรรมฐาน
 เรยณโคณแล้ว ถชวนกัน ทูลลาพากันไป หาคาสงขอิน สมถวร
 เพาะป่าเพญฺพระกรรมฐาน ไปตั้งรกรากเชิงเขาแห่งหนึ่ง
 คุกเข่าสมาธิภาวนา มีหมู่บ้านเขนทอวคชัยณทวาท อยู่ไม่
 ไกลนัก ชาวบ้านก็มีความเลื่อมใสนิมนต์ให้อยู่จำพรรษา

ปลกกอฎีให้ขู่ปลกกอฎี ภิกษุเหล่านั้นจึงตกลงจำพรรษาอยู่ที่
 ถนน เริ่มทำกรรมเพียรมาเพื่อยุติกรรม ถ้าฝนไม่ตก ภิกษุ
 ทั้งหลายมักไปนั่งตามโคนไม้เป็นส่วนมาก รถขเทเวกา
 ซึ่งส่งสารถย์มา คนไม่เหล่านนั้น เห็นท่านผู้ทรงศีล มานั่งอยู่ใน
 รถขวิมานของตนเช่นนั้น ก็ไม่สามารถจะนั่งเฉยเสียได้
 ของหยาบหวิทนส่งมาช่วยพบนคน ได้ด้วยความลำบากมาก
 แรก ๆ ก็ทนได้ ด้วยความเข้าใจว่าภิกษุเหล่านั้นจะกลับไป
 ไปในไม่ช้า ครั้นปรากฏว่าภิกษุหมั่นจำพรรษาอยู่ที่ถนน
 เห็นว่าพวกตนจะคงลำบากไปชอนาน เห็นจะทนอยู่อย่าง
 นั้นไม่ได้ จึงคิดจะลบภิกษุเหล่านั้น ใช้วิธีขบวนต่าง
 ประสาท คือทำเช่นฆ้องหรือกรูปร่างนากลวดต่าง ๆ บาง ทำ
 เสียงร้องโห่หรือทวนนำสขของข้าง ทำให้เกิดกมลเห็นต่าง ๆ
 อย่าง ภิกษุตกใจไปเห็น ได้ยินแล้ว หัวใจไหวหวั่นไม่
 เป็นอันจะสงบขมาเพญ์พระกรรมฐาน โคกกลืนเหินอะไรทั้ง
 กลางวันและกลางคืน ก็ชวกรเคียวเทียบคันศกนาคกลงที่ระ
 ถนนได้ จึงปรึกษากันว่า ถวายเขาพระยานนผลพตอขญ์ญัต
 ไว้เป็น ๒ ขย่าง คือ เขาพระพรตอันแรกเริ่มแรก ๑ คือ
 เกชน ๘ เรียกว่า ขุ่มมกาวาสสูปนายิกา เขาพระพรตหลัง

คิวแรม ๑ คำเกษน ๕ เรียกว่าขงฉิมถาวรสสขุณายิกา
 พวกเราขยทนไมไ้จากของละพรราชาปรีมิภา วิกถลัขไป
 เผาพระฉมพระภาคเจ้า ทลความให้ทรงทราบแลวหาท
 เข้าพรราชาขฉิมถาวรสสขุณายิกาถันเด็ก ไมไ้ขอกชาวบ้าน
 รบเกินทางไปเผาพระฉมพระภาคเจ้า ครนถงกรายทลความ
 แลว มีพทคการลว่า สถานททไหนกัไม้เหมาะเหมอน
 ทน ซึ่งกเขนความจริงยถเวนแต่ทเวภาภยเกานัน กัไม้มี
 ะไรล่ายากเลย ทรงแนะนำให้ภคยหมันน ถลขไปทนน
 อก ครลว่าทเวภาภยนนมทางบองกนควย การเจรญ
 เมคตา แลวทรงสนภคยหมันนให้ ปฏยคคนให้ สมควรแก่
 การขยข่า ให้เจรญเมคตาขปมญญา คชแฉ่เมคตาไปทว
 สัทวทงโลก มีความปรากฎในกรถยเมคคสกรนันแลว
 แลวครลว่าไปถงทเนกณะระชาลราวบ่า ให้หยคยนคังใจ
 เจรญเมคตาพรธมถบสาธยายพระศุควนแลว ทเวภาภย
 จะไม้ออกทขไป ถลขระโคทเวควนเตราระห้โดยไม้ครลเสย
 อก เขนอนว่าพระองค์ทรงเปลบนกรรณฐฐานใหม่ให้แกภคย
 เหลานนคค เมคตากรรณฐฐานอนสามารถจะเขนบทแห่ง
 วบสเสนาไ้ทกรยเขนปรคทค เขนเครของบองกนภยให้ควย

วัสสะ วัสสะนะสัมปทาเย ะขัสสะ อัมมา ะหิตา ภาวนิกิ
 สิกกาเยทัญญู วักกฉัตถญะ สิลัพพะตัง วาปิยะทักถิ ถัญญ
 ะตทปะปาเยที ะวิปเปมุตโต ณะภาสิฐานานิ อภัพโพ ภาตง
 อัทมบสังเข รัตนัง ปถิตัง เขเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทศ
 ถัญญาบี โส อัมมัง ะโรติ ป่าประถัง ภาเขนะววา ะทเจ
 ะสวา ะภัพโพโส ะสสะ ะภูงะ ะทปะ ะภัพพะตา
 ทัญญู ะปะทัสสะ ะวคคาชัทมบี สัจเจ รัตนัง ปถิตัง เขเตนะ
 สัจเจนะ สุวัตถิ โทศ ะนัปะปะคัมพะ ะธะ ะสุสสิ ะคคะ
 คิมทานมาเส ะชุมัสสิมิง คิมเต ะคูปะมิง อัมมะวะรัง ะเท
 ะยิ นัพพานะ ะควมิง ะรมิง ะคิตาเย ะอัทมบี ะพุทเท ะรัตนัง
 ปถิตัง เขเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทศ ะโร ะธัญญู ะระ
 โท ะวาทะโร ะธะนคคะโร อัมมะวะรัง ะเทสะยิ ะอัทมบี
 ะพุทเท ะรัตนัง ปถิตัง เขเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โทศ ะขิง
 ะราถัง ะธวัง ะนคถิ สัมมะวัง ะระตคะจัตถาปะคเก ะวะส
 ะมิง ะเท ะธะ ะพชา ะธะวัพพิตันทา ะนัพพนต ะธวา ะธะยาอัม
 ะปะทไป ะอัทมบี สัจเจ ะระตนะ ะเขเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ
 โทศ ะยานิ ะธ ะภูตานิ ะสมาคตานิ ะภูมณานิ ะวายนิ ะระ
 ะนคถิกเข ะธะวคคัง ะเวระมณัสสะ ะพูชิตัง ะพุทถัง ะนัมสสา

มะ สวัคคิ โหคฺ ยานังคะ กุทานิ สมาคะทานิ กุมมานิ วาขานิ
 วะ ชันคิลิกเช ทระลคังทังเทวะมนุสฺส สปะชิตัง ชัมมัง นมัส
 สามะ สวัคคิ โหคฺ ยานังคะ กุทานิ สมาคะทานิ กุมมานิ
 วาขานิ วะ ชันคิลิกเช ทลาคะทัง เทวะมะนุสฺสสะ ปุชิตัง
 สังฆัง นมัสสามะ สวัคคิ โหคฺ

ตำนานกล่าววว่า

ในอรรถกถารคินส์ตรกล่าววว่า แต่เดิมมากกรุงเวสาลี
 นครหลวงแห่งแคว้นวัชชี เชนเมืองมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์
 ทั่วข้าวปลาธัญญาหาร เนืองแน่นไปด้วยชาตยาประชา
 ราษฎรรมเย็นเป็นสุข ไม่เคยข้ระสยความยากแค้นใด ๆ
 ขยมาศรวหนงสมบพทอกาสนนเอง พระนครนนเกิดฝน
 แดงซากแคลนอาหารลงจนาก คนอดอยากล้มตาย ซาก
 ศพตกทงเกลื่อนปะระชาชนแบ่งชิงปล้นฆ่ากัน ก็ข้งทัวให้
 มนุษย์ตายมากชนในที่สุดเมื่อปฏิกูลมากเข้า ชหิวคักเกิด
 ระบาดชน ทำให้คนตายเหลือทงระนษ นครเวสาลีไครบภัย
 พร้อม ๆ กันถึง ๓ ปีระกวร คชคพภิกขภัย (ภัยข้าวยาก
 หมดกแพง) ๑ อมนุสภภัย (ภัยฉ้รบกวน) ๑ โรคภัย
 (ภัยเกิดชหิวคักโรค) ๑

ชาวเมืองพากันเข้าไปร้องทุกข์ต่อพระเจ้าว่า ภัย
 ร้ายแรง ๓ ประการนี้ไม่เคยมีเลยในเมืองนนทบุรี ๗ ชีวิตคน
 แล้ว ขอร้องท่านผู้ครองรัฐประมุขที่ไม่ชอบด้วยท่านอง
 ครของธรรมหรือใน จึงเกลี้ยศเชิญเช่นนี้ พระองค์จึงม
 พระทัยเกิด ไปรุดให้ชาวเมืองประชุมกันที่ศาลากลางเมือง
 วนจลยความผิดของพระองค์ ก็ไม่เห็นความผิดของพระ
 องค์สักน้อยเป็นอันว่าภยอนเกิดคราวนี้ใช้เกิดจากความผิด
 ของพระราชาผู้ครองรัฐแต่ประการใด จึงปรึกษากันต่อไป
 ว่า ทำอย่างไรภัยร้ายแรง ทั้ง ๓ ประการนี้จะสงบลง
 ผลการปรึกษาคงสัดท้ายคดลงกัน ให้อาราธนาสมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ามาโปรด ด้วยเชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของ
 ภายพระมหากษัตริย์ และมิมหิตฐานภาพ เมธพระองค์
 เสด็จมาภัย ทั้ง ๓ นี้จะสงบดับพลันเวลานั้น พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าประทับอยู่ทรงราชศฤง์ แล้ววันมคธิในรัชสมัย
 พระเจ้าพิมพิสาร ทูลความให้ทรงทราบ แล้วขอพระราช
 ทานวโรกาสกราบทูลเชิญเสด็จ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป
 โปรดชาววิชชกไทรราชานเควาระหเป็นอนคิ ทศชาววิชช
 ไคเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ากราบทูลแล้วความทุกข์ยาก แล้วเสด็จ
 ไปโปรดชาวกรุงเวสาลีให้พ้นภัย

พระบรมเจ้าสุทธาทรรเสถยกษัตริย์แล้ว ทรงคำนึงเห็นว่า
 หากพระองค์เสด็จไปตรงเวลาสงครามนี้ จะไต่ประโยชน์ถึง ๒
 ประการ คือ ภายจะสงบไปอย่างหนึ่ง ชาววิเศษจะไต่พงพระ-
 ธรรมเทศนาหนึ่งแล้ว จะเกิดดวงตาเห็นธรรมบรรลุมรรคผล
 เย็นอนมาก ซึ่งจะเย็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการเผยแผร
 พระศาสนา จึงทรงรับมนตรี พระเจ้าพมพลสารทรงทราบบว่า
 พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับมนตรีแล้ว ก็โปรดให้รีบแต่ง
 ทางเสด็จพระพุทธเจ้าเนน ระยะทางจากกรุงราชคฤห์ถึง
 แม่นาคคงคาเขนพรมแดนแห่งแคว้นทงสองนั้น ๕ โยชน์ รัช
 สั่งให้ปราบพมณคนให้รีบขร่อย ให้ปลุกตีประทัยทุกโยชน์
 เตรียมให้เสด็จพระพุทธเจ้าเนนแคว้นละหนึ่งโยชน์ และทูล
 เชิญเสด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จออกจาก กรุงราชคฤห์
 พร้อมควยพระภิกษุเป็นพุทธบริวาร ๕๐๐ รูป การส่งเสด็จ
 คราวนั้น ทำอย่างเอกเกร็ดมโหฬาร จัดคนกันรมถวาย
 พระภิกษุทุกรูป จัดอาหารเลี้ยงคนเลี้ยงพระทุกทัพภักแรม
 เสด็จถึง แม่นาคคงคาเป็นเวลา ๕ วันพอดี

เรือที่จะใช้ส่งเสด็จข้ามฟากนั้น พระเจ้าพมพลสาร
 โปรดให้ทรงแต่งเป็นเรือขนาน (คือเรือ ๒ ลำตรงคึกกัน)

ครั้นพระมมพระภาคเจ้าเสด็จถึงกรุงเวสาลี พระอินทร์
พร้อมด้วยเทพยพรวารเป็นอันมากก็มา ณ ทนนเมฆเทวทาสง
เป็นใหญ่กว่ามากนั้นมาก พวกอมนุษย์ก็ตั้งถอยวันหลบหนี
ไปเป็นอันมาก

พระมมพระภาคเจ้าเสด็จประทับ ณ ที่ ประศพระนครเว-
สาลี รัชสังให้พระชานนทเรขนครคณสูตร แล้วให้เข้าไปทำ
ปริตรภายในกำแพงสามชั้นแห่งกรุงเวสาลี พร้อมด้วยเจ้า
ชายลีและทงหลายทศกถามห้อมล้อมไปด้วย พระชานนท
เรขนครคณสูตรซึ่งพระมมพระภาคประทับ ณ ที่ สยอกทประ-
ศเมืองนั้นเองได้แล้ว ก็ขอพระพุทธรูปภาพไชยาศรของ
พระองค์ให้นำเดินสวครคณสูตร พลางชันนำในบาตรไปจน
ทั่วพระนคร

พอพระเถระเจ้าชนบท ยังอัญญวัตตัง พวกอมนุษย์
ทั่วทิศซึ่งไม่ยอมหนีแต่แรก (เมื่อพระพุทธรูปเจ้าเสด็จถึงและ
เทวทาสพระอินทร์มา) แลขอยุทธต่าง ๆ ก็ทนอยู่ไม่ไหวก็ค่อ
ไปซึ่งกันหนีออกจากประตูเมืองทั้ง ๔ แนนอกก็ยกเขยต ขาง
พวกตนออกทางประตูเมืองไม่ไหว ช่วยกันพังกำแพงเมือง
หนักระเจิดกระเจิงไป พอพวกอมนุษย์ออกไปหมด โรคใน

ความนุ้ยยกหลายพันที ด้ทหายจากโรคตกลูกก็ออกมาบช
พระเถระเจ้าควยเคระของบชาก่าง ๆ

ในการวิจัยเสด็จในเมือง เขาจกแต่งศาลากลางเมือง
(สัชชวาคาร) เป็นที่ประทับเมื่อเสด็จเสด็จพระพรตเจ้าประทับ
แล้วพระภิกษุสงฆ์พระเจ้าลจจวราชกุมารก็ไปเฝ้าทนน แม่สกก-
เทวราชก็ทรงพาเทวสาวตงไปเฝ้าทนนด้วย ฝ่ายพระ
อานนทเถระเจ้าเที่ยวประพรมนามนตทวพระนครเวสาลีแล้ว
ก็มาเฝ้าทนน มีชาวนครเวสาลีศคคตามมาเฝ้าควยเป็นอัน
มาก รวมเขวทกหมตทเคลวเป็นมทวสมาคณ พระณมพระ-
ภาคเจ้าโตศรสรกนสตรชาคกในมหาสมาคณน เมืองย
เทศนาตงทกตงทกขยงคพร้อม ทมคสรพรธมคระย ภย
พชทสงขหวย ความสวสค สจใจ สุขกายพทชบริษทโค
เกิดจกชควงตาเห็นธรรม

ขันธปริตร (คาถากันง)

วิรุชกเซทิ เม เมตตัง เมตตัง เหวาปะเถทิ เม
ฉัพพะปัคเคทิ เม เมตตัง เมตตัง กณหาโคตะมะเกทิจะ
อะปาตะ เกทิเม เมตตัง เมตตัง ทีปาตะเกทิ เม จกปะยะเททิ
เม เมตตัง เมตตัง พทปะปะเททิ เม นามัง อะปาตะโก

หิงลิมา มังหิเส ทิชาตะโก มา มัง จกปะตะโก หิง
 ลี มา มัง หิงลี พหุปะตะโก สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา
 สัพเพ ภูตา อะ เภวะธา สัพเพภิกขานี ขัสสันตุ มากัญจิ
 ชาติปะมาคะมา อัยปะมาโน พททโธ อัยปะมาโน จัมโม
 อัยปะมาโน สังโฆ ปะมาณะวณทานิ สิริงสะปานิ อหิ
 วิณิกวา สะตะปะที อณณานาถิ สระพมตีกา กะตวา เมรัถชา
 กะตวาเม ปริทตา ขัญญิกกะมันตุ ภูทานิ โสหัง นะโม-
 ภะคะวะโต นะโมสัสสะกันัง สัมมาสัมพุทธะชานัง

ตำนานกล่าว่า

ภิกขุรูปหนึ่งถกถกศิกทายในเมืองสาวัตถี ภิกษุทั้ง
 หลายนำความไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า ให้ทรงทราบ
 พระองค์จึงตรัสว่า ทายนเช่นนั้นเพราะภิกษุมีใจแผ่เมตตากรุ
 ไปยังตระกูลพญางูทั้ง ๔ หากแผ่เมตตากรุไปยังตระกูล
 พญางูทั้ง ๔ แล้ว ก็จะไม่ถกถกศิกด้วย ตระกูลพญางู
 ทั้ง ๔ นั้นมีอะไรบ้าง ตระกูลพญางูทั้ง ๔ นั้นคือ ตระกูล
 พญางูชอวรขณิกะ ๑ ตระกูลพญางูชอเวรายถ ๑ ตระกูล
 พญางูชอนพยายตร ๑ ตระกูลพญางูชอกณะหาโคกคัมภะ ๑
 ก่อนนั้นไปกราบนุญาตให้ภิกษุทั้งหลาย แผ่เมตตากรุ ไปยัง
 ตระกูลพญางูทั้ง ๔ นี้ เพศคัมภรของบองกนคน

27/03/2565

เกษยาณะ วรรณัสสะ หิ โว เทวะราชัสสะ ะชัคคัง
 อุลโลคะปะตัง ยัมภะวิสสะเท ภะยัง วา ฉัมภิตตักขา วา
 โดมะหังโส วา โส ปะหิยยัสสะเท โน เภ วรรณัสสะ
 เทวะราชัสสะ ะชัคคัง อุลโลเกษยาณะ ะณะ อีสานัสสะ
 เทวะ ราชัสสะ ะชัคคัง อุลโลเกษยาณะ อีสานัสสะ หิ โว
 เทวะราชัสสะ ะชัคคัง อุลโลคะปะตัง ยัมภะวิสสะเทภะยัง
 วา ฉัมภิตตักคัง วา โดมะหังโส วา โส ปะหิยยัสสะเทติฯ

ทัง โข ปะนะ ภิกขะเว สักกัสสะ วา เทวานะ มินทัสสะ
 ะชัคคัง อุลโลคะปะตัง ปะชาปะกิสสะ วา เทวะราชัสสะ
 ะชัคคัง อุลโลคะปะตัง วรรณัสสะ วา เทวะราชัสสะ
 ะชัคคัง อุลโลคะปะตัง อีสานัสสะ วา เทวะราชัสสะ
 ะชัคคัง อุลโลคะปะตัง ยัมภะวิสสะเท ภะยัง วา ฉัมภิตตัก-
 คัง วา โดมะหังโส วา โส ปะหิยเยถายี โนยิ ปะหิยเยถะ
 ทัง กัสสะ เทสุ สักโก หิ ภิกขะเว เทวานะมินโท
 อะวัตตะวาโค อะวัตตะโทะโส อะวัตตะโมโทะ ภีรุ ฉัมภิตตักขา
 ปะลาถิตฺติฯ ะหัญจาโร โข ภิกขะเว เหววัง วทามิ สะเจ
 คมฺหาถัง ภิกขะเว ะหัญญาณะคคานัน วา รุกขะมุละคคานัน
 วา สุลลญาภาวะคคานัน วา อุกฺกเสชชะ ภะยัง วา

ฉิมภักตคัง วา โลมะหังโส วา มะหะวะ คัสมัง สมะเย
 อนุสสะเรยชาละอติ ปี โส ภาคะวา อระหัง สัมมา
 สัมพุทโธ วิชชาจระณะสัมปนโน สุคะโต โลกะวิทุ
 ณะนุคคะโร ปุริสะทะมะสาระถิ สักดา เทวะมนุสสานัง
 พุทโธ ภาคะวาติ มะมัง ทีโว ภิกขะเว อนุสสะระกั
 ยัมภะวิสสะติ ภายัง วา ฉิมภักตคัง วา โลมะหังโส
 วาโส ปะหิยภิสสะติ โน เภ มัง อนุสสะเรยชาละ
 อณะ อัมมัง อนุสสะเรยชาละ สวากัชาโต ภาคะวะตา
 อัมโม สัมภักตุงโก อะกาลโก เวทขัสสิโก โยปะนะถิโก
 บัจจคัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ อัมมัง ทีโว ภิกขะเว
 อนุสสะระกั ยัมภะวิสสะติ ภายัง วา ฉิมภักตคัง วา
 โลมะหังโส วา โส ปะหิยภิสสะติ โนเภ อัมมัง อนุสสะ
 เรยชาละ อณะ สัมมัง อนุสสะเรยชาละ สุปปัญโน ภาคะ
 วะโต สวาระกะสังโฆ อชุปปัญโน ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ
 ญาอะปัญโน ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ สามีจิปัญโน
 ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ ยะถิทังจักทาวี ปุริสะยุคานี อัญช
 ฐะ ปุริสะปคคตา เเฮสะ ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ อากุเนยโย
 ปากุเนยโย ๗/๐๓/๒๕๖๕ ทักขิณเดยโย อัญชัถะลัถะระเณโย อนุตตะรัง

ปุณฺณุกเขตตัง โลกัสสาติ สังฆัง ที โว ภิกขเว อนุสสะ-
 ระตัง ยัมภะวีสสะกั ภะยัง วา ฉมฺภิตฺตตัง วา โสมะหังโส
 วา โสปทียยิสสะกิต्तัง ภิสสะ เหตุ ตะถาคะโต ที ภิกขเว
 อระหัง สัมมาสัมพุทธโ จ วิคคะวาโค วิคคะโตโส วิคคะโมโห
 อภิรุ คัจฉมฺภิ ชะนุคฺคราสี อะปะละยิตฺติ ฯ อิทะมะโวระภะคะ-
 วา อิทังวิคฺวานะ สุกะโต ชะถาปะรัง เขตะทะโวจะ

อระโณญฺเญ รุกขะมุตเต วา สุณฺณวาคาเร วา ภิกขะโว
 อานุสสะเรถะ สัมพุทธัง ภะยัง ตุมหากะ โน สีขา โน เจ
 พุทธัง สะเรยยาถะ โลกะเชฏฺฐจฺจุัง นะราสะภัง ชะถะ ฉมฺมัง
 สะเรยยาถะ นิชยานิกัง สุเทสิตัง โนเจ ฉมฺมัง สะเรยยาถะ
 นิชยานิกัง สุเท สิตัง ชะถะ สังฆัง สะเรยยาถะ ปุณฺณุก-
 เขตตัง อนะตตะรัง เจริงพุตฺตัง สะรณทานัง ฉมฺมัง สังฆญ-
 จะ ภิกขะโว ภะยัง วา ฉมฺภิตฺตตัง วา โสมะหังโส นะ
 เหสสะตต ฯ

ตำนานกล่าวว่

ในพระไตรปิฎกธรรมบทกล่าวไว้ว่า ในครั้งกถาคำบรรพ

มาณพคนหนึ่งชื่อว่า "มระมะ" ขำเพี้ยนความค ๗ ประการ

27/03/2565

เขนถิวกรรมโกชาทความค ๑๗ ประการนั้น จึงเรียกกันว่า

“วัตรยท” คช เป็นมกคณูญกทเวทเลียงชตามารตาคลชค

ชีวิต ๑ ไม่แข็งกระด้างชคนนอุมคาวระทอผู้ใหญ่ในสกล

กลชคชีวิต ๑ ไม่พคหยาบคาย เระจาไฟเระระชอุมหวาน

คชชคชีวิต ๑ ไม่พคเสียดสพคแก้ควสमानไมทริคชชค

ชีวิต ๑ ไม่พคเท้งพคแต่ควจริงคชชคชีวิต ๑ ไม่คระทน

ยนิคในการบริจาคคชชคชีวิต ๑ บ้าเพญทวนไมโกระถา

เกิคควมโกระถกรขระงยเสียดคชชคชีวิต ๑ มาณพชนโค

สหาขร่วมอีก ๓๓ คน ช่วยกันบ้าเพญสหาขระงระโยชน

เขนอนมาก คชรนสนชพแล่ว บุคคคคณนโคไปเกิคใน

สวรคชชคเขนถนทอชชคของพวคชสร ๆ มีพระวาชาเรยทว่า

สรนทท (ชอมชสร) นามว่าเวปจคคิ พวคชสรนนถงแม่ม

วคณธรรมตาคว่าเทวตา กยงระจกนสคคควมเขนมคระทอ

แซกคชเขามาชชชรวมถน ชสรนททเวปจคคคสังให้จคการถลของ

คชนรบเทวตา คชชคใหม่ ในการเลียงถลของนนั้น ปรากฎว่า

พวคชสรเขนนถคคคทงนน จคนททพช (กพชานะ) มาเลียง

กนเขนการใหญ่ พวคชสรทคคคทพชเขไปนาก ก็เมว

หมดสติไปตาม ๆ กัน คณะเทวดาไวทรรวายเป็นผืนผวมธรรม
 สูงกว่า รุกขกรงเกยงพวกอสูรตั้งแต่แรกพบกันแล้ว ยิ่งเห็น
 ความไม่สัภาพเข้าเช่นนั้น มณฑลเทพหัวหน้าคณะเทวดา จึง
 ให้สัญญาแก่สหายบริวารช่วยกันโยนอสูรลงทะเลสิ้น แต่
 นั้นมาเทวดาจึงโคจรของสวรรค์ขึ้นมาโดยสิทธิ์ขาด มณฑลเทพ
 ผืนเหนือหน้า ก็โคจรเทวดาซึ่งในยามมักเรียกว่า สักโก
 เทวามินโท (ท้าวสักกะจอมเทวดา) ไทยเราเรียกกันทั่วไป
 ว่าพระอินทร์ สวรรค์ชั้นนั้นต่อมาเรียกว่าดาวดึงส์เทพนคร

พวกอสูรนั้นเมื่อตกไปจากสวรรค์ ก็หาใดตั้งอับจน
 ที่เดียวไม่ เพราะปรากฏว่าเกิดเมืองใหม่ชนนอกเมืองหนึ่ง
 แถบเชิงเขาพระสุเมรุ เป็นอสูรระเนกรสวยงามน่าอยู่ ไม่แพ้
 ถิ่นเทพนครเท่าใดนัก ทำให้พวกอสูรคลายความคิดถึง
 สวรรค์ถิ่นเดิมไต่อย่าง แต่บังเอิญที่อสูรระเนกรนั้นในชนก
 หนึ่งชื่อ จิตตปาตลี สักยณะทั่วไปกลายเป็นปาริชาต ซึ่งเป็น
 คนไม่ประจำสวรรค์ดาวดึงส์ แต่ก็ยังไม่เหมือนกัน เวลา
 ค่อยกบ้านจึงจะเห็นทางขึ้นสัก เพราะฉะนั้นพอถึงฤกษ์ออก
 จิตตปาตลีขาน พวกอสูรก็คิดถึงความหลัง ก็เกิดความคั่ง

แค้นชนตกครวไป แล้วก็ยกทัพยอสรขึ้นไย่ยกแดนสวรรคต
เพชแแกแค้นและชิงแค้นคนเทวสรสงคราม การสงคราม
ระหว่างเทวครวยอสร เกิดชนกวยประการฉะนี้

ในการรบกันนั้น ขางครวเทวศาเสียตกมขาง เมื่อ
การรบเสยท นกรรบมก็จะเสยขวญ เกิดความหวาดกลัว
ชน ซึ่งถาณนากพไมมทางแก ก็อวองเพไปเสยทเคยว
เพราะฉะนั้นพระอินทวอสมทพดาวคงส เทอนนกรบของ
พระองค ถาเกิดกลัวชนใหม่องคยอชกชิงของพระองค หรือ
ของเทวถาณนากพใหญ่ ๓ พระองค เมียมองคยอชกชิงนั้น ๆ
แล้วจะเกิดความมใจหายกลัว สรยตอไปไมถอยหนี

พระพน พระภาคเจ้า ทรงนาเขาเวอง ตกกายบรรพ นมา
เขนเคระองประเทยชเคอนใจภักษณษาเพญเพยรวา ภักษณ
ไปในทงยบสงค เช่นในป่าเพอจะทาความเพยรณนเปรบข
ไตกยนกรบผเขาสงคราม ถาเกิดความหวาดกลัวชนกไท
มองคอง คชระลกถองพระพทชคณ พระธรรมคณ พระ
สงฆคณ อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจะมใจให้ระงัยหาย
หวาดกลัวษาเพญเพยรตอไปไมถอยหนี ทั้งความปรากฏใน

2783/2565

พระสัทรนนแล้ว

อาณาจักรยปรित्र (กาลากันยักย์)

วิบสัสสสะ นมัตถุ จักขุมนัสสสะ สิริมะโก ลีลิส-
 สะปะ นมัตถุ สัพพะภากานกมยโน เวสสะภุสสะ นมัตถุ
 นะหาคะภัสสะ ตะยัสสโน นมัตถุ กะถุสันขัสสะ มาระ
 เสนยัปะมัตถิโน โกนาคะมะนัสสะ นมัตถุ พาทมะณัส-
 สะ วุสิมะโก กัสสะขัสสะ นมัตถุ วิยัปะมัตถกัสสะ สัม
 พะริ อังคิระสัสสะ นมัตถุ สักขะปะกัสสะ สิริมะโก
 โยอิมัง อัมมะมะเทเสสิ สัพพะทกขาปะนทะนัง เย
 ภายนพพตา โสเกะ บะลาภกัถ วิบสัสสะ เตชะนา
 ธิระขัสสะ มหันตา วัตะสาระทา หิตังเทวะมนัสสวานัง ยัง
 นมัสสันติ โตะมะนัง วิชาจรรณสัมขันนัง มหันตัง วัตะ
 สาระทัง วิชาจรรณสัมขันนัง พุทัง วันทามะ โตะมะ
 มันติ :

(๑) เอเต จัญญู ะ สัมพทวา ะเนกะสะตะโก
 ฎะโย สัพพะพุกธา ะสะมะสะนา สัพพะพุกธา มะหิทธิ
 ภา สัพพะ ทะสะพะลเยทา เวสราชเชหุป่าคะตา สัพพะ
 เท ปญ्ञานันติ ชาติภันชานะ มคตะมัง สัททะนาทัง มะตัน
 เคะเค ปริสาตี วัสาระทา พรหมะจกัถ ะวัคคะนถิ โสเก

27/03/2565

(๑) เนื้อร้องประพันธ์ขึ้นตั้งแต่กลางหลัง ซึ่งต่อมาบาลีสองตำนาน

อปฺปประภูวักขิณัง อเยทา พุทฺธะธัมเมหิ อฏฺฐาหาระสะหิ
 นายะกา ทวคฺคังสํ ลักขะณเปทา สักขานพฺพญชฺนาชะวา
 พยามปีปะภาเย สุปปะภา สัพเพ เท มนิกฺกุชชะวา พุทธา
 สัพพัญญุคคะญาโน เขเตสัพเพ ชินาชะวา ชินามะหิปีปะภา
 มะทาเตชา มะทาขณฺญา มะหิพพะลา มะทาการุณฺณิกา ชินา
 สัพเพสานัง สุขาระหา ทิปา นาทา ปตฺติฏฺฐา จะ ทวณา
 เตณา จะ ปาณนัง คะคิ พันธุ มะหิสังสะสา สรรณา
 จะ หิเคสิโน สะเทวะภัสสะ โลกัสสะ สัพเพ เขเต ปะภา-
 ยะนา เท สาทัง สีระสา ย่าเท วันทามิ ปริสุคตะเม
 วะระสา มะนะตังเจะ วันทาเมเต คะถาคะเต สะยะเน
 ชาตระเน จูาเนคะมะเน จายี สัพพะทา สะทา สุเขนะ
 รักขันตุ พุทฺธา สันติกะวา ทวักเคหิตฺตวัง รักขิโก สัน-
 โต มุตโต สัพพะอะเยนะ จะ สัพพะโรคะวินมุตโต สัพ-
 พะสันทาปรัชชิตอสัพพะวะระมะคักกัณโถ นีพพุโตระ ทวัง
 ภาวะฯ สัพพิติโย วิวัชชันตุ สัพพะโรโค วินัสสะตฺมา
 เท ภาวะกัวินคระวาโย สุขิ ทักขายุโถ ภาวะ ะภาวาตะนะ
 สัสสะ นัจจิง วุจจาบายะรายโน จักคาโร อัมมา วัค-
 ฌานนฺติ อายุ วัณโณ สุขิง พะลังฯ

ตำนานกล่าววว่า

ในอวฏาณาฎยสตรกล่าววว่า สมัยหนึ่ง เมื่อพระผู้มี
พระภาคเจ้าประทับชยที่เขาคิชฌฌกฏ เมืองกรุงราชคฤห
ท้าวจาทมมหาราช คือท้าววิศวัช ท้าววิรุฬหก ท้าววรขกษ
และท้าวภเวระพร้อมด้วยบรรวารอนเป็นคณกรรพ กุมภณช
นาศ และขกษ มาเฝ้าพระพุททของค

ท้าวมหาราชเหลวนบางแห่งเรียกจกโลกยาล (ผู้
รักษาโลกทั้ง ๔) ท้าววิศวัชมีคณกรรพ เป็นบรรวาร ๓ ของ
ทศักรรพ ท้าววิรุฬหกมีคณกรรพเป็นบรรวาร ๓ ของทศักรรพ
ท้าววรขกษ มีนาคเป็นบรรวาร ๓ ของทศักรรพ ท้าวภเวระ
หรือท้าวเวสสวัณ มีขกษเป็นบรรวาร ๓ ของทศักรรพ แต่ละ
ท้าวณบดอพระพุททศาสนา

เมื่อใดเขาเฝ้าเรียบรรชช แล้วท้าวภเวระกราบทูลว่า
อณนุชยทแมนบรรวารของจกโลกยาล บางพวกก็เลื่อมใสใน
พระพุททเจ้า แต่บางพวกก็ไม่เลื่อมใส แต่โดยทัวๆ ไป
แล้วไม่เลื่อมใส เพราะพระองค์มีเสถงธรรมให้ลชคค ๔
คคละเวนรจกถาวรชการลคกรรพ การประพฤคคคในกาม

การพูดเท็จ การคัมสุราเมรัย แต่พวกคัมมนุษย์โดยเฉพา
 อยางยิ่ง พวกขี้ขลาดขี้กลัวกลัวกลัวจริงซึกใจไม่ค้อยจะ
 เลอมนไสสวรกษของพระองค์ ที่ไปประตอชบ การขำเพญู วิยส-
 นาสระสนมธรรมในเสนาสนะป่าเปลี่ยว เมษไม่ม้อะไรของ
 ก้นอมมนุษย์ที่ไม่เลอมนไส ก็ระรยถวนเยยคเขียน ให้ไครับ
 ความล้ายาก ขอให้ พระองค์ ทรงรับเขา เกรองขรังกัน
 รักษา ค้ออาฏานาฏยปริตรไว้ จะให้ประทานให้แก่พกร-
 สวรกษวคทำให้อมมนุษย์เลอมนไส ไม่เขยคเขียนภิกษุ ภิกษุ
 ณี อฆาสก อฆาสกา กลบช่วยคัมคระของ ให้ขยเขียนเบนสุข
 แลวรงกถาวอาฏานาฏยปริตรขนวา วยสลสสรนมคต
 เป็นตน

เมวทราขว่า พระพคคองค้ ทรงรับโดย คชณภาพแลว
 ท้าวกวเวรรงกรายทลค้อไปอ้อกรวณท เรวญอาฏานาฏยค้ แลว
 ขมมนุษย์จะท่าอะไรไม่ไคเลย ถาอมมนุษย์ไท มวกถากถาย
 ทานผเรวญพระปริกรนเขา อมมนุษย์ มนนทจะมอชนเมนภยแก
 ทัวไป เมื่อไคเวลาพอสมควร ท้าวจคัมพหาราชพรอมทง
 พรวารทวงกทลลาแยกขวยกันไป

พระสุพรรณ พระองค์ ไต่ทรงนำ มาตราสละมาแก้ภิกษุ ทั้ง
หลาย ในภายหลัง

ชัยปริตร (กล่าวช่วยชัยมงคล)

มหากรณโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรกว่า ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ
สัจจะวัชเชนะ โทศุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ ชะยันโต โพธิ
ยา มุตเต สักยานัง นันทิวาทมะโน เขวัง ทวัง วิชะโย
โหตี ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัตถังเก สัส
ปะชูวิโปถชะเว อธัสเส เกสัพพะพทธานัง อักคัปปัตโต
ปะโมทะติ ฯ สุนักขักตัง สุมังคะลัง สปะภาคัง สหภูจัน
คัง สชะโน สมหคโต จะสญฺญุง พรหมะจารัสส ปะทัก
ขินัง กายะกัมมัง วาจา กัมมัง ปะทักขินัง ปะทักขินัง
มะโนกัมมัง ปะณีติ เต ปะทักขินา ปะทักขินานิ กัตวา
ตะภันคตเถ ปะทักขิเณ ฯ

หมายเหตุ

กล่าวมหากรณโกณาโถฯ เป็ฯ อักคัปปัตโตปะ
โมทะติ นเรนทาททงานเรียบเรียงขึ้นใหม่ เพอ

ช่วยช่วยให้พระแม่ท่านเจ้าภาพ และผูกเข้ามา
 ร่วมงานอันเป็นมงคลพิธี เข้าใจว่าแต่คง ในยุค
 เกษวณกนภยทตววยพรพระ (พาทง) ทรงนสังเกศ
 ใ้จาก การท เมอสวด ขตดววย พรพระขแมลลว
 สวภททตตคต... มชอคมาสังเกศขยุ่ประการ
 ทนงคตทวว สเสป้ชวว โยคชระ... ขณลเก
 สัพพะพททวบง... ซึ่งแปลไว้ว่า "ณ แผ่นดิน
 อันเป็นราชสมบัติ ซึ่งเป็นของวิเศษแห่งพระพุทธรเจ้า
 ทกขงค... ความหมายของคำนี้กล่าวความมค
 พระโบริวณระยว... แผ่นดินตรงที่พระพุทธรเจ้า
 ติวสร นขเนน แผ่นท เกิดกชน ส่วนอื่น ๆ โยภย"
 คอวามเมอโตกนสลายไปแลว... เกิดแผ่นกน
 ขนใหม่แผ่นตรงทวทสรเนเกิดกชนส่วนอื่น"
 มีสัพพชวเนนโธบว... นอกนขบรเนนทวทน
 เมอเกิดแผ่นขยขึ้นแลว... กนทนไมเกิดขบ... ท
 บวสว... เรียกชชัพททวว่า... (กตุมะ)
 แปลตรงตาม... ว่า "กนไมเกิดขบ" บวสว
 กอนมคตกขอกจาแวง พระพุทธรเจ้าทชระเสตจคต

ในกษัตริย์ วามกองค์เช่นในกษัตริย์ ๕ องค์
ถึงพระพุทธเจ้าศรีสุ ๕ องค์ มากกว่าที่
ไหนหมด จึงเรียกว่า กษัตริย์ แปลว่าดีเจริญ

ชัยปริตร ตอนท้ายตั้งแต่ สุนัขขี้ตัง สุ่มังคะลิง
ไป ๗ วรรคตตเถยทุกขเณ เป็นพระพุทธรูป นวเข้ามา
คือเวเนนการอามละยนิยวัก ถูกขงามยามคัมคธยคค
นจริง ๆ โดยที่ประภอขกรรมคเมงโต ก็เป็นถูกขงามยาม
๕ ๕ ๕
ตเมอนน

ขันชัยยันโต โฟธิยา มุเส ลง ๗ วรรคตตเถย สัทท
ขเณ เพียงนเรียกวาชัยมังคธครธา ใ้ส่วกขยสัททใน
๕ ๕ ๕
พธิต่าง ๆ ท่านจึงเคยวณกขยขวงพระเพลิงมหาชัย

อกชัยปริตร... (ตามบทชัยมงคล)

ยันตุนนมคคัง อะระมังคะลัญชะ โย จามะนาไป
สะกฤษสสะ สัทโท ปายัคคะโท ทุสสัมมัง อะภันคัง
พทธานภาวณะ วินาสะเมณฑุ ฯ ยันตุนนมคคัง อะระมังคะ
ลัญชะ โย จามะนาไป สะกฤษสสะ สัทโท ปายัคคะโท
๒๗/๐๘/๒๕๖๕
ทุสสัมมัง อะภันคัง อัมมวณภาวณะ วินาสะเมณฑุ ฯ

ยันทุนันมีตัง อระมังคะสญฺจะ โยจามะนาโป สกฺกณฺส-
สะ สัทโท ปายัคคะโท ทุสฺสยฺนัง อระกันทัง สังฆานุภา
เวนะ วินาสะเมตฺตฯ

หมายเหตุ

๕๔๕
คาถาบทนมัสการว่าอภัยชรีตร ไม่ปรากฏตำนาน
ใจความ กิติช ๕๕๕ อานภาพ ของพระรัตนตรัยช่วย
ปายัคปกรเข้าความร้ายที่ประ ๕๕๖ ทนตถเห็นขวสย
๕๕๗ ขงคยจะปายัคโท และเชอมนัวอานภาพของ
๕๕๘ พระรัตนตรัยสามารถปายัคเรองนั้นได้ ประพนอ
๕๕๙ ด้วยความเชอมน ในอานภาพ ของพระ รัตนตรัย
๕๖๐ เยนเรองที่ปราศจากโทษ ทงอานวยประโยชน์
๕๖๑ แดฆทโภสวคเสมอ ๆ บางธการยบอกว่า ถ้าเกิด
๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐
๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐
๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐
๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐
๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐
๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐
๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐
๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐
๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐
๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐
๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐
๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐
๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐
๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐
๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐
๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐
๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐
๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐
๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐
๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐
๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐
๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐
๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐
๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐
๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐
๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐
๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐
๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐
๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐
๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐
๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐
๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐
๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐
๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐
๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐
๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐
๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐
๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐
๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐
๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐
๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐
๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐
๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐
๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

ในการสวดมนต์คำงานต่าง ๆ บางที
ท่านก็คัด ออกเพราะเชน แลยทประกอบ ท่านนม

ใ้เนื้อหาสวดก็ใ้ไม่สวดก็ใ้ แต่ถ้างานนั้น
เป็นพิธีบรมขวัญก็เว้นไม่ใ้ ต้องสวดเสมอใ้

บทตันตปริตร (คาถาของกันถัย)

วิส๑ส๑เม๑น๑น๑น๑ติ ปร๑ราม๑ะ๑สัน๑โต กะ๑ส๑ว๑ระ๑เม๑ก๑ก๑ก๑
อิ๑ระ๑ช๑ง ๑สิ๑น๑ง ๑ก๑ก๑เช๑น๑ะ ๑ม๑ญ๑ข๑ฐ๑ส๑ส๑ท๑ะ๑ป๑า๑ก๑ิ ๑ส๑อ๑ญ๑า ๑อ๑ระ๑ห๑ทั๑
๑ธ๑โร ๑ส๑พิ๑ก ๑จ๑ะ๑วั๑ฑ๑ณ๑ะ๑ร๑โป ๑ส๑ล๑เ๑น๑ะ ๑วั๑ก๑โร ๑พ๑ยะ๑ดิ๑โต๑ย๑
๑สัน๑โต๑กา๑สา๑ระ๑ว๑ค๑ณ๑ี ๑ม๑ะ๑น๑ิง ๑น๑ะ ๑ก๑ุ๑ส๑ส๑ะ๑ย๑ิ ๑ส๑ะ๑เจ๑อ๑ม๑ง
๑นา๑ค๑ระ๑ว๑ระ๑ณ๑ะ ๑ส๑ัจ๑จ๑ ๑มา๑ม๑ิง ๑ว๑ระ๑เน ๑พ๑า๑ละ๑เม๑ก๑า ๑อ๑ะ๑ค๑ัญ๑
๑ณ๑ค๑ี ๑

ตำนานกล่าวว่

ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีภริยา มีนามว่า พระอโศก
เทวีมีนามว่า อโศกานันทมาริตยา พระอโศกมีพระโอรส
ชื่อ อภิชาติ เมื่ออภิชาติมีอายุถึง ๗ ขวบ ก็ถึงแก่กรรม
พระอโศกมีพระโอรสองค์อื่นอีก ๓ องค์ แต่ทั้ง ๓ องค์
ก็ถึงแก่กรรมตามลำดับกัน เมื่อพระอโศกมีพระโอรส
เพียงคนเดียว ก็ทรงเศร้าโศกเสียใจมาก เพราะทรง
รักและเอ็นดูอภิชาติมาก จึงทรงอธิษฐานว่า
ถ้าอภิชาติยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ๗ วัน ก็ดี
ถ้าอภิชาติยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ๗ วัน ก็ดี

27/03/2565

๕๕ ไปอีกก็รู้ว่าคนโตให้นายพรานโสนคร ไปยิงพระยาช้าง
 ยศทนต์ด้วยลูกศรธนูยาวพึม ใส่อัง แล้ความตายก็กลับเศร้า
 โศกแล้วร้องไห้ พระเจ้าสุทนต์ทรงประราภเทศนึ่งแยมพระ-
 โสนครให้ปรากฏ ภิกษุทั้งหลายก็ตลอดตามซึ่งเทศน์ทรง
 แยมพระโสนคร พระองค์ก็ทรงเสด็จเหตแห่งนางภิกษุ
 นนให้ปรากฏ แล้วความเรียงพระชนนศาวุธอมวเสด็จพระ
 ธรรมเทศนา

ความว่าพระยาช้างชย ในป่าหิมพานต์ ชื่อพระยา
 ยศทนต์มีเสด็จของพระยาช้างมัสของคว ชื่อจุลสุภักทาทนง
 มหาสุภักทาทนง มีช้าง ๘,๐๐๐ ตัวเขนชรวรร วาแห่ง
 คอกไม่รงบานแล้ว พระยาช้างพามเสด็จสองไปชมตอก
 รัง พระยาราชชนนรงนน นางจุลสุภักทาทนชย โกลศน
 รงนน มคค้ำมคแคงกรวงลงมาตองสรระชองนาง ส่วน
 นางมหาสุภักททว ยนชยต่างต้นไม้ทางโตลม ลมก็พค
 เกสรคอกกรังไปรบไปทนาง นางจุลสุภักททวคิดว่าพระยา
 ช้างไม่รคนางจึงแกลงให้มคค้ำมคแคงมาตองคร์นาง ส่วน
 นางมหาสุภักททว ภรรยาทรรคแล้ว ก็ให้เกสรคอกกรังไปรบไป

ของตัวนางก็มี ความเคียดแค้น ผูกแวนแก่ พระโพธิสัตว์ เป็น
 ประถมเหตุ

อีกครึ่งหนึ่ง พระโพธิสัตว์ ได้ถืออก ปทุมดอกใหญ่ มา
 ถอดหนึ่ง ถิ่นดอกปทุมนั้น ให้แก่นางมหาสุภัตตา นาง
 จุลสุภัตตา เห็นดังนั้น ถิ่นชย ใจว่าพระยาช่าง ไม่ให้ก็อกปทุม
 แก่ตน ก็ผูกแวนแก่พระโพธิสัตว์ เป็นสารยัตถสง

กาลต่อมา นางจุลสุภัตตา ได้ถวายผลไม้แก่พระบิณฑก
 พทอเจ้า และนางได้ตั้งความปรารถนาว่า ข้าพเจ้าสงขพ
 จากชาตินี้ แล้วขอให้โตไปบังเกิดในมัททราชสกุลนาม
 ว่าสุภัตตาแล้วขอให้โตเป็นมเหสีพระมหากษัตริย์ และให้
 โตโอกาสให้นายพรานผู้หนึ่ง ออกมาล่างผลาญพระยาช่าง
 สัตกตนต์ ตกเขางาคันไปทิ้งงโต ครั้นอยู่ในฐานตั้งนั้นแล้ว
 นางก็ไม่แสวงหาอาหารไม่คำนึงถึงแก่ความตาย แล้วก็
 โตไปบังเกิดในมัททราชสกุล ชื่อนางสุภัตตา เมื่อเจริญ
 วยชันแล้วก็โต เป็นมเหสี ของ พระเจ้าพาวรณสี ตาม ความ
 ปรารถนา และนางระลึกชาติหนหลัง โตเพื่อจะทำ ความ
 ปรารถนานั้นให้สำเร็จ แกล้งทำประชวรประหนึ่งแพทอง
 เมื่อพระราชาสามทรงมาเยี่ยม พระนางก็ทูลว่าแพทองโตย

ฝนเห็นของสูงหนึ่งยาวทระหาได้ ขอให้พระวราชสาม
 ประชุมนายพรานปากอ่อนแล้วจะแสดงความฉันทวาย พระ
 มหากษัตริย์ก็ให้ประชุมพรานปาก แล้วพระนางจึงตรัสว่า
 เรายืนเห็นช้างเผือกลงงามมรคัม ๖ ประการเราต้องการงา
 ทงคณน เมื่อไม่ได้สมความปรารถนา เราก็จะไม่ยอมชวต
 อยู่ค้อไป แล้วพระนางเลือกได้นายพรานโสณคร จึงสั่งให้
 นายพรานโสณครออกไปยังพระยาฉัททันต์ และพระนาง
 ยกรักษาพลทศขุของพระยาช้าง ให้นายพรานโสณครทราบ
 โดยตลอด

เมื่อนายพรานโสณครเดินทางไปแล้วเวลานาน จึงถึง
 ทศขุแห่งพระยาฉ้างฉัททันต์ ได้ตรวจตลาดเลาที่ทศขุขึ้น
 ของพระยาฉ้างได้แล้ว เวลาพระยาฉ้างไปจากทศนนั้น นาย
 พรานจึงชุกหลมในทิศตรงนั้นเองให้ ลกลงไปจนถึงไปยืนชข
 ในหลมได้ ทศกไม้ขวางข้างแล้วกลับคืนให้เรียบร้อย ไว้เป็น
 ช่องลกธนและช่องชองคทระลงไปยังชอนตัวในหลม เสริ่ง
 แล้ว ก็เข้ามาท้าวปลัศร คสมคัระ และ นางห่ม ลงไปชอน
 ตัวชขในหลมนั้น เมื่อพระยาฉ้างมายืนชขที่ตรงหลมนั้น
 พรานปากก็ยงธนะเข้าไปถุกพระยาฉ้าง ทนาก (สะคช) จน

ทะลุหลัง พระยาว้างกับสลขโกญจนาทฉนวนวาระสามครั้ง
 ขรवारของพระยาว้างค่างกับแยกย้ายกันไปเที่ยวหาสัตว์ เว้น
 แต่นางมหาสัทททาหาได้ไปไม่มาเฉวย พระยาว้างรว่า
 คัทรช่อนตัวอยู่ในหลุม และปรารถนาที่จะทราบเหตุโดย
 เฉพาะตน จึงปรกให้นางมหาสัทททาไปค้นหาสัตว์ใน
 ขรवारทั้งหลาย เมื่อนางไปแล้วพระโพธิสัตว์ก็ทำลายท
 กายของสัตว์ เพื่องจะจับตัวมาเสียบ แต่พอได้เห็นผา
 ทาสาวปลศกร ก็เกิดครสึกขึ้นว่า ผาทาสาวปลศกรนั้นเข
 ลงซัยแห่งพระอรหันต์ บดขยี้ตทั้งหลายไม่ควรทำลายคว
 สักการะเคารพ จึงเอ็งวงยคนายพรานขึ้นจากหลุมวางไว
 ขางหน้า แล้วกล่าวว่า สกหมกหมมมอยด้วยกเลสไม่ควร
 หมผาทาสาวปลศกรเลย ผาทาสาวปลศกรควรเคารพปราศจาก
 กเลส ครนกลาวฉะนแล้ว โทสะจิตก็ระงับไปจึงถามนาย
 พรานว่า เจ้ามาเราเพื่อประสงค์อะไร ต้องการเชิงหรือ
 ผอนไซ้มา
 เมื่อได้ทราบว่านางสัทททาใช้ให้นายพรานมาเขางา
 ก็ทราบว นเป็นเพราะเวรตนางอาฆาตไว้ จึงให้นายพราน
 เลียมเอ็งวางทงคณนความความปรารถนาแล้วลลนฐานว่า ขอ

เสด็จขบวนทูลเกล้าฯ ถวายบังคมจากวังทูลกระหม่อม
 พญานาค และเสวกกรมการเสนาบดีของกรม ทูล
 มงคลในไพร่ให้แก่พรานไสนุกร สัจจกถานนมแจ้งอยู่ใน
 ศาลาสวรรคตแล้ว แล้วพระโพลสทวักไห้นายพรานกลับ
 แล้วพระขงศกกรมการเสนาบดี เมศนายพรานไสนุกรนำ
 พระยาฉันทมาตย์พระนรินทร์แล้ว นางสัททภาโคเห็น
 พระโพลสทวักทวนระลึกถึงความหลังขึ้นมาแล้วเกิด
 ความกลัวโศกอย่างสาหัส จนพระทัยแตกสิ้นพระชนม์ในวัน
 นั้นเอง

วิภูฏกปริตร (ศาลากัมไพ)

อคต โลเก สัสสะกัณเฑ สัจจัง โสเพชยะ นุตตะรยา
 เถนะ สัจเจนะ ปาทาณ สัจจะกริยะมะนุตตะรัง อารัชชิตวา
 อัมมะพลัง สรัควา ปัพพะเท ชินเ สัจจะพะละมะ วิสสาชยะ
 สัจจะกริยะมะกาสะหัง สันติ อคชา อะยัคตะนา สันติ
 ปาทา ชะวัญจะนา มาทาสกา จะนิตขันตา ชาตะเวทะ
 ปฏุกกะมะ สะทะ สัจเจ กะเต มัชฌัง มะธา ปัสสะลิตโต
 สัจจ วิชเชสิ โสพะละ กวิสานิ อุกกิง ปัตวา ยะธา
 สัจจ สัจเจนะเม สะโม นัตติ เฮธา เม สัจจะปาระมิต ๗

ตำนานกล่าวว่

สมทบหนึ่งสมเด็จพระเจ้าสุทนต์จากรักไปในแคว้นมคธ
 เพื่อบดขยวาทด้วยพระสาวกเนนอันมาก เวลาเสด็จกลับ
 ราชบัณฑิตมาศ ไฟฟ้าใหม่มาถวาทพระสาวกกำลังจากรัก
 ขอบน พระสาวกก็พากันหนีไป ไปยังที่พระพุทธรเจ้าทรง
 ประคยบนชย ครองนพระสมพระภาคประคยบนชยในค้แห่ง
 หนึ่ง ครนไฟใหม่มาห่างจากที่ประคยออกไปไกลชยได้
 ๑๖ กรส ไฟก็ชยไปเองภณทงหลายก้เห็นเขนอศจรรช
 จงทลถาถงสวเสททไฟคยไปนนี้ พระองค์จึงตรสว ไฟ
 ใหม่มาถงถมประเทคชนนแลวคยไปนนี้ ทาไซเขนเพราะ
 กำลังชองพระชงค้ในกาลชกนนี้ ไฟชอมคยไปเพราะกำลัง
 มแห่งความสคยชองพระชงค้ในกาลก่อน ภณทงหลายจึง
 ชาราธนาเพือทราษเรชง พระองค์จึงนาชาวฏถเรชงนมาแสดง
 ว่า ในอคตสมยพระโพธิสค้วโคถชชฏสนธิในก้าเนกนคค้ม
 ชยในแคว้นมคธนนี้ เมอชอกจากฟรังไซแลวชงไม่มกำลัง
 ทระเคินและชนได้ วันหนึ่งจากมารดาและบิดาชองพระโพธิ-
 สค้วชกไปหาอาหารปลอชยให้นถพระโพธิสค้วชยชยในรัง
 ๒๗๐๓/๒๕๖๕
 กาลมาพวง ครองนไฟฟ้าค้ใหม่เขามาไกลทงรแห่งนถ

พระโพธิสัตว์นั้น นกยูงเห็นสามารถภาของนกพระโพธิสัตว์
 กลับมาเห็นไฟที่กำลังไหม้ก็ไม่สามารถกลับเข้ามาคุ้มครอง
 ลกนอัยได้ไม่ พระโพธิสัตว์เห็นคตพวงอย่างอื่นแล้ว จึง
 ระวังคตของพระพทธีเจ้าในอภิต และคตของพระธรรมพระ
 พทธีเจ้าทรงครุสว และความสตัยพหุณมอัย ความสตัยพหุณ
 คตยวตงสองของเรามาอัยแต่ขณไม่ได เทวตงสองของเรามา
 อัยแต่เกินไม่ได มารร้ายกาทั้งสองของเราไม่ยอมออกไป
 ทาอาหาร ถูกลงทงปวงทอสรวมาน เป็นความจริงนแล้ว
 ไซริ ขบเปลวไฟงกกลับไเสียจากตน ทวยความสตัยพ
 ลกนกพระโพธิสัตว์กล่าวอนน ไฟที่คตงไหม้อยห่างจากพระ
 โพธิสัตว์ได้ประมาณ ๑๖ กริส (นาควาวคพนทซงมอศตรา
 เท่ากับ ๔ อิมพณะ หรือหนงกริสเท่ากับ ๑๒๕ คตถ) ก็
 หวนไปไหม้ก่อนแล้วกลับไปเอง

โมรปริตร (คาถาแก้เคล็ดลาต)

อุเทตะยัญญิ จักขมา เอกะราชา หะริสสะวัณโฬ
 ปฐุวิปพะภาโส ทัง ทังนมีสสามิ หะริสสะวัณเณัง ปฐุวิป
 พะภาสัง ๒๖/๐๓/๒๕๖๕ คุคคา วิหะเรมุ ทิวะสัง เยพราทมณา

เวทศุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง
นะโม วิมุตตยา อิมัง โส ปรีชทัง กัตวา โมโร จะระติ
เชตนะ ว

ยเชตยัน จักขมา เขกระราชา ทเวสเสวเนโธ
ยจุวิปยะภาโส ทัง ทัง นมัสสามิ ทเวสเสวเนตัง
ยจุวิปยะภาสัง ทเวชชชะ คัคคา วิตะเรมู วัชคัง เข
พราหมณา เวทศุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง
ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม
วิมุตตานัง นะโม วิมุตตยา อิมัง โส ปรีชทัง กัตวา
โมโร ะสเมถึประยค. ว

ตำนานกล่าววว่า

ในโมรชาตฺถุ ทุกนียาต เล้าไว้ว่า ในชกัตกาล
พระโพธิสัควเกิดเบนนกของงามนาชมนขงนก นกนนรจก
รกษาควคเขนทสค ทชยภทาคสสขโกลลาโกลสมขมนนขย
คชชนไปชยอนเขาสงชอทณคคทหรญบรพรพค ยงกวรนน
ยังมพรคมณค ส้าหรบรรายบองกนควไท ปลอดกภยวณละ ๒

พรกพรานคงจะทราบ พวดพรานรับของว่านกยงทองมีจริง
 แต่ไม่ทราบวรัชชกโธเน พระองค์จึงรับสั่งให้เวบกพรานเข้า
 เขามาประชุมพร้อมกัน แล้วทรงเสวยพระสมัญของ บัตร
 ของศาพรานชาวคณนหกรายทลให้ทรงทราบว่า มนกยง
 ทองของทวหนงอาศยชยทกเขาทณจกบรพค พระองค์จึงรับ
 สั่งให้ไปจับมาถวาย พรานนนเสาสะทราภณทณกยงทองทหา
 เทยชแสดจริงไปวางขวงทนน พยายามกักขบอง ๗ ปี ไม่
 สามารถจับนกยงทองได้ เพราะนกยงทองแกล้วกลดากข้าง
 บวงไม่เล่นข้าง ในที่สุดตนเองก็ถึงแก่ความตายอยู่ในป่า
 นนธอง

ฝ่ายพระนางเขมรราชเทวี เมื่อไม่สมพระประสงคัก
 เสียดพระทัยสละพระศนมไป พระเจ้าพาราณสีทรงพระพิโรธ
 ว่า พระราชเทวีของพระองค์ละสนพระศนม เพราะนก
 ยงทองของคณนเขนเทศ จึงมรับสั่งให้หารักชกยรลงในแผ่น
 ทองมีใจความว่า "มนกยงทองของทวหนงอาศยชยทกเขา
 ทณจกบรพค หากผโตโถกณเนอชองมน ผนนจรม
 ชายอน ไม่แก่ไม่ตาย" ทรงนแล้วให้บรรจุใส่หีบของเก็บ
 ไว้ เมื่อพระราชาของคนนสนพระศนมแล้ว พระราชาชงค

27/03/2565

ชนชั้นกรรณราชย์แต่เดิม ได้ทราบความในแผ่นดินทองนั้น มีพระ
 ประสงค์ที่จะมีพระชนมายุยืน จึงร้องสั่งให้พราหมณ์หนึ่ง
 ไปขโมยกระดูกของทวนน ฝากพราหมณ์คนนั้นแม่จะใคร่พยายาม
 สักเท่าใด ก็ไม่สามารถที่จะขโมยกระดูกของทวนนได้ จน
 กระทั่งตัวเองต้องตายอยู่ในบ้านเช่นพราหมณ์คนอื่นๆ และโดย
 ทวนนเองเคยบอกน พระราชาเปลี่ยนไปจนถึง ๖ พระองค์
 ครั้นตกมาถึงสมัยพระราชาองค์ที่ ๗ แห่งพรหมพิศ
 วงศ์ พระราชาองค์นี้ก็มั่งร่ำรวยสั่งให้พราหมณ์ไปขโมยกระดูกของ
 ทวนนอีก โดยมีพระประสงค์เช่นเดียวกับพระราชาองค์
 ก่อน ๆ นายพราหมณ์นั้นมขัญญาหลักแหลมมาก ไปสัง-
 เกตการณ่อยศหลายวัน จึงรู้เคล็ดลับ นกขโมยกระดูกไป
 เพราะมมณฑลสูง ก่อนออกหาถิ่นที่พำนักขโมยกระดูก
 แล้วจึงไป จึงไม่มีใครสามารถจับได้ เขาคิดคิดว่าจะ
 ต้องจับก่อนรวมมณฑลจึงจะจับได้ เมื่อตรองเห็นอุปายแล้วก็
 กลับลงไปขายป่า ให้นางนกขโมยกระดูกหนึ่ง นำมาเลี้ยงไว้จน
 เชื่อง หัดให้รำและร้องจนชำนาญแล้ว ครั้นได้โอกาสก็
 ขโมยนางนกขโมยไปน้ค้เข้าค้ ก่อนเวลาตนยกทองจะรวมมณฑล
 จึงทำการวางบ่วงเวรบรรจบแล้ว ปล่อยให้นางนกขโมยลงไปเล่น

27/03/2565

ใกล้ขวงนนั้น กระทำสัญญาให้นางนกยุงบ้านเพนส่งเสียง

ร้องอยกขงป่า

ครั้นเมื่อคราววขจะมาถึง พชนกยุงทองโตยมนเลียบ

นางนกยุงได้เกิดความกระสันให้กระสับ กระส่าย แล้วขึ้นใจ

ด้วยอำนาจกิเลส ไม่สามารถจะสวภยายมณฑลได้ความทเศย

ปฏิบัตมา ผลอดตัวขึ้นไปหานางนกยุงโดยเร็วเสยคิดขวงท

พรานสักไว้ พรานจับไ้ก็นำไปถวายพระราชาเมืองทวารวดี

พระเจ้าทวารวดี ทอดพระเนตร ุรูปสมบค ของ นกยุงขวงน

แล้ว พอพระทัยและทรงพระกรุณาโปรดปรานมาก ทรา

ลุมการที่จะเสวยเนอนกยุง นนเสยลข

(ต่อไปนเขนคำได้คชขระหวัรงนกยุง โพลีสตัวกับพระ

ราชา)

นก ขันแก่พระมททวาทา พระองค์รักสั่งให้จับทำพระ

องค์เพราะเหตุไร

ราชา ได้ทราขว่า ผู้ใดได้กินเนนของเจ้า มันนไม่แก่

ไม่ตาย เพราะเหตุคนน ถ้าปวารณจะได้กินเนน

ของเจ้า แล้วแยกตนไม่แก่ไม่ตาย ขางงให้ข

เจ้ามา

นก ข้าแต่มหाराชา ท่านผู้ใดได้กินเนื้อของข้าพระ
องค์ ท่านเป็นคนไม่แก่ไม่ตายสยายไป แต่ตัว
ข้าพระองค์สืบทอดตาย

ราชา ถูกละ เจ้าศของตาย

นก เนื้อข้าพระองค์คงตาย ก็แล้วท่านคิดเห็นอย่าง
ไร ingswa ได้กินเนื้อของข้าพระองค์แล้วจึง
ไม่ตาย

ราชา เขาว่าเพราะเขามชนเบณส์ทอง หายากนัก เพราะ
ฉะนั้นผู้ใดกินเนื้อของเจ้าแล้วจึงไม่แก่ไม่ตาย

นก ข้าแต่มหाराชา ทข้าพเจ้าเกิดมชนเบณส์ทองน
ระเบณส์ทองโดยไม่มีเหตุผลหามิใช่ ข้าพระองค์
ระกรายทุกเหตุให้ทรงทราบแต่ปางก่อน ข้า
พระองค์ได้เป็นพระเจ้าจกพรรดิอยู่ในพระนครน
นทะเล ข้าพระองค์ครกษาเบณส์จกคิลเบณส์ และ
ชวนชาวประชากรในพระราชอาณาเขตให้รักษา
ด้วยข้าพระองค์ได้ตายไปเกิดในภพทาวคังส์ อยู่
จนสิ้นอายุในภพนั้นแล้วจึงได้มาเกิดในกำเนิด
นกยูงนี้ เพราะผลแห่งอุกศลกรรมตามมาให้

ผล ทูลทูลนาพรอองคเบนเสทออง กทวยชานภาพ
แห่งเบญจกัศทรรกษา แคนางนนเฮง

ราชา เขากล่าวว่า เจาเคยเบนพระเจ้ากรพรรคิน
เมองน รลช คาทเขากล่าวน พวกเราจะเซอใด
ชอย่างไร มีอะไรเบนหลักฐาน

นภ มี พระเจ้าชา

ราชา อะไรเล่า

นภ ในเวลาทเบนพระเจ้ากรพรรคินน ข้าพรอองค
นังรดช่ระคยควยแกว ๗ ประการแลวเหาะไปไค
รดคินนนข้าพรอองค ไทผงไว ไทพน สระมงคต
ยกจรเด ขอพรอองคจงรบสรให้กรดคินนนชน
มาเดค รดนนจกเบนสคชข้าพรอองค
พระรชารบสงให้โซนาออกจาดสระ แลวให้
จกถวรกรรตชนมาไคจทรงเซอคาชองนคยงทของ
พระโพธิสคว

ฉ่ายพระ โพธิสคว ไค โฮกาสก็เสคต ชรรวมแก
พระรชาขอให้พระรชาวงคองอยู่ในเบญจกัศท พระรชา
ทรงเลอมนไสมากทรงบูชาพระโพธิสควด้วยราชสมบค (ขอ

ยถราชสมบัติให้ศรชยชอง) พระโพลีสักวรบแล้วกถวาย
 คนแก่พระราช อยู่อีก ๒-๓ วัน ก็ถวายโอวาทพระราช
 ให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท แล้วก็นกลยไปสู่ภูเข
 ทนทกหรือบรรพต อันเป็นนवासถานนั้นแล
 หมายเหตุ บทโมรปริตรนี้ ตามที่เศยสังเกต ที่พระท่าน
 สวดความงนมงคล ถ้าเป็นเวลากลางวัน เช่น
 สวคมนตรีเขาหรือสวคมนตรีคนเพล สวคเฉพาะ
 ขทแรก คือ อเทคยัญจักขมา ฯ เป ฯ โมโรจรติ
 เสนา ถ้าเป็นสวคมนตรีเย็น สวคเฉพาะขทหลัง
 คือ อเปคยัญจักขมา ฯ เป ฯ โมโร วาสมกัปปยัค
 คงจะดำเนินตามเค้าเดิมที่ปรากฏในตำนาน
 นั้นเอง

โพชฌงคปริตร (ควดาชัษพยาธิ)

โพชฌังโค สละสังขาโค อัมมานัง วิระโย ตะธา-
 วัวยมขคขสสทธิโพชฌังคา จะ ตะธาปะเร สมาชุเปกขะ
 โพชฌังคา สักเคเต สัพพะทัสสีนา มุนินา สัมมะทักขา-
 ทาภาวิกา พะหลัคะตา สังวัตคณคิ อภิญญาเยะ นิพพานายะ
 จะ โพธิยา เอเคนะสัจจวัชเชาจะ โสภถิ เท โหตุ สัพพะทา

เอกัสมีง สระมะเข นวโต โมกษัตถานัญจะ กัสสะปะ คีลาเน
 ทุกขิเต ทิสวา โพชฌังเก สักกะ เทสยิเต จะ ตั้ง อธิ-
 นันทิกวา โรคา มรจิงสุ ตั้งชะเอะ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 โสถถิเต โทศ สัพพะทา ฯ เอกะทา อัมมราชาป
 เศลัญเชนาภิชีโต จนทักเคเรนะ คัญญูเอวะ ภาณาเปตวานะ
 สาทะรัง สัมโมทิกวา จะ อาพาธา คัมहा วุฏฐาสี ชฺวานะโส
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสถถิ เต โทศ สัพพะทา ฯ
 ปะทีนา เต จะ อาพาธา คิณณินนชัย มเสสันถ มัคคา-
 ทะคะกิลเสวระ ชัตตานุปัตติ อัมมะตั้ง เอเตนะ สัจจะ-
 วัชเชนะ โสถถิ เต โทศ สัพพะทา

ตำนานกล่าวว่

สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคสถิตชยัณเฑเฬวันมหาวิหาร
 ใกลกรงราชคฤหมหานคร ครวงนพระมหากัสสปะอาศัย
 ชยัท ในบัพผลึกหา บังเกิดโรคพาธอย่างแรงกล้า พระองค์
 ไทเสด็จไปประทานพระธรรมเทศนอโพชฌงค์ ๗ ประการ
 แก่พระมหากัสสป เมอจยพระธรรมเทศนาพระกัสสปมี
 ความโสมนสยท ในพระธรรมเทศนาเชนออย่างขง พระมหา
 กัสสปก็ลุกขึ้นไคและหายจากโรคพาธทันที

อุดทรงหนงพระผู้มพระภาคเสด็จประทับชยทเวฟวัน
 มหาวิหารไกลกรุงราชคฤหเสนเกยวกัน ครงนนี้พระมหา
 โมคคัลลน ไคอักษยชู่ในเขาคิชฌกูฏไค้ำพารลงอย่าง
 หนัก พระองค์ไค้เสด็จไปประทานพระธรรมเทศนาโพช-
 ฌงค์ ๗ ประการแก่พระโมคคัลลน เมื่อยพระธรรม
 เทศนาพระมหาโมคคัลลนมีความโสมนัสยคเป็นอย่างยง
 และไค้หายจากโรคสกขันไค้ทันที และยังมออกสมยทนง
 พระองค์ทรงประชวรพระโรคเจ็บพระนาภี (ท้อง) เป็นกำล้ง
 ครงนนี้พระมหาจุนทเถระผู้มอาบไค้ไปถวายอภิวาทพระผู้ม
 พระภาค พระองค์จึงมพทชฏกาให้พระมหาจุนทเถระ
 แสดงพระธรรมเทศนาโพชฌงค์แก่ประการถวาย พระมหา
 จุนทเถระจึงแสดงโพชฌงค์พร้อมอานัสงส์โดยเคารพ ทรง
 มนเียงพระศฤทษยเป็นอย่างยง เมื่อพระมหาจุนทเถระ
 กล่าวสุตจนจบลงแล้วพระผู้มพระภาคเจ้าทรงพระโสมนัส
 และหายจากโรคทันที

พระคาถา สำหรับ สวด ประจำวัน เพื่อความ สิริ มงคล
 ลาก ยศ สรรเสริญ ถ้าทำไค้ทุก ๆ วันท่านว่ามีอำนาจ มี
 เสน่ห์ มทรพบสมมยค มสทชฏกา มชฎยงกรมคังกรมค

ท่านว่าสวดทุก ๆ คันจนตลอด ก็ท่านว่าตลอดก็ตลอดทั้งาย
 ยครทเกิดมาเพียบพร้อมภวยศติปัญญา ฯลฯ พระศาสดาว่า
 กงน.

วันอาทิตย์สวด ๖ จบ

อุเทตะยัญญู จักขุมา เขลฉรวชา หริสสรวัดโไพ
 ปฐุวิปปะภาโส ตัง ตัง นมัสสามิ หริสสรวัดฉัง ปฐุวิป
 ปะภาสัง ตะยัสซะ คุกกา วิหะเรมุ ทิวะสัง เขพรหมณา
 เวตะคุ สัพพะอมเม เทเมนะโม เต จะ มัง ปาละยัค
 นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพลียา นะโม วิมุคคานัง
 นะโม วิมุคคิยา อิมังโส ปริตตัง กัตวา โมโร จะระกั
 เตะระนา ฯ

วันจันทร์สวด ๑๕ จบ

ยันทนนิมิตตัง อระมะมังคะสัจจะ โย จามะนาโป
 สกุนตัสสะ สัทโท ปายัคคะโท ทสสขันนัง อากันตัง พุทธา
 นุภาเวนระ วินาสเมนต.

ยันทนนิมิตตัง อระมะมังคะสัจจะ โย จามะนาโป
 สกุนตัสสะ สัทโท ปายัคคะโท ทสสขันนัง อากันตัง อัมมา
 นุภาเวนระ วินาสเมนต.

ขันทุนันมีคตัง อะระมังคะสญฺเฐ โย ทามะนาโป
 สกฺกณสฺสละ สักโก ปายคคะโต ทุสฺสึกับึง อะกนฺตัง สังฆา
 นุภาวณะ วิภาตเมนคฺ.

วันอังคารสวด ๘ จบ

ยัสฺसानุสฺสละระณนาบี ธัมมคฺคตฺตเธิ ยานโน ปคฺก
 ชฺฐะมะธิ คจฺฉนคฺ ภูมฺบงวียะ สัพพะทา สัพพะบตฺตอะระ
 ชาตฺมทา ยักอะโรภา ทิสฺมกฺวา คณนา นะ ะ มุตตานัง
 ปรีคคณฺคัมภะณามเห ฯ

วันพุธสวด ๑๗ จบ

สัพพาส วิสสะชาตฺนัง ทิพพะมันทาอะตัง วิยะ
 ขันนาเสคฺ วิสสัง โฉวริงฺ เสสฺญจาบฺ ปะริสฺสะยังฺ ชาณค-
 เขตคฺมฺหิ สัพพตฺถะ สัพพะทา สัพพะปาณินัง สัพพะโสย
 นิวาเรคฺ ปรีคคณฺคัมภะณามเห ฯ

วันพฤหัสบดีสวด ๑๖ จบ

ปฺเรนคฺม โปธิสฺมภาเร นิพพิคคตัง โมระโยนียง
 เยนะ สงฺวทฺตวรกขิงฺ มทาสคฺคตัง วเนจฺจวา จิสฺสสัง
 วายะมันคาบฺ เนวะสงฺขิงฺสฺ คณฺหคฺงฺ พรหมมนฺคฺ อิกฺขาตัง
 ปรีคคณฺคัมภะณามเห ฯ

วันศุกร์สวด ๒๑ จบ

ชัยประสันเนติ นาดัสสา ฐาสะเน สาธัสัมมระเต
 อะมะนุสเสติ จันเทติ สะธากิพพิสะภาวิมิ ปริสานัญจะ
 ทัสสันนะ มหิงสาเย จะ คุตติยา ยันเทเสสิ มหาวิโร
 ปรีตคณคณภะณามะเท ๗

วันเสาร์สวด ๑๐ จบ

ยะโตหัง ภคินี อริยาเย ฐาติยา ฐาโต นาภิ-
 ษานามิ สัญจิระ ปาณัง ชิวิตาโวโรเปตา เคนะ สัจจะนะ
 โสภติเก โทตุ โสภติคัพภัสสะ ๗

๕๕๑ ๕๕๐
 สาเหตุที่เกิดการสวดมนต์เจ็ดตำนานและสิบสองตำนาน

ในงานพิธีต่าง ๆ ของพุทธศาสนิกชนชาวไทย นิยม
 นิมนต์พระไปสวดพระปริตรซึ่งเรียกกันเป็นสามัญว่า สวด
 มนต์ หรือเจริญพระพุทโธมนต์เป็นประจำมาช้านาน ตาม
 ตำนานพระปริตร ซึ่งสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยา
 คัณทรราชานภพทรงพระนิพนธ์ไว้ว่า “ประเพณีทสวงสวด
 พระปริตรเกิดขึ้นในลังกาทวีป ประมาณเมื่อพุทธกาลล่วงมา

สาเหตุที่เกกประเพณี สวดพระปริตร ตามบ้านนั้น
 สมเด็จพระยาเจ้าทรงทรงพระนิพนธ์ไว้ว่า ในเรื่องพงศาวดาร
 ปรากฏว่าพวกทมิฬมีอำนาจปกครองบ้านเมือง (ลังกา) พวก
 ทมิฬ นบถอไสยศาสตร์ พาศาสนา พราหมณ์ เข้าสั่งสอนใน
 ลังกาทั่วไปก็ตามคคคของศาสนาพราหมณ์นั้น นิยมว่าผู้ทรง
 พระเวทย์อาชวามนต์ให้เกิดความสรีรมงคล หรือขอยกน
 ภัยอันตรายแก่มหาชนได้ สันนิษฐานว่า ชาวลังกาเมื่
 นบถอศาสนาพุทธก็ย่อมมีเวลาปรารธนาสรีรมงคลและมีเวลา
 ปรารธนาสรีรมงคล และมีเวลา หวาคหวนต์อภัยอันตรายความ
 อกรรมคสามัญญมนุญคคงจะให้พระสงฆ์เถรานุเถระชาวลังกา
 ช่วยหาทางในพระพุทธานุศาสนาสงเคราะห์ เพื่อให้เกิดสรี
 มงคลหรือขอยกนภัยอันตรายให้แก่คนข้าง สงฆ์มีความ
 กรณาจึงคิดสวดพระปริตรขึ้นให้สมประสงค์ของประชาชน
 แต่การร้ายเวทมนต์ของศาสนาพราหมณ์นั้น เขาวางอน
 ขอบพระคชพระเป็นเจ้า ส่วนมติของพระพุทธานุศาสนาห้าม
 การเช่นนั้น พระสงฆ์จึงกันในพระไตรปิฎก เลือกเอา
 พระสูตรและปาฐะพระคณาธรรมเสวีญพระรัตนคร์ย

การสวดคงกล่าววณนเระกว่าสวดปริตร หมายถึงสวด
พระพุทธวณะทมธานภาพคัมภีร์อันตรรายต่าง ๆ ได้ พระ
ปริตรนั้นปรากฏว่ามสยงมบย คือ

๑. มหาราชปริตร ราชปริตรใหญ่ (๑๒ คำนาน)

๒. จุลราชปริตร ราชปริตรน้อย (๗ คำนาน)

ที่เรียกว่าราชปริตรนั้นสมเด็จพระยาคีวรงฯ ทรง
สนนินยฐานว่า “คงเกิดขึ้นโดยพระราชประสงค์ของพระเจ้า
แผ่นดิน” อันใดจะเกิดก่อนหรือหลังมีพระราชนิพนธ์ไว้
ว่า อย่างไรจะเห็นแบบเดิมขอสนนินยฐานกันมาก่อนว่า
๑๒ คำนานเห็นจะเป็นแบบเดิม ครั้นต่อมาภายหลังมี
พระเจ้าแผ่นดินอีกพระองค์หนึ่ง ซึ่งอาจเป็นต่างประเทศกับ
ถึงกา ทรงพระดำริเห็นว่ายาวนานจึงโปรดให้คัดลงเป็น
อย่างสั้น (๗ คำนาน) จึงมีราชปริตรเป็นสองอย่าง ซึ่ง
เรียกอย่างยาวว่ามหาปริตร จึงเรียกอย่างสั้นว่าจุลราช-
ปริตรทั้งนี้

การสวดมนต์สยสองตำนานและเจ็ดตำนาน

งานที่จะสวดมนต์สยสองตำนานและเจ็ดตำนาน สมเด็จพระ

กรมพระยาคีวรงฯ ทรงพระนิพนธ์ไว้ว่าพิธีพระพุทธเจ้าสมา

ล้วน แแต่กขนมมาดาเขนงานมงคลอย่างสามัญ เช่น ท้ายัญ
 เรือน หรือผลของพระและโค่นรกเขนคั้น สวดเจ็ดตำนาน
 ดาเขนงานมงคลพิเศษกว่าสามัญ เช่นพระราชาพริใหญ่
 แแต่สวดวนเคียวตง พธเวรณนาเขนงาน เซลยศักดิ์ ซังเขนงาน
 สำคัญผลของชาย แแต่แแต่่งงานบ่าวสาวกตสวดสี่ขสอง
 ตำนาน แแต่เคียวนเป็ลยนเขนอย่างอื่น ๆ เสียแลแล้ว การ
 สวดมนต์ในงานมงคลต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้ใช้สวดเจ็ดตำนาน
 โดยทั่วไปสืบสองตำนานไม่ว่าใครใคร่สวด

เจ็ดตำนานคือ

๑. มงคลสูตร (อเสวนา ๖) ขตตำนานบศ
๒. รัตนสูตร (ยานิรฤทธา ๖) คธาโลภ
๓. กรณียเมตตสูตร (กรณิ ๖) คธาถากนฉลชด
๔. ชนธิปริตร (วิรุขกเข ๖) คธาถากนง
๕. ธชัคคสูตร (เขวมเสศตัง ๖) คธาปลุกขวิญ
๖. ชาฎานาฎียปริตร (วิปลสิสส ๖) คธาถากนยภษ
๗. ยงคฤมาลปริตร (ยโตหัง ๖) คธาถลชคยฺตรง่าย

สิบสองตำนาน^๔คือ

๑. มงคลสูตร (อเสวนา ฯ) บททำน้ามนต์
๒. รัตนสูตร (ยานัฏฐกา ฯ) คาถาไล้ขี้
๓. กวณเฑียมะตคสูตร (กรณิ ฯ) คาถาอันผู้หลอก
๔. ชันธิปริตร (วีรบุกเข ฯ) คาถากันงู
๕. ธชัคคสูตร (เขวเมสคตัง ฯ) คาถาปลุกขวัญ
๖. ขาฏฏานาฏฐปริตร (วิษัสนิสส ฯ) คาถากันยักษ
๗. อังคุลิมาลปริตร (ยโคทัง) คาถาคลอขบถร่ง่าย
๘. โมรปริตร (อุเทกยัญจักขุมาร) คาถาแก้วัวควาย
๙. ธภัยปริตร (ขันทน ฯ) คาถาแก้ขี้มรด
๑๐. ซัยปริตร (มหากรรณโค ฯ) คาถาช่วยขี้มรด
๑๑. ฉัตถันตปริตร (วทิสสมเนนัตถ) คาถาข้งกันภัย
๑๒. วัฏฏกปริตร (อทธิโลเก ฯ) คาถากันไฟ

อาราธนาสี่ล ๕ มีสองอย่างคือ

อย่างหนึ่ง มะยัง ภาณเฑ วิสุง วิสุง วัชชะณคตาชะ
 ทิสระระเนนะ สหะ บัญจะ สัตถานิ ยาจามะ
 ทศขมมข มะยัง ภาณเฑ วิสุง วิสุง วัชชะณค-

ถาวยะ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕
กิสระระเณนะ สะหะ ขัญจะ สีสาน

ขางามะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
ทศขมย มะยัง ภานเท วิสง วิสง

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
รคชะณตถาวยะ กิสระระเณนะ สะหะ ขัญจะ

๑ ๒
สีสาน ขางามะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
อย่างที่สอง มะยัง ภานเท กิสระระเณนะ สะหะ ขัญจะ

๑ ๒
สีสาน ขางามะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
ทศขมย มะยัง ภานเท กิสระระเณนะ สะหะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
ขัญจะ สีสาน ขางามะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
ทศขมย มะยัง ภานเท กิสระระเณนะ สะหะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕
ขัญจะ สีสาน ขางามะ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
หมายเหตุ การชำระธรรมาศอย่างทหนักซึ่งใช้คำว่า วิสง วิสง

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
นันทมาตถกวรรคเอวักลทละชอ ๕ แม่พระบระ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
ลวงละเมตชชโตชอหนงกขวคเฉพาะแต่ชอนน

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
เช่น ลวงละเมตชช ปาณา ๗ ก ขาค เฉพาะชอ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
ปาณา ๗ เทานนชอน ๕ ก ยงอย ส่วนอย่างท

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
สองซึ่งไม่มควา วิสง วิสง นันทมาตถการ

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
รชเอวักลทง ๕ เขาพรหมถนหมคเฉยเมตลวง

ละเมียด ขี้ใจขี้หนึ่ง ก็ ขาด หมด เช่น ล้วง ขี้
 ป่าณา ฯ แมฆอ้อน ๆ เช่น อทินณา ฯ ถาเม ฯ
 มุสา ฯ สุรา ฯ ก็ขาด หมด ท่านเปรียบไว้
 เหมือนผลกววหุลกเถว ๕ ทว พชหลกโค้น
 ววไปหมดทั้ง ๕ ทว เช่น เคี้ยว กบฏการสมาทาน
 โคขวิธวิรัตเจตนา ซึ่งหมายความว่า เจตนา
 งคเวณ

อาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ทิสระระณนะ
 สหะ อัญจุระ สีสานี ยาจามะ
 ทคฺคยัมมป มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
 ทิสระระณนะ สหะ อัญจุระ สีสานี ยาจามะ
 ทคฺคยัมมป มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
 ทิสระระณนะ สหะ อัญจุระ สีสานี ยาจามะ

อาราธนาศีลอุโบสถ

มะยัง ภันเต ทิสระระณนะ สหะ อัญจุรังคะสสมันนา-
 คะทัง อุโปสะถัง ยาจามะ

ทศกัณฐ์ มะยัง ภัณฑะ ศิษระเวณะ สหะ
 อัญจันตะระมันนาคะกัง อโปสะถัง ยาจามะ
 ศะคิขัมบี มะยัง ภัณฑะ ศิษระเวณะ สหะ
 อัญจันตะระมันนาคะกัง อโปสะถัง ยาจามะ

อาราธนาพระปริตร

วิชคตปฏิพาหายะ สัพพะสมัคตสัทธินา สัพพะ-
 ทกขะวินาสายะ ปะริตถัง พุทธะ มังคะลัง
 วิชคตปฏิพาหายะ สัพพะสมัคตสัทธินา สัพพะ-
 ภะยะวินาสายะ ปะริตถัง พุทธะ มังคะลัง
 วิชคตปฏิพาหายะ สัพพะสมัคตสัทธินา สัพพะ-
 โภคะวินาสายะ ปะริตถัง พุทธะ มังคะลัง

อาราธนาธรรม

พรหมมา ะ ไถกาธิปะติ สหัมปะติ กคชัญชะลิ
 อณฺธิ ะรัง ะชาระณะ สันตะระสัทธายะปะระชาตักขะชาตีกา
 เทเสตุ อิมมัง ะนุกัมมมัง ะสัง

คำถวายทาน

คำถวายทานมี ๒ อย่างคือ ถวายเพื่อความ สุขความ
 เจริญแก่ตัวเราเองซึ่งไม่ใคร่อดัดให้ใคร ว่าตน

อิมานี มะยง ภันเต ภัคทานิ สะปริวารานิ สัง-
นัสสะ โยโธชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมานี
ภัคทานิ สะปริวารานิ ประภูคคัณหาตุ อัมหากัง ทิम्मะรัตตัง
หิตายะ สุขายะ ฯ

คำถวายเพื่ออุทิศส่วนกุศลไปให้แก่ญาติพี่น้องที่ล่วง
ไปแล้วเช่นอย่างทำบุญอุทิศเช่นกัน ว่าดังนี้

อิมานี มะยง ภันเต ภัคทานิ สะปริวารานิ
สังนัสสะ โยโธชะยามะ สาธุโน ภันเต สังโฆ อิมานี
ภัคทานิ สะปริวารานิ ประภูคคัณหาตุ อัมหากัญญะเว มาตา-
ปิตาชาทันญะเว ญาตะกานัง ทิम्मะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

การแผ่เมตตาทั่วไป

สัพเพ สัตตา อเวลา สัพเพ สัตตา อภยาบชชา
สัพเพ สัตตา อนุมา สัพเพ สัตตา อเวลา อนุมา
อภยาบชชา สุขอกทานัง

หมายเหตุ ไช้สัพเพ สัตตา อเวลา อนุมา อภยาบชชา
สุขอกทานัง ปวิหรันตุ ติไค ฯ

คำกรวดน้ำอย่างย่อ

สัพเพ สัตตา สทา โหนตุ อะเวตา สุขะชีวิโน
กะตัง ปุญญะพลัง มยฺหัง สัพพ ภาคิ ภาวันตฺเต

อภิวาทนัง

อิทัง โน ญาตินัง โหตุ สุขิตุ โหตุ ญาตะโกติฯ
คาถาบูชาดอกไม้รูปเทียนแด่เทวดาที่เสวยอายุ

ถ้าพระอาทิตย์เสวยอายุให้วาทนัง ภาคะฯ สัมปนโน
อิตฺยโส ภาคะวา ข้าพเจ้าจะไหว้ข้าพเจ้าจะบูชา พระ-
อาทิตย์ อธิษฐานเสด็จมารักษาอายุของข้าพเจ้าได้ ๖ ขวดยนร้อย
ในราตรี เมถุน ชน มังกร กุมภ มิน คองลกขยพระ
คองจันทร คองพระเคราะห์ทวนอก คองพระเคราะห์ทวน
คองพระเคราะห์ทวนโตๆ ขอให้คุ้มครอง คุ้มครอง ขอให้ไหม
ชัยมงคล ขอให้ไหมลาภมีผล

ถ้าพระองค์ ชนเสวยอายุ ก็ให้เปลี่ยนชื่อไป เช่น
พระจันทร์ กวาพระจันทร์ อธิษ หรือพระองค์อารกว่า พระ-
อังคารอธิษฯ เป็นต้น

พระชาติคยเสวยอายุ	๖	ข
พระจันทร์เสวยอายุ	๑๕	ข
พระอังคารเสวยอายุ	๘	ข
พระพุธเสวยอายุ	๑๗	ข
พระพฤหัสบดีเสวยอายุ	๑๕	ข
พระศุกร์เสวยอายุ	๒๑	ข
พระเสาร์เสวยอายุ	๑๐	ข
พระราหูเสวยอายุ	๑๓	ข
พระเกตุเสวยอายุ	๕	ข

ผูกเกิดวันพุธกลางคืนถว้เกิดไ้ระหว่างวันราหู

คาถาบูชาพระนิม

(บูชาและสวดมนต์ทุกคนท่านว่ามดากแล)

นิมิง ขย่มง คินกิง พระนิมพลี เตรง อะหังเทมิ
 นาชา ลิตี สิทธิธวภา ชะนารักดา ศรัทธาโหด มาตา
 ปุตัง วะโอสะถัง ชะนา สัพเพ พระหชะนา

คาถาบูชาพระสวลชอลาก

สวลชะ มหาเดโร เทวะตานะระปะชิตโต โสวะโท
 บารชะยาทิมหิ สวลชะเนตโธโร ยักขาเทวะภิปุชิตโต

โสระโท บังจะยาตีมติ อะหังวันทามิ คัง สะทา
สวัระถิ เถวสัสสะ เอตัง คุณัง โสคติ ลากัง ภาวันตุเม

คาถาบูชาพระธาตุในจักรวาล

จักคัพพีสะ สะมาทันตา เกสา โลมา นะชา
บั้งะ เทวา หารันติ เอเกกัง จักวาฬ่า ประรัมปะรา ฐุชิตวา
นระระ เทเวตี อะหัง วันทามิ อากโย

คาถากันฟ้าผ่า

ชากาศ สั จะ ทขงกาโร นโมพุททาอะ

คาถาดับพิษไฟ

(ว่านโม ๓ ครั้ง)

เถโร โมคคัลลาโน โลหะ กุมภี อักคิ ทลควา
ชานะคัง ชานะคัง

คาถาบูชาพระศรีอารยเมตไตรย

สวัคเวลาจะนชนกกลางคนทุกคน สวัคคองรักยาคัด
หาควย คาถานสวัคแล้วจะไดพบศรีสนาของพระศรีอารย
เจ้าในชาติหนา นเบนคายชกเถาของมตเบนเจ้าชองคาถาน

คาถาวาดองน

ทศะ นระลี ทรินะเสระ กระมะโต กัมมะโต
เมตตัง จิตตะ วณณัง ชิวติ รุติ

คาถาพระเจ้าห้าพระองค์

โสทาทะ นาโม สุตระโต ยะวะโร นะโม กุกกุ-
สันโธ นะโม โคตะโม โสกะหิโต นะโม อริยะเมตไตรย
โยระยะ ปุคสฺสา คะโต เวสันทิสวโร ภวันตุ เม
พระคาถานเสกนาสามหรือห้าคาบ สร้างหน้าตัก ๆ
เซ้า เกิดมหาอำนาจขงนิก

ภาวนาเวลวาคาคน กอนจนะชนเขนประจำ เขนสวสัค
มงคตแก่ทัว และเขนทรกโคกรแก่ทเวคาและมนุขย ทงหลาย
คัมภยานาประการ

เสกนา ๓ คาบ กนเขนประจำ เกิดมัสตขณญา
ถ้าให้หญิงมครรภ กนเขนประจำจะคตอกสูกง่าย ลูกนจะ
มัสตขณญาค

เสกขผงสฺปาก ๓ คาบ เขนเส้นห้ แก่คนทัว ๆ ไป
เสกนาสระหวเขนมงคตและแกขวมงคตต่าง ๆ เสกนา ๑
คาบรคทนชาวกล่า ทนผลไม ยลุดงชถงามค บคเข่าแก
พิษไซรอนคคัมคตลัง พิษสคว คอยและกคทายแล

คาถาบูชาพระอย่างย่อ

เมื่อจตุตถ์เทียบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถวายลง สามครั้ง
ว่านะโมสามครั้งแล้วว่า อัมมิง ปะทีเปนะ สักกาเรนะ
พุทธัง ๑ อัมมิง ๑ สังฆัง ๑ อภิปูเชมิ (ว่า ๓ ครั้ง)

คาถาบูชาพระอย่างพิสดาร

โย โส ภาวะวา ชะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ สวากขาโต
เยนะ ภาวะวะตา อัมโม สุปะกัณโน ชัสสะ ภาวะวะโต
สาวะกะสังโฆ คัมมะยัง ภาวะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง
อิมะหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อารโหณะหิ ชะริปุชะยามะ
สาธุ โน ภันเต ภาวะวา สุจิระปะวินิพพุโตยิ บังฌินา
ชะนะคานกัมปะมานะสา อิมะ สักกาเร ทคคคะบนนะกา
ระภูเต ปฏุกคณหาค อัมหากัง ทิฆมเวตตัง หิตายะ สุชายะ
ชะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา พุทธัง ภาวะ
วันตัง อภิวาเทมิ

สวากขาโต ภาวะวะตา อัมโม อัมมิง นะมัสสามิ
สุปะกัณโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง

นะมามิ 27/03/2565

คาถาภาวนาให้เกิดลาภสักการ

ฉิมพะลั ๑ มหาเถโร สัพพะลาโภ ๑ มหาลาภัง
สัพพะสุขัง ๑ ภวันตุเม ๗

คาถาภาวนาให้เกิดลาภสักการะ

ฉิมพาลีสี มหาระรวงวองง หลงไหลไปมา เทวา
สียหกชั้นฟ้า มะโค ๑ มหาราช สัพพะสุขัง ๑
มหาลาภัง ภวันตุเม ๗

ฉิมพะลั ๑ มหาพรหมา อินทา เทวา สมะณะ
พราหมณะ มหาราชว มหาโกตะลาภัง ชนัง มหัจฉินดา
ภาตีสี งวองง ๗

ฉิมพะลั มเหสี จิตตัง มหารัญโญ จิตตัง
(นะชาลิตว่า ๓ ครั้ง) (อุชาลิตว่า ๓ ครั้ง)

คาถาเมตตามหานิยม

มหัจฉินดา สหะโกปป์ สัตตัง เทวานัง สมะณะจิตตัง
ปุตริจิตตัง เอหิ ฮาตัจเจยยะ ฮาตัจฉาหิ (ท้าวผู้)

จินตามะณิ บัญจะทานัง ทาสา ทาสี โถมังขัสสนติ
ทัสสะนะ มามิหัง อะโห อะชา สัพพะชะนาพาหุชะนา
(ท้าวเมียบ)

มหาจินคา เอหิ พทง เอหิ อัมมัง เอหิ สังฆัง
ขโยนาคะ ขยะนिरยง นมะมิมัง พทโ อโ โส ภาชะวา
อัมโม โส ภาชะวา สังโฆ โส ภาชะวา อณีทัสเสนทา
อินทเสนทา พรหมะเสนทา อิตถิเสนทา ราชาทิว มะณ
วิทง ขยง นมะ (ท้าวข)

คาถาเสกต้นขำเลี้ยงโพนตลอดบุตรงาย

อุปะสันเนนะ นวโค ชายัสสะมะธา ทิสเสนะ
อุปะชฌาเยนะ อะมะทิ สังฆัสสะ ทัสมา ทณทิ เอวะ
เมตัง อาระยามิ (ก่อนทำคั้งนะโมสามครั้ง ว่า พทง
อัมมัง สังฆัง ะเลกถงพระพทชฌณ พระอิรวณคณ
พระสงฆ์)

คาถากนผदनกแล

พทง กนติ ๑๒ อัมมัง กนรชง ๑๕ สังฆัง กนผ
ไควมพา ๓๒ อมะกิงกิง สวาสุ สสุวาอิ อิกะวิติ (ใช้

ภาวนาในเวลาเดินทาง หรือในเวลาพักผ่อน ผู้สวดนางไม้
จะทำอันตรายมิได้)

คาถาเสกข้าวกินทำให้อยู่ยงคงกะพัน

พ๑ท๒อ๓งเพ๒ช๑ช๒ะค๑งท๒น๑ง อ๒ม๑ม๒งเพ๒ช๑ช๒ะค๑งเน๒อ ส๑ง๒ม๑ง
เพ๒ช๑ช๒ะค๑งก๒ระศ๑ก พระแม่โกล๑สพ๒ช๑ว๒ข๒ล๑กเม๒อเว๒ล๑ว๒อ๒ษ๑น

คาถาเสกข้าวกิน ทำให้เกิดสติปัญญา

(หัวใจนักปราชญ์)

ส๑ อ๒ ปุ๒ ลี๑ ย๒ญ๒ญาป๒ระ๒ส๑ส๒ะล๑โต (นักค๑ศึกษา
ควรภาวนาในเวลาเช้าประต๒น๒ข้าว๒เส๒ม๒ข๒น๒ก)

คำถวายทานอย่างย่อ

ส๑ท๒ิน๒น๑ง ว๒ตะ๒เม ท๒าน๑ง อา๒ส๒า๒ว๒ก๒ชะ๒ยา๒วะ๒ห๑ง โท๒ต
ท๒ต๒ย๒ม๒ข ส๑ท๒ิน๒น๑ง ว๒ตะ๒เม ท๒าน๑ง อา๒ส๒า๒ว๒ก๒ชะ๒ยา๒วะ๒ห๑ง

โท๒ต

ค๒ะ๒ต๒ย๒ม๒ข ส๑ท๒ิน๒น๑ง ว๒ตะ๒เม ท๒าน๑ง อา๒ส๒า๒ว๒ก๒ชะ๒ยา๒วะ๒ห๑ง

โท๒ต

คำถวายข้าวพระพุทธอย่างทหนึ่ง

อภิสสะ สุปะพะยัญชนะสัมปนัง โภชนานัง สาตถิง
 อุตถิง วะรัง พุททิสสะ เทมะ

คำถวายข้าวพระพุทธอย่างทสอง

อิมังภตตัง สปะริวารัง สุปะโภชนะสัมปนัง อุตถิง
 ะรัง พุททิสสะ กัมมัสสะ สังฆัสสะ นียาเทมิ

คำถวายสังฆทาน

ตังนะโมสามะชนลวาทังน

อิมานี มยิง ภันเต ภิกขุตานี สปะริวารานี ภิกขุ
 สังฆัสสะ โสโธชยามะ สาธโนภันเต สังโฆ อิมานี
 ภิกขุตานี สปะริวารานี ปฎิยัคคเฬหาคู อัมหากัง ทิฆะรทตัง
 ทิตายะ สุขายะ

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสังมังคะลาบายามิ (สำหรับคนเดียว)

เสสังมังคะลาบายามะ (สำหรับหลายคน)

คำจบข่าวตักบาตร

อิทังเม ทานัง อัสสะ ชะยาวะหัง โหตุ

พระคาถาบูชาพระสัพพชยลาภ ๗ วัน

- ๑ วันชวทศขัว ฉิมพะลั จ มหานานัง สัพพะลาภัง
 ภาวีสสทิ เดรสสาณภาวณะ สทาโหนตุ
 บัยังมะมะ (ให้ภาวนา ๖ จบ)
- ๒ วันจันเทรวา บังบังบุรีโสวา อิตถิวา ตูเรตีวา สมิ
 เปตีวา เดรสสาณภาวณะ สทาโหนติ
 บัยังมะมะ (ให้ภาวนา ๑๕ จบ)
- ๓ วันธงการว่า ฉิมพะลั จ มหาเดโร โสระโห
 ๔ ขะระบา ทิมหิ ชัยยะลาโก महाลา
 โภ สัพพะลาภา ภะวันตุสัพพะทา (ให้
 ภาวนา ๘ จบ)
- ๔ วันพุอว่า ทตคิตตะระ ภาเววราชา ปัยาจะ กะระกะเม
 เยสรวันติ นีรันตะรัง สัพพะสุขาวะหา
 (ให้ภาวนา ๑๗ จบ)

๕ วันพฤหัสบดีว่า ฉิมพะลั ๑ มหาเดโร บักชาวเทวา ภู
 ชีโต ไสระโท บัจะระยา ทิมหิ ชตั้ง
 วันทามิ สัพพะทา (ให้ภาวนา ๑๕
 ๑๒)

๖ วันศุกร์ว่า ฉิมพะลั ๑ มหาเดโร เทเวตานะระ
 ภูชีโต ไสระโท บัจะระยาทิมหิ มหา
 ลากัง ณะโรนทเม ลากณะ อุตตะโม
 โหคิสัพพะลาภา ภวันตุ สัพพะทา
 (ให้ภาวนา ๒๑ ๑๒)

๗ วันเสาร์ว่า ฉิมพะลั ๑ มหานามัง อินทราพรหมา
 ๑ ภูชิตัง สัพพะลาภัง ประสิทธิเม
 เถรสัสถานภาเวนะ สะทา สุขขยงมะมะ
 (ให้ภาวนา ๑๐ ๑๒)

พระคาถานิไสวคมนต์ ขุชาพระ เป็น ประจำไนไต

๕
 ทง ๗ วันระมิกกลาภผล

หัวใจพระนิมพล

นระชาลิตี ปะสัทธิลาภา ปะสันนระจิตตา สทาโชนติ
 ยั้งมะมะ สัพพะพะชะนา พะหุชะนา สัพพะเพทิสสา สวมคคา
 กาสะโภชะนา วิกาละ โภชะนา ชาคัจฉนตี ยั้งมะมะ
 พระคาถานี้ ถ้าจะออกไปหาลาภที่ไหนให้ภาวนา
 ไปเดี๋ยวจะได้ลาภผล ให้หมั่นสวดไว้ทุกวันเกิดลาภสักการะ
 อาหารการกินแล

พระพุทธรูปย่อ

อะ สัน วิ สุ โส ฟู สะ พุ ณะ

ใช้เวลามีเหตุฉุกเฉิน กะทันหัน ช่วยขอร้องกันโรคอัน
 ตรายไต่ทุกประการ ภาวนาเวลาถดถอยแคล้วคลาด
 และเหนียวตัวไม่แตก

คาถากันตัว กันบน กันลูกกระเบิด

แคล้วคลาด สำหรับทหารดีมาก

อะหังคะ อหังคะ กิงการะณา อะหังคะ อะหังคะ ติง

๒๗/๐๓/๒๕๖๕
 ชานาม ชานามิ ฯ

ควาสวดกันขโมย

ถึงการะหนึ่ง อหิงขบตัง ชานามิ จานามิ

คำไหว้โบสถ์วิหาร

วันทาอาราเม พัทธเสมายัง โพธิรุกขัง

เจติยยัง ชะมะชะมะ กันตะ วันทามิ

คำบูชาพระกัมม

อัมมิชา สักกาณนะ ชะยะมังคะละ กุมมัสสะ อะภิชู-
ชยามิ

ชกขบางหน่ง - พทชบชา บัตะยะ กุมิเทวา พระ
ชยมงคล ขอให้อุปการกษยาชาพเจ้า

คีโรเม ชะยะมัง คะลัง ขอให้ทรงกำรคภยทั้งหลาย
และขอพรท้าวเจ้ากรงพาสให้ทรงประสิทธิ์ประเสาทลาภ บศ
ให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

เวลาเหยียบของในศาลให้กล่าวว่า - ยะโสราชา

โลกะเทวา (ว่า ๓ ครั้ง)

คำถวายเครื่องสังเวชพระภูมิ

อิมังสุปะพยัญชนะสัมปณฺณัง โภชนัง ตุกถกฺกิง
 วรรัง ชะยะมังคะละ ภูมิลลະ เหม

คาถาสังเวชพระภูมิ (อีกอย่างหนึ่ง)

ภูมมฺมิมัง ทิสภาวเค สันตักฺกมมา มหิตถิกกา เตป
 คุมเห อนรูกขันตฺ อวโรคะเยนะ สุเขนะ ะ สุปะ
 โภชนะ สัมปนฺนัง ทะริภุญขันตฺ ชะยะมังคะละ เทวะตา
 สัพพะโตสฺง ชะมันตฺเม

คำถาเครื่องสังเวช

เสสังมังกลิ่ง ยารามิ (สำหรับคนเดี่ยว) ถ้าสงฆะ
 สำหรับหลายคน

คำถวายผ้ายกฐิน

อิมัง สะปะริวารัง กฐินะวิวรรตฺสสัง สังฆมฺมิลลະ

คำถวายผ้ากฐินแบบธรรมยศิกาย

อิมัง ภันเต สะปะริวารัง กฐินะทุสสัง สังฆัสสะ
 โธโนชะยามะ สาธุโนภันเต สังโฆ อิมังสะปะริวารัง
 กฐินะทุสสัง ปฏิกัณหาตุ ปฏิกตะเหตวาระ อิมินาทุสเสนะ
 กฐินนังอิตถะระตุ อัมहाกัง ทมะระตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยังภันเต ปังสกัถะจิวะรานิ สะปะริวารานิ
 ภิกขุสังฆัสสะ โธโนชะยามะ สาธุโนภันเต ภิกขุสังโฆ
 อิมานิ ปังสกัถะจิวะรานิ สะปะริวารานิ ปฏิกัณหาตุ
 อัมहाกัง ทมะระตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิมานิ มะยังภันเต วัสสิกะ สวากิระ จิวะรานิ
 สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โธโนชะยามะ สาธุโน ภันเต
 ภิกขุสังโฆ อิมานิ วัสสิกะ สวากิระ จิวะรานิ สะปะริ-
 วารานิ ปฏิกัณหาตุ อัมहाกัง ทมะระตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต ภิกขุณิ สปะริวารานิ
 อสุกฺกฺขานเน ชูเรปิตานิ ภิกขุสงฺฆสฺส โอนิชะยามะ
 สาธุโนภันเต ภิกขุสงฺโฆ เอตานิ ภิกขุณิ สปะริวารานิ
 ปฏิกคณฺหาคุ อัมหากัง ทิฆะรคคัง หิตายะ สุขายะ ฯ

คำถวายข้าวสาร

อิมานิ มะยังภันเต คณฺหุลาณิ สปะริวารานิ
 ภิกขุสงฺฆสฺส โอนิชะยามะ สาธุโน ภันเต ภิกขุสงฺโฆ
 อิมานิ คณฺหุลาณิ สปะริวารานิ ปฏิกคณฺหาคุ อัมหากัง
 ทิฆะรคคัง หิตายะ สุขายะ ฯ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารเรือ
นาวาเอก นท. โสทรภวานนท์
ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา
พ.ศ. ๑๐